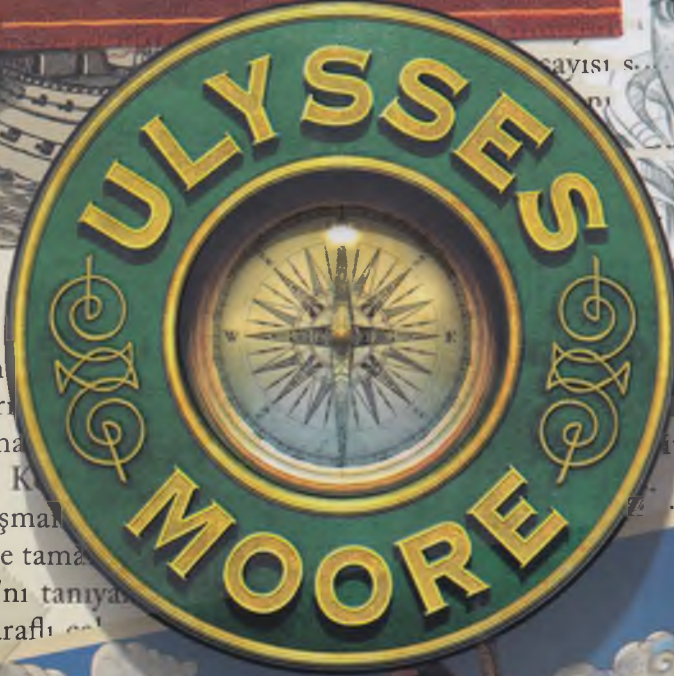

Reykjavik. Bir grup meraklı hava koşullarına meydan okuyarak İzlanda kıyıları açıldı. Olağan

ZAMAN GEMİSİ

Ani bir
Kilmore
Caller'ın
landıkları
sabalı in
Kilmore K
ları çalışm
men önce tam
Kapıları'nı tanıya
lar iki taraflı
1755

V
tar
kin
ların
size
Kont
sıktığı
ke var
Tatlıcı
yeceğini
rında k
ve orayı
yir yerle
na kart a
Gursky'ler, İstanbul'dan Kemal ve

enghast'ın yetmiş
ito.

1751 Venedik'ten

berto ve
latmaktan
hikayeye
Taşınma
Zaman
amadan

Ama
yanlar

şır ve
more

e iki
izin

siz
uz

ap
Venedik'in

yor. "Çok

razla maske vardı," diyor. Rossella
ise Tombul Tatlıcı Pastanesi'nden
vazgeçemeyeceğini söylüyor.

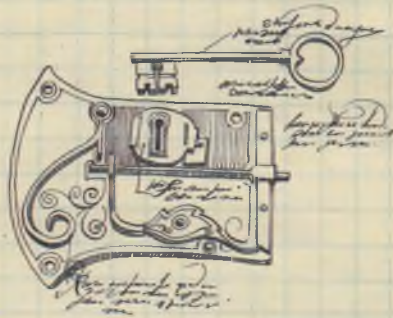
Murray, Mina, Shane ve Connor yaşadıkları sıkıcı şehrin, gözlerden uzak bir sahilinde bir gemi buluyorlar. Yelkenleri yırtılmış, sırlarla dolu bir Viking gemisi. Adı ise Yunan harfleriyle yazılmış: Metis.

Gemiye keşfettikçe gizem artıyor: üzerinde rakamlar bulunan tahta bir küp, anlaşılmasa bir dilde yazılmış bir günlük ve... Metis'in onları maceraya çağıran fısıltıları.

*Gemimi kimin
ne zaman çaldığını
ve hangi hayali limanda
sakladığını bilmiyorum.*

*Bildiğim tek şey var:
Onu er geç bulacağım.
Veya o beni bulacak.*

Ulysses Moore

*Argo Villası projesi için Raymand Moore'un
yaptığı ilk çizimler*

Doğan Egmont

ISBN 978-605-09-2341-4

9 786050 923414

Sertifika no: 11940

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

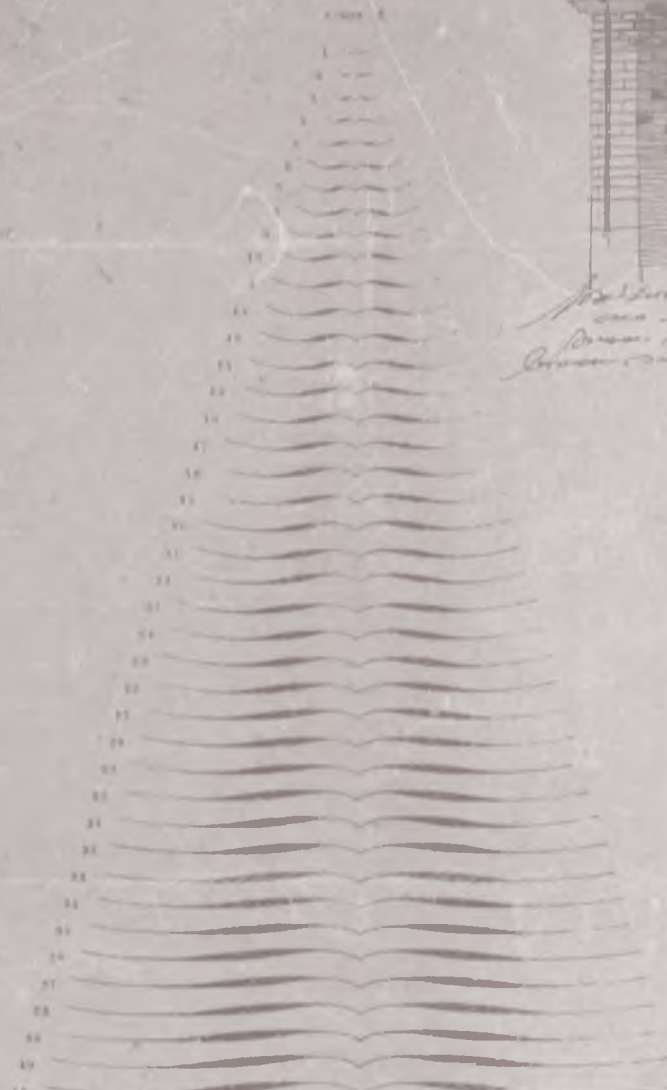
₺ 25

KÜMELER

— 0000000000 —

Handwritten notes in Turkish script, likely describing the lighthouse or the collection.

ENDÜSTRİYEL VE TİCARET

Handwritten notes in Turkish script, likely describing the ship or the collection.

Ulysses Moore

High Water

Kelme ve Koyu Corn Hall

Handwritten notes in Turkish script, likely describing the typewriter or the collection.

DEDALUS MATBAACILIK
Baskı Makinesi, Matka, Font, Matreze ve Baskı Süslüleri Üreticileri

Ulysses Moore

Zaman Gemisi

Özgün adı: *La Nave Del Tempo*

Metin: Pierdomenico Baccalario

Özgün kapak ve çizimler: Iacopo Bruno

Grafik tasarımı: Iacopo Bruno

© 2013 Atlantyca Dreamfarm s.r.l., Italia

© 2013 Edizioni Piemme S.p.A

Türkiye yayın hakları:

Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Adres: 19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İstanbul

Tel: (0212) 373 77 00

www.de.com.tr

1. Baskı: İstanbul, 2014

ISBN: 978-605-09-2341-4

Sertifika no: 11940

Çeviri: Delal Arya

Yayına hazırlayan: Bahar Ulukan

Grafik uygulama: Havva Alp

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

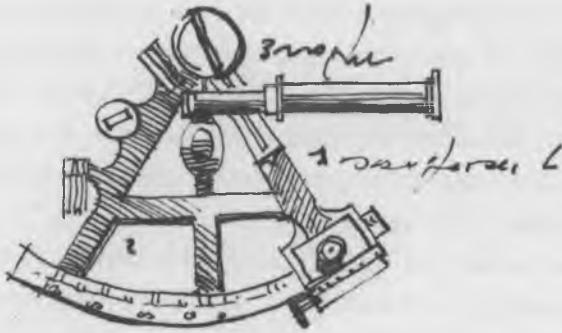
www.ulyssesmoore.it

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni alınmaksızın herhangi bir elektronik ya da mekanik yöntem kullanılarak kopyalanamaz veya yayınlanamaz.

International Rights © Atlantyca S.p.A

Ulysses Moore

ZAMAN GEMİSİ

Doğan Egmont

Okumak gelecektir.

www.de.com.tr

Sevgili Editörüm,

Her şey yeniden başladı. Yine hiç beklemediğim bir anda. Ulysses Moore'un günlüklerini tercüme etmeyi ve acayip eşyalarla dolu sandıklarını düzenlemeyi bitirdikten sonra, o ve yaşadığı kasaba hakkında anlatılacak hiçbir şey kalmadığına ikna olmuştum. Yazılarımın çoğunda aslında bana tüm malzeme sağlayan yazarın seviyesine ulaşamadığımı çok iyi bilme rağmen, tüm övgülerinizi ve eleştirilerinizi seve seve kabul etmiştim. Fakat, onun serüvenlerini yazmayı bitirdikten sonra, kendim de bir şeyler yaşamak istedim. Böylece İskoçya'da uzun bir yolculuğa çıkarak büyümlü bir hikâyenin filizleneceğini düşündüğüm Applecross Kasabası'na kadar geldim ve bu yolculuk sırasında tuttuğum notlarla bir sürü defter doldurdum (ne de olsa bunun nasıl yapıldığını artık çok iyi öğrenmiş bulunuyordum!). Sonra yolculuğumu uzattım ve *Narnia Günlükleri*'nin yazarı C.S.Lewis'in memleketi Belfast'a bir uğrayıverdim. Tam da orada, üniversite yakınlarında bir tavernada, ceketimi unuttum. "Her zamanki dalgınlığım!" dedim kendi kendime. Onu bulmak için geri döndüm fakat başkası almıştı. Kendisinin sanmıştı herhalde. Fakat ümidimi kaybetmedim. Defterin ilk sayfasında adımı ve adresimi görüp bana teslim edeceğine inanıyordum. Ceketini değilse bile defteri geri vermeliydi! Fakat olmadı. Aradan üç aydan fazla zaman geçti. Derken bir gün postadan, içinde tahta bir kutu olan epey ağır bir paket çıktı. Bu, taşınabilir bir yazı masasıydı. On sekizinci yüzyıl gezginleri, özellikle de denize açılanlar arasında, çokça süksa yaratmış bir eşyaydı. Taşınabilir yazı masasının yanında bir de mektup

vardı. Beni (bir kez daha!) kutunun dibindeki el yazmalarını dikkatlice okumaya, değerlendirmeye, tercüme etmeye ve düzenlemeye davet ediyorlardı.

Aynen öyle yaptım.

Diğer hikâyelere göndermeler yapıldığını yakaladığım yerlerde metnin orasına burasına notlar aldığımı siz de fark edeceksiniz. Bir kısmının gözümünden kaçtığına ve paketi yollayan esrarengiz kişinin, tıpkı el yazmalarının isimsiz yazarı gibi, eski ve ele avuca sığmaz dostum... Ulysses Moore olduğuna eminim.

*Saygılarımla,
Pierdomenico Baccalario*

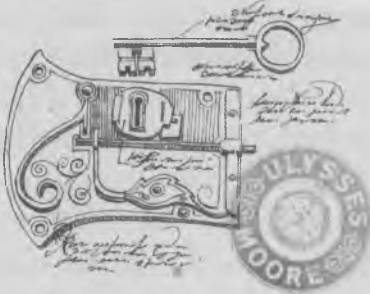

1. BÖLÜM

YAZIHANE

*Şu günkü kâğıtın
mükemmeliyeti
ve yazıların
güzelliği
ve yazıların
güzelliği*

BİR EVDE İNSANLAR KAYBOLUYORSA
ANİDEN BİRİLERİ DE
ORTAYA ÇIKABİLİR PEKÂLÂ.

*Şu günkü kâğıtın
mükemmeliyeti
ve yazıların
güzelliği
ve yazıların
güzelliği*

REDALUS MATBAACILIK
Baskı Makinası, Matbaa, Font, Malzeme ve Baskı Silindiri Üreticileri

Cok seyrek girilen bir odaydı. Soluk perdelerinin kırılğan gölgelerinde, eprimiş gri halılarında ve pencerenin altındaki büyük kâsede kurumaya bırakılmış çiçeklerden yayılan o narin, antika kokusunda esrarengiz bir şeyler vardı.

Kapıyı her aralık buluşunda Murray orada durup içeriye bakıyordu. Sanki daha evvel fark etmediği bir şeyi görmeyi bekler gibiydi.

Bir tablo.

Yeri değiştirilmiş bir porselen vazo.

Duvar kâğıdında yeni bir leke.

Oysa Murray'in annesi o odaya asla girmezdi. Eğer zorunda kalırsa, mesela odayı temizlemesi gerekiyorsa da bunu çabucak halleder ve hemen çıkıp kapıyı ardından kapardı.

Ama o çıkar çıkmaz kapı kendi kendine açılırdı.

Sıkıca kapatılmış olsa bile. Cereyan olmadığı halde. Kimse-
nin yukarı çıkmamasına rağmen.

Oda, tavan arasının hemen altındaydı. İlk katta Murray ve annesinin odaları, bir de banyo vardı. Geri kalan her şey zemin kattaydı. Odanın içinde dikkate değer hiçbir şey yoktu. Yazı masası hariç. Murray'in babası onu mahallenin eskicisi o serseri Fanny'den satın almıştı, çünkü Murray'in yazı yazacak ve ödev yapacak bir yere ihtiyacı vardı. At gibi oflaya puflaya ağır masayı yukarı kata çıkarmışlardı.

Murray onu bir kez bile kullanmamıştı.

Odada yazı masasının dışında uzun ince bacaklı, sırt kısmı örülmüş saz dallarından yapılmış sandalyeler vardı. Köşelerden birinde, evin eski sahibinin kolçaklarını kemirdiği bir koltuk ve

koyu renkli ahşaptan antika bir köşe dolabı duruyordu. Murray bir defasında dolabı açmış ve öylece bakakalmıştı. İçinde sadece ince kâğıtlara sarılmış gümüşten biblolar vardı.

Odanın çok büyük bir penceresi vardı; camları çok az temizlendiğinden olacak kirden parşömen rengi almıştı. Ama yine de Kuzey yönündeki heybetli gökyüzünü ve rıhtımın ötesindeki denizin bir parçacığını görmek mümkündü.

Odanın esrarengiz veya korkunç bir tarafı yoktu. Gene de Murray’i büyülemeye yetiyordu. Odanın oğlana kendisini davetsiz misafir gibi hissettiren bir gücü vardı. Sanki kapıyı bir saniye önce açsa yazı masasının başında oturan biriyle karşılaşacakmış gibi hissediyordu.

Ama sıradan bir hayalet değildi söz konusu olan.

Her seferinde onun yüzünden gitmek zorunda kalan bir hayaletti.

O gün de Murray aynı şeyi hissetmişti. Oysa her şey yerli yerindeydi.

Eprimiş halı.

Kolçakları lime lime olmuş divan.

Pencereden sarkan eski püskü perdeler.

Ve uzun, kavisli bacaklarıyla yazı masası. Yüzeyi koyu yeşil deriyle kaplıydı ve çekmeceleri kimsenin dokunmaya tenezzül etmediği kalemlemlerle doluydu. O ve babası yazı masasının gizli bir çekmecesini olduğuna eminlerdi ama onu aslında hiç bulamamışlardı.

“Gördün mü?” diye kendini ikna etmeye çalıştı. “Burası

* Çevirmenin notu: El yazmalarının sahibinin burada Kenneth Grahame’ın *Altın Çağ* adlı kitabındaki “Gizli Çekmece” adlı öyküye gönderme yaptığını düşünüyorum.

esrarengiz bir yer değil. Bu odada sır diye bir şey yok.”

Belki.

Yazı masasının sandalyesi biraz yerinden oynamıştı. Sanki bir saniye önce biri oraya oturup gizli bir mektup yazmış gibi.

Ve hemen ardından kaybolmuş.

Murray gülümsedi.

Merdivenden aşağı baktı.

Kulağına bir ses çalınmıştı. Biri giriş kapısına bir mektup sıkıştırıyordu.

“Gizli bir mektup,” diye düşündü.

Aceyle yazıhanenin kapısını kapatıp merdivenlerden aşağı koştu.

“Murray?” diye seslendi annesi mutfaktan. “Postayı sen mi alıyorsun?”

Yerde, hemen kapının önünde büyük, sarı bir zarf vardı. Murray çabucak kilidin üzerindeki altın zinciri çıkardı, giriş kapısını açtı ve dışarıda kimsenin olmadığını zannedip bağırdı: “Seni yakaladım!”

“Hey, Murray!” diyerek onu selamladı postacı. Henüz evin önündeki bahçeden çıkmamıştı.

Murray hemen terbiyesini takındı.

“Günaydın Pete.”

İçeriden, “Pete Amca,” diyen sesi geldi annesinin.

“Pete Amca,” diye düzeltti Murray.

Postacı elindeki küçük bir paketi mektuplarla dolu çantasına yerleştiriyordu. “Bugün okul yok mu?”

“Bu pazartesi tatil,” diye cevap verdi Murray. Fakat tam olarak neyi kutladıklarını hatırlamıyordu. Bir ülkeyi, bir savaşı

veya belki de bir kraliçeyi.

“Maalesef postacılar için değil.” Pete Amca oğlana göz kırptı. “Galiba bu zarf sana gelmiş.”

Murray bir asker selamı çakıp kapıyı ardından kapattı.

“Kilidi de tak!” diye seslendi annesi.

Murray altın zinciri takıp yerde duran zarfı inceledi.

Kendisine geldiğine hiç şüphe yoktu. Adres kısmında *Murray* yazıyordu.

Zarfın içindeki her neyse kaskatı bir şeydi. İki parmak kalınlığındaydı. Değerli şeyleri korumak için kullanılan korumalı zarflardandı.

Murray onu alıp piyanonun yanındaki tabureye oturdu ve zarfı nota defterlerinin konulduğu destegin üzerine koyup dikkatlice inceledi.

İçinde ne olduğunu tahmin etmeye çalışıyordu.

Onu kim yollamıştı?

Ve nereden? Ne zaman?

Bir parmağını beyaz bir tuşa, ikinci parmağını siyah bir tuşa koydu.

Ve hatırladı.

Tabii ya. Başka kim olabilirdi ki... Notalara hızlı hızlı bastı.

“Söylesene? İlginç bir şey mi gelmiş?” diye sordu annesi.

Murray cevap vermedi.

Kırış kırış olmuş ceketini divandan aldı. Çantasındaki kitabı ve fotoğraf makinesini kontrol ettikten sonra, zarfı da onların yanına koydu ve merdivenin dibinde durdu.

İkinci kattan gelen bir ses duymuştu sanki. Parmak uçlarında yürüyen birinin çıkardığı gıcırtilar da olabilirdi duyduğu.

Ama tabii ki bu mümkün değildi, çünkü evde sadece o ve annesi vardı.

Kadın koridorun öteki ucunda belirdi. “Dışarı mı çıkıyor-sun?” diye sordu.

“Evet,” diye cevap verdi Murray. Eğilip ayakkabıları giydi.

“Nereye gidiyorsun?”

“Shane’i almaya. Sonra da Connor’lara gideceğiz.”

“Gene nehirdeki o korkunç yere mi?”

“O kadar korkunç değil.”

Murray yukarı çıkan basamaklara baktı. Eski ahşap ev devamlı gıcırdıyordu. “Akşam yemeğine dönmüş olurum,” diye ekledi. Sonra çıktı.

Evin fısıltıları sokâğın gri gürültüsünde kaybolup gitti.

2. BÖLÜM

NEHRİN ÜSTÜNDEKİ EV

Kilneci Kaya

TABİİ Kİ TÜM DEVLER YÜZME BİLMEZ.
HER BAHÇENİN DE TOPRAĞA İHTİYACI YOKTUR.

EDALUS MATBAACILIK
Baskı Makinası, Matbaa, Font, Malzeme ve Baskı Silindiri Üreticileri

Murray'ın yaşadığı şehir güzel bir yer değildi. Yüksek ve kişiliksiz apartmanları, aynalı duvarları olan ofis binaları, birbirinin aynı, sıra sıra evleri vardı. Fabrikalar ve hangarlar yükseliyordu her köşesinden.

Ama bütün bunlar Murray için önemli değildi. Bisikletiyle onları görmeden geçip gidiyordu. Düşünceleri içinde kaybolmuştu. Konteynırlarla dolu gemilerin yanaşıp ayrıldıkları büyük limana doğru sürüyordu. Hangarları ve demir kapıları aştı, benzin ve yanık lastik kokularının içinden geçti ve iki yanında yeni açmış çiçeklerin uzandığı uzun, gri bir yola saptı.

Orada, bütün o karmaşanın ortasında, en sevdiği bank duruyordu. Öyle bir yere yerleştirilmişti ki sanki sanatsal bir kaygıyla oraya konduğunu düşündürüyordu bakanlara. Bir erik ağacının dalları tarafından korunuyor ve limandaki güzelliklere bakıyordu. Ona oturunca denizleri aşıp gelen büyük gemilerin oluşturduğu manzarayı, rahatsız edilmeden seyretmek mümkündü. Bilinmeyen ülkelerin bayraklarının dalgalandığı, deniz tuzundan paslanmış iskeletleriyle, demir, ağırbaşlı ve tehditkar devlerdi o gemiler. Murray'e antik dönemden kalma tanrıları, gizemli kadınları ve uzak ülkeleri hatırlatan egzotik isimleri vardı. Kendilerine has bir ahlaki sisteme göre dalgaların üzerinde sabırla ilerliyor; *önce sen, sonra ben*, diyorlardı birbirlerine. Murray pek akli ermese de gemilerin arasındaki sinyallerin anlamını hayal ediyordu.

Shane henüz gelmemişti. Böylece Murray bankın, bir bıçakla adını kazıdığı sağ tarafına oturup beklemeye başladı. Ayaklarını yere değmemesi için kendine doğru çekti. Hayalinde bank

bir uzak mekiğine dönüştü ve denizdeki devler yabancı dünyaların büyükelçileri oldular.

Martlar makinelerin arkalarında bıraktığı beyaz köpükleri yalayarak uçuyorlardı. Defterini açıp önünden geçen geminin ismini not etti. Sonra o rengarenk konteynırlarının neler taşıyabileceğini hayal ederek onun hakkında bir hikâye uydurmaya çalıştı. Kim bilir belki kıyafetler vardı içlerinde, prefabrik evler, karanfil taneleri, telefonlar, bilgisayarlar, pusulalar, iç içe giren kutucuklar ya da bardaklar, derin deniz dalgıçlarının kaskları, futbol topları!..

Gemiler bazen geri dönüyorlardı. Murray ne zaman birinin adını hatırlasa daha önce onunla ilgili yazdıklarını kontrol etmek için defterindeki sayfalara bakıyordu. Tıpkı eski bir dostu yeniden görmek gibiydi. Fakat bazen yazmayı bırakıyordu. Gemilerden birinin düdüğü onu korkuttuğunda veya bacasından mürekkep karası dumanlar yükseldiğinde oluyordu bu.

Murray sık sık gelip bu banka otururdu, çünkü en yakın arkadaşı Shane limanda çalışıyor, çatallı kaldıraçlarla gemilerden küçük kasalar taşıyan adamlara yardım ediyordu. Murray oturduğu yerden motorlu kaldıraçların rıhtımdaki sarı çizgilerin arasında hızla hareket ettiklerini görebiliyordu. Shane'den daha yaşlı olan diğer işçiler metalden devasa vinçlerle daha büyük konteynırları gemiden alıyor ve onları yere koyuyorlardı. Yükler boşaldıkça geminin gövdesi yeniden dalgaların üzerine yükseliyordu. Konteynırlar limanda onlara ayrılan yerlere rengarenk bir kale duvarı örçesine yerleştiriliyor ve şehre taşınmayı bekliyorlardı.

Okuldan atıldığında gidip limanda çalışmayı isteyen Shane olmuştu. Aslında orada çalışmak için yaşı çok küçüktü, ama

çatallı kaldıracın nasıl çalıştığını öğrenebilir ve ihtiyaç olduğunda yardım edebilirdi. Shane, kafasında tuhaf fikirler olmayan altın gibi bir çocuktü. Güvenilir ve becerikliydi. Dinlemeyi bilir ve her zaman başkalarına yardıma koşardı. Murray onun bir şeylere itiraz ettiğini hiç duymamıştı. İnsanların ona anlattığından fazlasını bilmek istemezdi. Limanda ufak tefek işlere koşuyordu. Malları bir yerden başka bir yere taşıma, gemi ambarlarını temizleyen işçilere yardım etme, denizcilerin ayrıldıkları kamaralarda bir şey unutup unutmadıklarını kontrol etme gibi işlerdi bunlar. Bulduğu her şeyi Kayıp Eşya Bürosu'na teslim etmesi gerekiyordu. Bir seferinde Murray'i de yanında götürmüştü; onu demir parmaklıkların altındaki küçücük bir delikten geçirip limana sokmuş, yüklerin arasına saklanmışlardı. Murray orada benzin kokusu almış ve onu yakalayacakları korkusuyla asfalta koşup binalardan birinin duvarına yapışmış, Shane cebinden kocaman bir anahtar çıkarıp kapıyı açtığı anda kendini içeri atmıştı.

"İşığı açamayız... Yoksa bizi görürler," demişti Shane.

Ve böylece Kayıp Eşya Bürosu'nun karanlığında etrafı incelemişlerdi. Raflarda metal kutular, anahtarlar, azizlerin resimleri, tahta oyuncaklar ve altın yaldızlı bastonlar göze çarpıyordu. Fırıldaklar, cilalı maskeler, gömlek düğmeleri, ipek çoraplar ve fötr şapkalar vardı. Fotoğraflar, kartpostallar, dünyanın her yerinden madeni paralar, eskimiş bloknotlar, pirinçten şemsiyeler, güneş gözlükleri ve at nalları. Kurutulmuş bir maymun pençesi ve içinde kelebek koleksiyonu olan bir çerçeve de vardı. Bütün bunlar kamaralarda unutulmuştu. Bir daha kimse geri dönüp onları almamıştı.

Oraya girdikleri gün Murray tahta saplı bir bıçak görmüştü. On iki yıldır Kayıp Eşya Bürosu'nda alınmayı bekliyordu. Murray'in yaşı kadardı aradan geçen zaman.

"Bunu alabilir miyim?" diye sormuştu Shane'e.

"Onu çalacak mısın?"

Murray'e göre bu yere Kayıp Eşya Bürosu yerine Terk Edilmiş Eşya Bürosu denmeliydi. Raflardaki bu eşyalar ona barınaklardaki terk edilmiş köpekleri hatırlatıyordu.

"Onu özgür bırakacağım," diye cevap vermişti Murray.

Bunun üzerine Shane çabucak bıçağın üzerindeki etiketi çıkarmıştı.

Bir daha Kayıp Eşya Bürosu'na dönmemişlerdi. Fakat bıçak, kılıfıyla birlikte, Murray'de kalmıştı.

Shane, saat biri geçtikten sonra geldi. İri yarı bedeniyle çayırı tırmanıp Murray'in yanına oturdu. Öğlen yemeği için hazırladığı sandviçin yarısını arkadaşına uzattı.

"Hayır, teşekkür ederim," diye cevap verdi Murray.

Shane tek laf etmeden sandviçi ısırды. Önlerinden, gövdesi turuncu ve siyaha boyanmış bir Lübnan gemisi tüm heybetiyle geçiyordu.

"Paket geldi," dedi Murray.

"Peki nasıl bir şey?"

"Daha açmadım."

"Güzel."

"Sana açmadım dedim."

Shane başıyla onayladı. Yumruğunu göğsüne vurup gülümsedi. "Nihayet gelmiş olması güzel demek istedim."

"Connor sevinçten havalara uçacak."

“Sen bir de Brady’yi gör.”

“Evet, gözümde canlandırabiliyorum.”

Shane’in son bir lokması kalmıştı.

Onu da yiyip bitirdi.

İkisi uzun uzun birbirlerine baktılar.

Sonra Murray, “Selam Shane,” dedi yumruğunu kaldırarak.

“Selam Murray,” diye cevap verdi Shane, açık elinin ayasıyla kendini koruyarak.

“Connor’a gidelim mi?”

Connor saatine baktı.

Bir buçuğu birkaç dakika geçiyordu. Karnı acıkmıştı. Fakat açlığını gidermekten çok banyo yapmaya ihtiyacı vardı. Torna-vidayı alet kutusuna yerleştirip teknenin damından aşağı indi. Anteni olması gerektiği gibi yerleştirme işini bitirmişti.

Connor’ın evinin adı İtaka’ydı. Nehrin üzerinde eski bir tekneydi. Aslında on iki metre uzunluğunda, dört metre genişliğinde bir römorkördü ve kıyıdaki bir meşe ağacına bağlanmıştı. Girişinde bir borda iskelesi vardı.

Bu, Connor’ın hayal edebileceği en güzel evdi. Ayrıca, on sekiz yaşına girdiğinde elindeki azıcık parayla alabileceği tek yerdi aynı zamanda.

Connor yetimdi. Kendisi gibi çocuklarla dolu bir enstitüde büyümüştü.

Yetişkin olur olmaz, kuruşuna kadar pazarlık ederek İtaka’yı satın almıştı. Onu şehrin dışına çıkıncaya kadar nehir boyunca akıntının tersine sürmüştü. Üniversitenin bahçesini geçmiş ve kıyılar ağaçlarla kaplanmaya başlar başlamaz duracağı doğru

yeri aramaya koyulmuştu. İhtiyar meşe ağacının kavisli dallarını gördüğünde aradığı yere geldiğini anlamıştı.

Teknenin damına meyve sebze ekmiş ve borularla kendiliğinden sulanmalarını sağlayacak bir sulama sistemi geliştirip damın etrafını çiçek saksılarıyla çevirmişti. Yukarı birkaç tane güneş paneli koymuş ve teknenin kenarına vızıldayıp duran bir jeneratör yerleştirmişti. Hatta kıyafetlerini kurutmak için kablolardan bir robot bile imal etmişti. Sebze bahçesindeki bitkilerin arasından, dünyayla bağlantısını sağlayan radyo ve uydu antenleri fırlıyordu.

İtaka'nın içinde Connor'ın ihtiyaç duyduğu her şey vardı. Kitaplar, bilgisayar ve üniversitenin bilgisayar sistemini bile utandıracak kadar iyi internet bağlantısı. Hatta Connor arada bir onlara yardımcı bile olurdu. Ufak tefek bilgisayar işleri yapar ve çalışmayan programları düzeltirdi.

Üstelik o gün gene fazlasıyla çalışmıştı.

Gerindi. Çocuklar biraz sonra orada olurlardı. Yıkanmak ve bir şeyler atıştırmak için yarım saati vardı.

Isık çalarak alt güverteye indi ve içeri girdi.

Müzik koyup, üzerine Brady kardeşlerin süper kahramanların miknatıslarını yapıştırdığı buzdolabının kapağını açtı. Mutlulukla gülümsedi.

Güzel bir grup oluşturmışlardı. Connor en büyükleriydi, aralarındaki tek yetişkindi. Fakat sırf bu yüzden en sorumluluk sahibi kişi olduğu söylenemezdi.

Buzluktan donmuş bir hamburger, ketçap, iki dilim peynir çıkarıp hepsini doğrudan ağzına attı.

Anlaşılacağı gibi, Connor'ın sofra kuralları bu şekildeydi.

Connor, hayatını kendi düzenini kurarak ve her şey için listeler hazırlayarak yaşıyordu. Yapması gerekenlerin ve yapmaması gerekenlerin listeleri; satın alınacak ve alınmayacak şeylerin listeleri. Böylece düzenli ve tertipli biri olmuştu. Bu düzenli hayat sayesinde her türlü güvensizliği ve korkuyu kendinden uzak tutabiliyordu. Dünyanın geri kalanına hüküm süren karmaşayı da.

Birinci kural: İtaka'ya çıkmak için gerçek bir oyuncu olmalısın. Ve sadece resmi puanlar geçerlidir.

İkinci kural: Her ay ortak kasaya para koyulur ve birikenlerle yiyecek içecek alınır. Gruptaki tek kız olan Mina'nın görevi, kokuşmuşluk sınırını aşmamalarını sağlamaktır. Bu da patlamış mısırın üzerine sıcak çikolata dökülmemesi gerektiği anlamına geliyordu. En azından her gün değil.

Üçüncü kural: Üç saatten fazla korsan bir video oyunu oynanıyorsa, daha sonra o oyun satın alınmalı.

Uygulanması en zor kural buydu.

Çünkü öğleden sonralarını genellikle video oyunu oynayarak geçirirlerdi. Üstelik bu konuda kimse ellerine su dökemezdi. Oyunu yükleyip akla hayale gelebilecek her şeyi yaparlardı. Eğer oyunun onlar için önemli olduğuna karar verirlerse bir yolunu bulup onu satın almaları gerekiyordu

Ya da oynamaya son vermeleri.

Ama bu Brady kardeşlerin işine gelmiyordu.

"Ama bu doğru değil. Oyun harika!"

"Boşversenize! Ne yaptığımızı kim bilecek?!"

Fakat Connor bu konuda ınatçıydı. Ötekilerin eğlencesini bozmak istediğinden değil; onun hayali bir gün video oyunu

programlamak ve hayatını böyle kazanmaktı. Eğer oyunlar hiç para ödenmeden internette indirilirse hayalini asla gerçekleştiremezdi.

Saatine baktı. İkiye çeyrek vardı. Acele etse iyi olacaktı. Hamburgerinden bir ısıruk daha alıp teknenin iç kısmındaki alanın büyük bölümünü kaplayan ortak salona girdi. Bir tarafta üç tane bilgisayar kalıcı olarak açık bırakılmıştı. Televizyon lombozun hemen altında duruyordu. Öteki tarafta, bir kanepelerle kitaplar, el kitapları ve çizgi romanlardan oluşan bir yığın vardı. Teknenin, buzdolabının durduğu, baş kısmındaki tavan denizin hemen üstündeki iki pencereye doğru eğim kazanıyordu. Kış tarafında ise, içinde yatak odasının ve bir banyonun olduğu bir bölme daha vardı.

Üzerindekileri çıkarıp kıyafetlerini yere attı ve duşa girdi. Eski bir telefon kabininin kapılarıyla kendine bir duş kabini yapmıştı ve kocaman bir bulaşıklığı duş başlığı olarak kullanıyordu.

İtaka'nın damındaki siyah, su ısıtıcısı hırıltıyla soludu.

Connor sıcak suyun altına girip gözlerini yumdu.

Arkadaşlıkları bir kablosuz ağ sayesinde başlamıştı. Brady'lerin ebeveynleri Connor'ı evdeki bilgisayarın internet bağlantılarını kurması için çağırmışlardı. Oğlan, kabloları döşeyip çalışıp çalışmadığını kontrol ederken, ikizler ona *Planet of Aces* oynayıp oynamadığını sormuşlardı.

“Elbette oynadım.”

“O zaman bizim odamıza da gelsene. Bir yerde takılıp kaldık, iyi bir oyuncuya ihtiyacımız var.”

O anı hatırlayan Connor'ı gülme tuttu.

Kablosuz bağlantıyı kurmuş ve Brady'lerin odasına çıkmıştı. Mina da oradaydı. Kendisini hepsinin ağabeyi gibi hissetmişti.

Oyunun kumanda aletini ona vermişlerdi. Connor epey zor bir aşamayı atlamak için güçlü birine ihtiyaç duyduklarını anlamıştı. Ya da bu üçü ona meydan okuyorlardı.

“Görürsün seni fena benzetecek,” demişti Brady ikizlerinden biri, umutla.

Öteki kumanda Mina'nın elindeydi. Kız, peri masalından fırlayıp üzerine kot pantolon çekmiş Hintli bir prensesi andırıyordu. En azından “start” düğmesine basana dek.

Beş dakika sonra Connor'ın uzay mekiği yok edilmiş ve Brady kardeşler korkunç bir hayalkırıklığı içinde kalakalmışlardı.

“Böyle oynamayı sana kim öğretti?” diye kıza sormuştu Connor.

“Hiç kimse,” diye cevap vermişti Mina.

Connor yanıp sönen “start” düğmesine yeniden bastı.

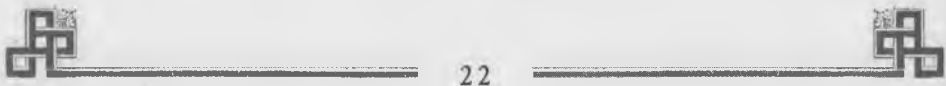
Bir kez daha denemeye karar vermişti.

Ve o saniyenin ardından bir daha oyun oynamayı hiç bırakmamışlardı.

Connor güvertede birilerinin yürüdüğünü duydu.

Başını sıcak suyun içinden çıkarıp tavandaki bir boruya tundu. “Hey oradakiler!” diye bağırdı yukarıya doğru.

“Murray ve Shane,” diye cevap verdi, yukarıdan gelen bir ses.

“Ben üzerimi giyinirken bana bir iyilik yapın da sebze bahçesinden iki tane domates indirin olur mu?”

Yukarıdakiler bir an tereddüt ettiler.

“Ne tür domates istiyorsun?”

Connor gülümsedi. Konuşan Murray’di. “Olgunlaşmış olsun. Hani...kırmızı olanlardan. Sulu sulu?”

“Shane getiriyor.”

“Lütfen antenlerimin yerini oynatmasın.”

“Bize güven şef.”

Connor saçlarını havluyla kuruladı. Ona “şef” demeleri hoşuna gidiyordu. Özellikle de öyle olmadığı halde.

Shane’in teknenin üst kısmına çıktığını duydu.

Aynı anda kapıda Murray’in siyah saçlı kafası belirdi.

“Biber yok mu?” diye sordu gülümseyerek.

“Yemek için istemediğin sürece yok demek zoundayım,” diye cevap verdi Connor.

Murray kapının üst kısmına tutunup içeri atladı.

“Yanımızda getirdiğimiz şeye inanamayacaksınız,” dedi.

“*Kahramanların Avı* olabilir mi?” diye sordu Connor. “Postayla şimdi geldi.”

Murray’in gözleri fal taşı gibi açıldı. Sürprizi suya düşmüştü.

“Satın almayı nasıl başardın?”

“Boşuna şef olmadık yani,” diyerek güldü Connor. “Hemen oynayalım mı yoksa ötekileri mi bekleyelim?”

“Sen ne dersin?” diye sordu Murray.

“Domatesler geliyor!” diye bağırdı Shane, teknenin tepesinden.

Sonra hemen oynamaya başladılar.

Amesbury Mass. 2nd Nov. 1861.
 Dear Mr. May,
 I have received your letter of the 27th inst.

EDALUS MATBAACLIK

Baskı Makinası, Mathaa, Font, Malzeme ve Baskı Silindiri Üreticileri

Kahramanların Açı uzun zamandır bekledikleri bir video oyunuydu. Üç saatlik demoları oynadıktan sonra bırakmışlardı ve şimdi yeniden başlayabilmeyi bekliyorlardı.

Ötekiler gelince koşarak her zamanki yerlerine oturdular: Brady kardeşler bir bilgisayara, Mina ve Connor ikincisine, Murray ve Shane de sonuncuya.

En sevdiği karakteri yüklemeye başlamadan önce “Selam sarı kafa!” oldu Mina’nın Connor’a tek söylediği.

“Prenses...”

“Büyücü rahibe,” diye düzeltti kız onu.

Ardından oynamaya başladılar. Ses sonuna kadar açıldı ve üç monitör birbirine bağlıydı. Krallığı korkunç bir ejderhanın elinden kurtarmakla görevli Murray hemen harekete geçti. Her zaman yanında olan Shane isimsiz bir büyücüydü. İsminin olmamasının tek nedeni hoşuna giden bir şey bulamamasıydı. Mina korkunç büyüler kuşanmış bir rahibeydi. Connor ise çevik bir hırsız. Sonra bir de her zaman olduğu gibi sırf gıcıklığına birbirlerinin tam zıddı karakterler yaratmış olan Brady kardeşler vardı. Biri tam bir kas yığını olan bir savaşçıydı; öteki ise acayip bir ihtiyar.

Gözlerine kan oturuncaya kadar oyun oynadılar. Çok az ara vermişlerdi; birinde tualete gitmek için, bir de buzdolabından içecek bir şeyler almak için. Ve kimse gelip onları rahatsız etmemişti.

Derken İtaka’da saat bitiş zilini çaldı; evlerine dönmeleri gerekiyordu.

Çocuklar bilgisayarların başından kalkıp, gördükleri, ortaya çıkardıkları ve öldürdükleri şeyler hakkında dedikodu yaparak dışarı çıktılar. Kıyıda onları dinleyen biri seslerini birbirinden ayıramazdı.

“Beklediğimden de iyiydi!”

“Süperdi!”

“Gördünüz mü kulenin altında gerçekten de gizli bir geçit varmış.”

“Ya o Minator’a ne demeli? Sizce hâlâ yaşıyor mudur?”

Birbirlerine son tavsiyelerini verip bir sonraki oyun için tahminlerde bulunduktan sonra yeniden buluşmak için randevulaştılar.

Verdikleri molaların birinde, “Termonükleer savaş bile çıkarsa...” dedi Brady’lerden biri, “hayatta kalmak için gerekli her şeyimiz var: video oyunları, sebze bahçesi, balıklar ve internet...”

“Termonükleer savaş olursa internet filan kalmaz,” dedi Mina. Hepsi güldüler.

“Her neyse, ben yarın yokum...” dedi Connor. Uykusuzluktan gözleri kapanıyordu. Sarı saçları kafasında küçük yılanlar gibi dikilmişti.

“Lagüne gidebiliriz,” diye önerdi Mina. Hemen ardından, arkadaşlarının denize gitmeyi bile istemediklerini hatırlayıp ekledi. “Yalvarırım! Bir aydır sizden bunu istiyorum!”

Shane bir bahane uydurması umuduyla Murray’e baktı. Murray aynı nedenle gözlerini Brady ikizlerine çevirdi.

“Uzaktan kumandalı helikopterimizi uçurmayı denemeliyiz!” diye bağırdı ikizler hep bir ağızdan.

“Kabul,” dedi Murray.

Ve Mina kıkırdarak gözlerini gökyüzüne kaldırdı ve bisikletine atladı.

Aynı akşam daha geç saatlerde Murray tabakları yıkarken ayağı takılıp yere düştü. Aklı hâlâ video oyunundaydı ve düşüncelere dalmıştı.

“Murray?” diye seslendi annesi. Lavaboya su akıtan musluğu kapattı. “İyi misin?”

Oğlan başını sallayıp gülümsedi. “Affedersin.”

“Söyle bakalım, ne düşünüyordun?”

“Hiç,” diye cevap verdi Murray. Doğru söylüyordu. Aslında aynı anda o kadar çok şey düşünüyordu ki hiçbir şey düşünmüyor sayılabilirdi. Süvariler, zırhlar, gizli geçitler...

“O elindeki ne?” diye sordu annesi.

Murray elindeki tahta kaşığı kaldırıp baktı. “Tahta kaşık mı?”

“Onu kılıç gibi sallıyordun...” diyerek gülümsedi kadın.

“Ah. Ben... ben farkında değilim.”

Annesi elindeki gazeteyi indirdi. “Biliyor musun, bazen beni çok endişelendiriyorsun. Onca zamanı bilgisayarın başında, gerçekte varolmayan video oyunlarının içinde geçiriyorsun.

“Ama onlar varlar,” diye cevap verdi Murray.

“Ne demek istediğimi anladın,” diyerek içini çekti kadın.

“Canavarlar, ejderhalar, vampirler... Bunlar gerçekte varolmayan şeyler.”

“Sana göre öyle.”

Kadın başını salladı, biraz bekledi ve sonra sordu: “Sence ben fazla ağırbaşlı biri miyim Murray? Sıkıcı bir anne miyim?”

“Neden sordun?”

“Öylesine. Kafan hep kendi dünyanda. Bu benim çok hoşuma gidiyor ama... arada bir... gelip benim...” Cümlesine devam edemedi. “Ve babanın” diyecekti ama Murray’ın babası iki senedir hapishanede olduğu için söylemedi, sustu. Oğluna bu kadar soru sormasının nedeni aslında adamın ardından bıraktığı boşluktu.

“Sıkıcı değilsin,” diye cevap verdi Murray.

Annesi gazeteyi katladı. “Öyleyse neden bu kadar az konuşuyoruz?”

“Belki de bunun nedeni senin çok büyük olmandır. Bazı şeyleri büyükler anlayamaz. Yani siz... öylesiniz sonuçta.”

Ona böyle baktığı zamanlarda kadın oğlunun bir kurt yavrusuna benzetirdi. Annesi güldü. Saçlarını eliyle düzelterip, “En azından ödevlerini yaptın mı onu söyle,” dedi.

“İşte şimdi sıkıcı olmaya başladın.”

İkisi birlikte merdivene doğru yürüdüler.

“Yarın okulda sana ne öğretecekler?” diye sordu annesi.

“Hiçbir şey,” diye cevap verdi iflah olmaz Murray.

Sonra çatinın altındaki odaya çıkıp, kimsenin eski yazı masasının etrafındaki sandalyeleri oynatmadığından emin olduktan sonra yatmaya gitti.

Kahramanların Avi’ndeki savaş gürültüleri kulaklarında hâlâ çınlarken babasıyla birlikte o eski mobilyanın içindeki gizli çekmeceyi ortaya çıkaracak mekanizmayı bulduklarını hayal etti.

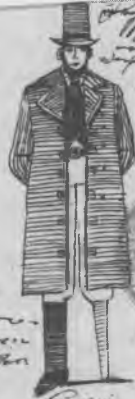
Ve içindikileri...

4. BÖLÜM

KAÇIŞ DERSLERİ

BİR PROFESÖRDEN, KALABALIK BİR PAZAR YERİNDEN
VE İYİ EĞİTİLMİŞ BİR KIZDAN KAÇMAK İÇİN
GEREKLİ ŞEYLER VARDIR.

EDALUS MATBAACILIK

Baskı Makinası, Matbaa, Font, Malzeme ve Baskı Silindiri Üreticileri

Dersin sonunda, “Murray, Murray?” diye seslendi Profesör Clark. “Bir dakika bekler misin?”

Murray bir nehir gibi sınıftan dışarı akan öğrenci kalabalığının içinden ayrıldı. Sıcaktan bunalmış ve dersin son saatini gökyüzündeki bulutlara bakarak geçirmişti.

Mina yanına yaklaşıp onu aşağıda beklediklerini söyledi. Murray başıyla onayladı. Ardından kitaplarını bir zırh gibi göğsüne yapıştırıp bekledi.

Sonuncu öğrenci de sınıfı terk eder etmez Profesör Clark defterine yazı yazmayı bırakıp gözlüğüne uzandı ve onu burnunun üzerine yerleştirip boğazını temizledi.

“Önemli bir şey değil ama gene de sana söylemem gerek oğlum...”

Murray burnunu havaya kaldırdı. Öyle bir kravat takan bir profesörün ona *oğlum* diye seslenmesini istemiyordu.

“Son kompozisyonlarını okudum,” diye devam etti Profesör Clark, keçi sakalını sıvazlayarak. “Ve... çok iyiler. Çok çok iyiler. Darwin üzerine yazdıkların mesela, senin yaşındaki bir çocuğun işine benzemiyor.”

“Kopya çektiğimi mi söylemeye çalışıyorsunuz?”

Profesör Clark gülerek masasından kalktı.

“Hayır, hayır! Böyle bir şey demeye çalışmıyorum. Çünkü kopya çekmiş olamazsın, öyle değil mi?”

“Bana inanmıyorsanız internete bakabilirsiniz,” diye cevap verdi Murray. “Darwin’in hikâyesi hoşuma gitti sadece.”

Profesör Clark kapıya doğru yürüyüp oğlana da kendisine eşlik etmesini işaret etti.

“Her şeyi arkasında bırakıp hayvanlar üzerine çalışmak için denize açılması hoşuma gitti... Hem sonra, döndüğünde... bir kitap yazmış,” dedi Murray.

“Denizde iki sene.”

“Onun yerinde ben olsaydım on sene sürerdi!”

“Ya arkadaşların?”

“Onlardan benimle gelmelerini isterdim...”

Koridor boyunca yürüdüler. Bağırıp çağırarak dışarı çıkan son öğrencilerin sesleri yankılanıyordu hâlâ.

“Bana hikâyeler yazdığını söylediler...” dedi Profesör Clark. Aynı anda Murray’in antenlerinin dikildiğini fark etti.

“Bunu size kim söyledi?” diye sordu.

“Öyleyse doğru.”

Elbette doğrudu. Limanda tuttuğu, içine demir gemilerle ilgili uydurduğu hikâyeleri yazdığı defterleri vardı. Ve aralarında, kral olmadan önce Arthur’un yaşadıklarını anlattığı onlarca başka öykü. Ve başka bir dolu şey. Ama bunlardan kimseye bahsetmezdi.

Profesör Clark aniden durdu. “Eğer izin verirsen onları okumak isterim. Belki sana bazı tavsiyelerde bulunabilirim. Mesele... onları nasıl düzenleyeceğinle ilgili.”

“Onları düzenlemeye gerek yok.”

“Ah, öyle mi? Harika! Böylesi daha iyi. Ama gene de onları bana okutmak istersen... Okulu boşver. Bu bir sınav değil. Hikâyelerine not verecek değilim.”

“Ya ne yapacaksınız?”

Profesör Clark’ın gözleri, gözlüğünün dikedörtgen camlarının ardından kocaman görünüyordu. “Sadece okuyacağım.

Ve belki de, genç yazarlarla çalışan birkaç arkadaşına önereceğim...”

Murray başını iki yana salladı. “Hikâyelerimin okunması beni ilgilendirmiyor Profesör. Ben onları arada sırada arkadaşlarıma anlatmayı seviyorum, o kadar...”

Profesör Clark kravatını düzeltti. Utanmış görünüyordu.

“Belki böylesi daha doğrudur. Gene de fikrini değiştirirsen oğlum...”

Yine o kelime!

Murray adamdan uzaklaştı. “Fikrimi değiştirirsem bunu ilk siz öğreneceksiniz Profesör. Teşekkürler!” Merdivenlere varır varmaz tırabzana tutundu ve aşağı kadar kaydı.

“Murray!” diye bağırdı sınıfların birinden çıkan Johanna Hanım. “Sana kaç defa bunu yapmamayı söyleyeceğim? Çok tehlikeli!”

“Yapmasının tek nedeni de bu...” diye mırıldandı Profesör Clark, oğlana imrenerek.

Merdivenlerin tepesini süsleyen klasik heykellerin arasında durdu. Yüzünde tuhaf bir gülümseme vardı. Kravatının düğümünü gevşetip kaşlarını çatarak aşağı indi.

Mina onu ağaçların altına bekliyordu. Daha kolay pedal çevirebilmek için kırmızı ve sarı ekoseli eteğini yukarı toplamıştı. Uzun, siyah saçları atkuyruğu olarak toplanmış, başının arkasında sallanıyordu.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Evet, hadi. Biraz konuşmak istemiş sadece.”

Başka açıklama yapmadı.

Bisikletlerinin selelerine atlayıp öteki öğrencileri almaya gelen arabaların arasından çabucak uzaklaştılar. Demir kamyonetlerden kaçınarak, şehir meydanına kadar pedal çevirdiler. Parktaki ağaçların dalları rüzgârda dalgalanıyordu. Şanslıydılar. Güneşli, güzel bir gündü. Binaların gri çatılarının üzerindeki gökyüzü mavi ve beyazdı. Bulutlar hızla koşuyorlardı.

Murray ve Mina ana caddenin kenarına park etmiş taksileri geçip eski şehrin kalbine doğru yol almayı sürdürdüler. Üstü kapalı pazar yerinin heybetli girişine ulaştıklarında Murray pedalların üzerinde ayağa kalktı.

“Gel!” dedi sertçe gidonları kırarak. “Burası kestirme yol!”

Hemen ardından pazara girilen demir kapıyı aştı.

“Murray, bisikletlerle giremeyiz!” diye bağırdı Mina.

Fakat arkadaşının durmadığını görünce o da arkasından gitti.

Pazarın kurulduğu bina şehrin en eski yapılarından biriydi. Kırmızı tuğlalarla örülmüş, demir çatılı, tavanında upuzun bir penceresi olan uçsuz bucaksız bir yerd. İçerisi kasapların, balıkçıların, meyve sebze, peynir ve marmelat satıcılarının neşeli sesleriyle doluydu.

Murray ve Mina büyük bir hızla tavandaki pencerenin altındaki tezgâhların arasına daldılar.

“Hey!”

“Bu ne edepsizlik!”

“Önünüze bakın!”

İnsanlar bu durumdan hiç hoşlanmamışlardı.

Murray’ı tanıyan diğerleri ise bıyık altından gülüyorlardı.

“Ne yapacaksınız ki? O, Paddy’nin oğlu,” diye açıkladı domuz kasabı, yanındaki müşterilerine. Bir yandan da elindeki satırı sallıyordu. “Harika bir çocuktur, bir sineği bile incitmez. Harikuladedir! Buradan mı keseyim?”

Murray, esnafın kendisi hakkında söylediklerini duymuyordu. Pedalları çevirmeye odaklanmış, kimseye çarpmamaya özen gösteriyordu. Mina ise ona yetişmeye çalışıyor, habire yanından geçtiklerinden özür diliyordu.

Tam bir delilikti!

Geçip giden insanların, satıcıların ve alışveriş çantalarının arasından sıyrılarak bütün çarşuyu bir ucundan diğer ucuna geçtiler. Fakat tam çarşının öteki kapısına ulaşacakları sırada Murray bir şey görüp bağırdı: “Aşağı atla!” Hemen ardından sellesinden inip topuklarıyla fren yaptı. Tam karşılarında bir polis memurunun üniformasını görmüştü. Adam tezgâhların arasındayla dolaşarak her şeyin yolunda olup olmadığını teftiş ediyordu.

Murray’in hemen arkasından gelen Mina onun kadar hızlı davranmadı. Bayağı yaşlı bir hanımefendi aniden kumaş tezgâhlarının arasından çıkıverince Mina’nın bisikletinin gidonunu kadının alışveriş çantasına gömüldü.

Kadının çantası yere düştü ve tezgâhın altına yuvarlandı. İçinde kırılan yumurtalardan çirkin bir ses gelmişti.

“Yardım edin!” diye seslendi epey korkan kadın.

Bu arada utancından yerin dibine geçen Mina, “Affedersiniz! Affedersiniz!” diyip duruyordu. Hemen kumaşların altına

* *Çevirmenin notu:* El yazmalarının sonraki sayfalarında Murray’in soyadının Clarke olduğunu öğreneceğiz. Muhtemelen gizemli yazarımız bize Bay Roddy Doyle’ın yazdığı *Paddy Clarke Ha Ha Ha!* adlı romanın ünlü baş kahramanını hatırlatmak istemiş.

girip kadının alışveriş çantasını çıkardı. Fakat içindeki bir şeylerin akmış olduğunu hissedebiliyordu.

“Umarım bir şey olmamıştır ve...”

“Canımı yaktın!” diye çığlığı kopardı kadın yeniden. “Burada, içeride bisiklete binemezsin!”

“Hadi, hadi, hiçbir şey olmadı. Küçük hanım da çok üzgün,” dedi tuhafiyeci, kadını sakinleştirmek için.

Mina adama teşekkür etti, fakat yaşlı kadın bu işin peşini bırakmamakta ısrarcıydı ve kız ne cevap vereceğini bilmiyordu. Zorlukla nefes alıyordu ve bunun nedeni uzun süredir pedal çeviriyor olması değil, endişelenmesiydi.

Nasıl böyle bir ahmaklık yapabilişti?

Murray’e çok kızılıyordu. Arkasına dönüp bakmamıştı bile. Polisin düdüğünü çalarak onlara doğru geldiğini gördüğünde, “Of of, hemen buradan kaybolmalıyız!” dedi.

Bisikletlerin tekerlekleri çarşının zemininde gacırdadı ve Mina’nın etekliği bir uçurtma gibi açıldı.

Polis memuru gelmeden tam bir saniye önce kumaş tezgâhından uzaklaşmayı başardılar. Yakınlardaki tezgâhlardan yükselen kahkahaları duyabiliyorlardı.

Polis boş yere düdüğünü öttürüyordu.

Ama Murray ve Mina durmadılar. Pedallara asılıp büyük bir hızla kendilerini dışarıya, onların geldiğini görünce deliler gibi kanat çırpmaya başlayan güvercinlerin arasına attılar.

Ancak demiryoluna vardıklarına durdular.

Bir tarafta denize doğru inen kıraç tepeler uzanıyor, öteki tarafta kutu gibi basık evlerin uzak silüetleri görünüyordu.

Durur durmaz, “Sen tamamen aklını kaçırmışsın!” diye patladı Mina. Ama gülmemek için kendini zor tutuyordu. “Beni duydun mu Murray Clarke?”

Murray rayları geçip bisikletini Shane ve Brady kardeşlerinin yanına bağladı. Belli ki onlar önceden gelmişlerdi.

“Bence seni üniversiteden bile duymuşlardır,” diye cevap verdi.

“Bana ukalalık taslama!” diyerek sözlerine devam etti kız. “Az daha senin yüzünden başıma iş açılacaktı!”

Siyah gözleri kocaman açılmış, atkuyruğu dağılmış, koyu renk cildinin altındaki damarlar heyecanla titriyordu.

Murray ona bakıp gülümsedi. “Senin yüzünden!”

“Ef-fen-diiim?”

“Az daha başına iş açtığımı söyledin. Doğru... Ama bunu yapan sensin!”

“Benimle kafa mı buluyorsun?”

Murray güldü.

“Gülecek ne var?” diye ayak directti kız.

“Hiç, gerçekten. Özür dilerim.”

“Hayır, hayır! Gülecek ne var?”

Murray kollarını havaya kaldırdı. “Üzgünüm, gerçekten. Teslim oluyorum. Söz, bir daha seni pazardan bisikletle geçirmeyeceğim.”

“Yaptığımız tehlikeliydi Murray! Ahmakçaydı! Birinin canını yakabilirdik ve...”

“Nasil bağırdı ama, duydun mu?”

Mina istemeden güldü. “Evet duydum, ama... demek istediğim...”

“Kabul et, sen de eğlendin,” dedi Murray. “En azından

birazcık. Hadi, kabul et.”

“HAYIR!” diye bağırdı Mina.

“Azıcık bile mi eğlenmedin?”

“MURRAY!”

“Tamam,” diye geri çekildi oğlan. “Teslim oluyorum.”

Mina yavaş yavaş sakinleşti. Hiç eğlenmediği doğru değildi. Korku duygusu heyecan vericiydi, ama bu tür şeyler daha çok erkek kardeşlerine göreydi. Başlarına iş açmak için her türlü fırsatı değerlendirirdi onlar.

Murray’in, babasıyla bağlantılı olarak polislere gıcık olduğunu bilse bile bu iş hoşuna gitmemişti.

Çalılıkların arasından aşağı inen patikaya saptılar.

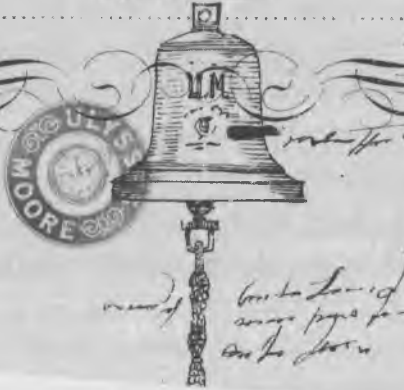
“Bir dahaki sefere Ana Tren İstasyonu’ndan geçelim!” diye fısıldadı Murray, çalılıkların arasından koşarak ortadan kaybolmadan hemen önce.

5. BÖLÜM

OPERASYON SAĞ KOL

Handwritten text in cursive script, likely a sample of the typewriter's output.

BAZEN EN KATI KURALLARI BİLE UNUTURSUN.
BAZEN DE BİR ŞEYLERİ HATIRLAMAK İÇİN
PARMAĞINA İP BAĞLAMAN BİLE YETMEZ.

EDALUS MATBAACILIK

Baskı Makinası, Matbaa, Font, Malzeme ve Baskı Silindiri Üreticileri

Lagün, koruma altına alınmış büyük bir alana yayılıyordu. Keşfedilmemiş, tepelik, çorak ve göz alabildiğine uzanan bir araziydi. Kum tepelerinden, göletlerden, hışırdayan sazlıklardan, küçük korulardan ve kuru dallardan oluşuyordu. Demiryolu raylarının üzeri çiçeklenmiş otlarla kaplanmıştı ve kısa boylu ağaçlar rüzgârda yana yatmışlardı.

Daha ötede lagün kuşların ve hayvanların bölgesine dönüyordu. Arada sırada yaprakların arasından bir kuş cıvıltısı duyuluyor, kimi zaman da acayip bir çağrıyla kanat çırparak uzaklaşan, saklanan ya da suya dalan hayvanlar oluyordu.

Ayakkabılarını birbirine bağlayıp omuzlarına asmışlar, yalın ayak ilerliyorlardı. Denize yaklaştıkça yeşil arazi yerini kumlara ve bulut halinde vızıldayarak uçan küçük sineklere bırakıyordu. Tuzlu göletler otları beyaza boyamıştı. Rüzgârın törpüleyerek yuvarlaklaştırdığı kocaman taşlar kum tepelerinin arasında gözcüler gibi dikilmişlerdi. Çocuklar, sazlıkların ve küçük kum tepelerinin arasındaki bu labirentin gizli bir köşesinde yer alan, gözlerden uzak bir koyu kendi özel plajları ilan etmişlerdi. Patikanın her çatallanışında durup yollarını kontrol ediyorlardı. Gidecekleri yönü, sadece nereye bakacağını bilen bir gözün göreceği beyaz kumaş parçalarıyla işaretlemişlerdi.

Fotoğraf makinesini boynuna asmış olan Murray ıslık çalarak önden yürüyordu. Arkadan onu izleyen Mina hâlâ kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu.

“Neyin var?” diye sordu Murray, koruluk alanın içine girdiklerinde.

“Hiçbir şeyim yok. Neden?”

Murray ne tarafa döneceklerini gösteren kumaş parçasını arayıp buldu. Sol tarafa doğru yürümeye koyulurken, “İçini çektin de,” dedi.

“Özgür bir memlekette yaşıyoruz,” diye karşılık verdi Mina sakince.

Büklümlü ağaç dallarının ve mavi çiçeklerin ortasından geçip iki kum tepesinin arasındaki bir çukura indiler. Havada tuz ve deniz kabuğu kokusu vardı.

“Bana hikâye anlatma,” diye devam etti Murray, arkasına bile bakmadan. “Günlerdir denize gidelim diye tutturuyorsun. Zaten ya denize gitmek istersiniz ya yeni bir helikopter alırsınız ya da...”

“Babamla sorunlarım var,” diye sözünü kesti kız. Ama hemen sonra bunu söylediğine pişman oldu.

Murray adımlarını belli belirsiz yavaşlattı. “Eğer canını sıkan buysa, yalnız değilsin...”

“Bunu söylemek istemezdim. Ama sorun bu işte.”

Bir karaçalının gölgesinde durdular. Dallarının arasında, terk edilmiş eski bir kuş yuvasına ait izler vardı.

“Ne tür sorunlar?” diye sordu Murray.

“Yeniden taşınmak istiyor.”

“Nereye?”

“Kim bilir? Bir gün Seattle diyor başka bir gün Palo Alto... Sonuçta buradan uzak bir yere. Bunun işi için gerekli olduğu konusunda ısrarcı. Burada kariyerinde yükselmesi mümkün değilmiş.”

“Annen ne diyor?”

“Babam ne isterse onu tabii. Ağabeylerim de kendi başlarının çaresine bakacak kadar büyüdüler. Yani...”

“Gitmek istemeyen bir tek sen varsın.”

“Aynen,” diye onayladı Mina. Elini uzatıp dalların arasındaki bir böğürtlen taneciğini tuttu ve suyu parmaklarına akıncaya kadar sıktı. “Okulda başarılı olan bir kız her yere gidebilir.”

Murray yeniden yürümeye başladı. “Seyahat etme fikri hoşuna gitmiyor mu?”

“Seyahat etmek başka, taşınmak başka.”

“Arada ne fark var?”

“Şey, seyahat ettiğinde kendini bir maceraya atılmış gibi hissedersin. Uzaklara gitsen bile döneceğin yer bellidir... kendi kendinden kaçıyor gibisindir.” Mina gözlerini ayak parmaklarına dikmişti. Murray’ın durduğunu fark etmediği için oğlanın sırtına çarptı. “Özür dilerim.”

“Hayır, ben özür dilerim...” Murray birkaç adım ötelinde, dizlerinin üzerinde duran bir silüeti işaret etti.

Bu Shane’di. Korkmuşa benziyordu. “Buraya biri gelmiş...” dedi alçak sesle. Ne selam vermişti ne de başka bir şey...

Murray onun yanına emekledi. “Biri mi?”

“Bilmiyorum,” diye cevap verdi Shane. “Fakat kumaş parçalarını çıkarmış.”

“Ama...” diye mırıldandı Mina. “Uçmuş da olabilirler...”

Murray ona öfke dolu bir bakış fırlattı. “Beyaz kumaş parçaları uçmaz. Yok olmalarının tek nedeni onları birinin sökmüş olması.”

“Bence de öyle,” dedi Mina gülmesini tutmaya çalışarak. “Bana şaka yapıyorsunuz, öyle değil mi?”

Shane sanki bir keskin nişancının hedefindeymiş gibi etrafına bakındı. “Her tarafa baktım Murray. Öteki yönlerdeki kumaşları da sökmüşler.”

“Bizi buldular,” dedi Murray, oldukça ciddi bir ifadeyle.

“Çocuklar?” diye homurdandı Mina. “Dünya’dan Mars’a, Dünya’dan Mars’a: Siz delirdiniz mi?”

Murray okul çantasından bir telsiz ve bıçak çıkardı. Bıçağı Mina’ya uzattı.

“Umarım bunu kullanmayı biliyorsundur!” Ardından telsizi açtı. “Ormandakilerden kumsaldakilere.... Ormandakilerden kumsaldakilere... beni duyuyor musunuz? Tamam.”

Telsizden birkaç saniye boyunca sadece vızıltı sesi geldi. Ardından Brady kardeşlerden birinin sesi duyuldu.

“Kumsaldakiler konuşuyor.... Konuşun ormandakiler... Tamam.”

“Düşman birliklerinin varlığına dair izler var... Bölgeyi terk etmelisiniz... Tamam.”

“Anlaşıldı ormandakiler... Helikopteri alçaktan uçuşa ayarlayıp etrafı kolaçan edeceğiz... Tamam.”

“Negatif! Negatif!” diye bağırды Murray. “Çok tehlikeli! Operasyon Sağ Kol! Tekrar ediyorum: Operasyon Sağ Kol!”

“Anlaşıldı. Operasyon Sağ Kol sizin için de geçerli, ormandakiler. Tamam, kapatıyorum.”

Konuşma sona erer ermez Mina yüzünde duyduklarına inanmadığını belli eden hayret dolu bir ifadeyle ellerini birbirine vurdu. “Operasyon Sağ Kol’un ne olduğunu öğrenebilir miyim acaba?”

Shane kıza arkasındaki patikayı gösterdiyse de Mina devam

etmesine izin vermedi. Çabucak onun sağ koluna dokunup, “Bu mu?” diye sordu.

Murray başıyla onayladı. Oyunun kuralı buydu. Ötekinin sağ koluna dokunan onu oyun dışı bırakmış oluyordu.

İki takım vardı: Murray, Shane ve Mina ormandakilerdi ve iki Brady kardeş kumsala sahiptiler.

“Anladım,” dedi Mina, ellerini ovuşturarak. Kaybolan kumaşlar şimdi bir anlam ifade etmeye başlamıştı. “Hadi oynayalım!”

Birbirlerinden ayrıldılar.

Shane bir tarafa gitti, Murray ve Mina başka tarafa. Amaçları kumsalın etrafını çevirmektir.

Bir kum tepesinden aşağı inip diğerine çıktılar. Taşlardan örülmüş küçük bir piramidin yanından geçerlerken Murray üzerine bir iki taş daha eklemeyi ihmal etmedi. Ardından denize doğru ilerlediler. Var güçleriyle koşuyorlardı. Her an pusuya düşebilecekleri düşüncesiyle kendilerinden geçmişlerdi. Birbirinin aynı iki ağacın yanına geldiklerinde sol tarafa, beyaz kum tepesine geldiklerinde ise sağ tarafa yöneldiler. Murray çok iyi bildikleri bu yerlerin isimlerini söylüyor ve Mina da körlemesine ona ayak uyduruyordu. Lagünün nerelere kadar uzadığı hakkında kabaca bir fikri vardı sadece. Ayrıca oyunun güzelliği de buradaydı zaten. O öğlenden sonranın tek bir kuralı vardı: sağ koluna dikkat etmek!

Küçük bir sazlığı geçmek üzereyken Murray aniden, “Eğil!” diye bağırdı. Eğilmeleri için hiçbir neden olmadığı halde, ve belki de sadece bu yüzden, Mina emre uydu.

Yerde sadece kumlar vardı. Askeri deniz birlikleri gibi karınlarının üzerinde sürünerek ilerlediler. Derken Mina bir şeyin saz dallarını dalgalandırdığını gördü. Hemen Murray'ın kot pantolonunun paçasına yapıştı. "Pişşt!"

Nefeslerini tuttular ama sonra yanlış alarm olduğu hemen ortaya çıktı. Brady'lerden biri değildi. Sadece sazların arasında yaşayan bir su faresi ailesiydi.

Kumsalın etrafında dönüp durmayı sürdürdüler. Az sonra sazlıkların arasından çıkmış ve böceklerin yüzdüğü çamurlu bir suyun içinde ilerlemeye başlamışlardı. Murray bir dal koparıp onu elinde makineli tüfek gibi tuttu ve yollarına devam ettiler.

Nihayet denize, ya da en azından bir parçacık denizin karaya sokulduğu sığlık bir alana ulaştılar. Daha ötelerinde sık bir koruluk başlıyor ve aralarından geçtikleri sazlıklar görüş alanlarını kapatacak kadar uzuyordu.

Murray görünmez bir haritanın üzerinde bazı hesaplamalar yaptı, güneşin konumunu kontrol etti ve parmağının ucuyla rüzgârın yönüne baktı.

Ardından bir kahkaha patlattı.

"Ormancı Mina..." diye mırıldandı.

"Ne var?"

"Nerede olduğumuz hakkında en ufak bir fikrim bile yok."

6. BÖLÜM

LAGÜNDE KAYBOLMAK

*Surfing the Ocean
from a surfboard
is a very
dangerous
sport.*

KORKUP DA GERİ DÖNMEDEN ÖNCE
YOLUN SONUNA KADAR GİTMEYİ DENE.

*from the
the ocean*

*Surfing
the ocean
is a very
dangerous
sport.*

J. DEDALI'S MATBAACILIK

Baskı Makinası, Matbaa, Font, Nisazeme ve Baskı Süsleri Üreticileri

Lagün tüm çevreye fısıldıyor gibiydi. Alabilecekleri herhangi bir referans noktası yoktu. Bulutların arasına giren güneş beyaz bir tabak gibi görünüyordu. Baktıkları her yönde aynı karmaşık manzarayı görüyorlardı. Üzerinde böceklerin uçtuğu su birikintileri, dalgalanan sazlıklar ve daha ötede kum tepelerinin ve ağaç dallarının arasından esen bir rüzgâr. Böğürtlenlerle dolu çalılar, kuru ağaçlar, rengarenk küçük çiçekler.

Patikada hiç hareket etmeden durduklarında böceklerin vızıltıları, serçelerin cıvıltıları ve ağaçkakanların takırtılarından oluşan bir orkestrayı duyabiliyorlardı. Bir balıkçıl. Bir karabatak. Gaklayan bir karga ve bir martı çığlığı. Bir bataklık kunduzunun suyun üstünde yüzdüğünü gördüler. Bir çayır yılanı güneşte derisini ısıtıyordu. Bir su yılanı suyun içinden tısladı. Bir diğeri suya daldı.

Heybetli doğanın gizemi tüylerini ürpertmişti.

“Panik yok ormancı Mina...” diye mırıldandı Murray. Fakat asıl tedirgin olan kendisiydi.

“Panik yok Murray,” diye onayladı Mina.

Sesi sanki etrafındaki havada dalgalanan altından zerreciklerin arasından süzülerek geliyordu.

Onlara baktı.

Polendiler. Sadece polen.

Patika boyunca yürümeye devam ettiler. Eskisinden daha dikkatliydiler. Etraflarındaki seslere kulak kabartıyorlar, birbirlerine daha yakın duruyorlardı. Murray tanıdık bir şekil görme umuduyla gözlerini dört açmıştı: bir ağaç, daha önce gördüğü

bir taş, bir tepe, uzaklardaki bir adanın silüeti.

Bu lagüne belki yüzlerce kez gelmişti. Babasıyla bile.

Yaban kazlarını görmek için baba oğul şafak sökerken gelirlerdi. Sonra bir de geceleri, denizdeki fırtınayı seyretmek için.

Bu lagünün evi gibi olduğunu düşündü Murray. İnsan kendi evinde yolunu kaybetmezdi.

Canı bu yüzden sıkılmıştı. Daha evvel burada hiç kaybolmamıştı.

Dönüp Mina'ya gülümsedi. Kız da bu gülümsemeye karşılık verdi. Korkmuş değillerdi. Telsizleri hâlâ yanlarındaydı. Fakat oyun sırasında bir şey olmuştu. Bunu her ikisi de duymuşlardı.

Havada bir değişim vardı.

Sazlıkların arasına girip yürümeye devam ettiler. Titreyen iki duvar arasında yol almak gibiydi. Patika daralıp suya doğru inmeye başladı. Az sonra dizlerine kadar suya batmışlardı. Mina etekliğini kaldırıysa da işe yaramadığını görünce bacaklarının etrafında yüzmesi için bıraktı.

Murray az evvel makineli tüfek gibi tuttuğu ağaç dalını baston olarak kullanarak yollarını açıyordu.

Mina hemen arkasındaydı. Onların geçişinden rahatsız olan büyükçe bir balık bacaklarının arasından geçince bir çılgık attı.

"Sadece balık..." dedi Murray. Ağzının etrafına altın rengi saman parçaları yapışmıştı.

Tam o sırada bataklık yerini ağaçlı bir kıyı şeridine bıraktı. Sazlıkların arasında çürümüş eski ağaç kütükleri görünüyordu. Kabukları gri mantarlara ev sahipliği yapıyordu. Murray bata çıka tırmanarak kıyıya çıktı. Çamurda yürürken ayaklarından *vick vick* diye sesler çıkıyordu. Yere oturup yardım etmek için

Mina'ya döndü. Fakat kız tek başına çıkmayı tercih etti. Bir dala tutunup kendini yukarı çekti. Fakat eteği düşündüğünden daha fazla ağırlık yapıyordu. Kız tökezledi ve dengesini bulmaya çalışırken ayağıyla ağacın kabuğundan bir parça kopardı. Kabuğun altına yuva yapmış beyaz böcekler, ayaklı minik inci taneleri gibi kütüğün içindeki oyuklara kaçtılar.

Mina tekrar ayağa kalkıp eteğini elinden geldiğince topladı. Lagünün en vahşi bölgelerinden birine girmişlerdi. Bir balıkçıl, arkalarında bıraktıkları suyun yansımasından onları gözetliyordu.

“Hiç fotoğraf çektin mi?” diye sordu, sazlıkların arasında onu bekleyen Murray'e.

“Şarjı yok,” diye yalan söyledi oğlan arkasını dönüp.

Üzerinden vahşi güllerin fışkırdığı taşlık bir alana vardılar. Küçük, beyaz güller birbirlerine dolanmış yılanlara benziyorlardı. Kokuları mest ediciydi. Mina bir tanesini koparmak için elini uzattı ama Murray onu durdurdu.

“Hayır,” dedi, çok önemli bir şeyden bahsediyormuşçasına. “Olmaz.”

Mina oğlanın haklı olduğunu düşündü.

Taşlık alanı geçip gülleri arkalarında bıraktılar. Burada patika iç kısımlara doğru ilerliyor ve ağaçların azaldığı bir yere doğru uzanıyordu. Sazlıkları artık sağ taraflarına almışlardı. Yürüdükleri arazinin alt kısmında kalıyordu. Derken ayakları adım atmalarını zorlaştıran sarmaşık benzeri bir bitki örtüsünün içinde gömüldü. Karşılarındaki ağaç dalları seyrekleştikçe lagünün kıyıları daha iyi görülür olmuştu. Mina demiryolu-

nun üzerindeki telleri görür gibi oldu. Murray'e söyleyince o da onunla hemfikir oldu. Bulundukları yerde daire çizmiş olmalıydılar.

Gene de bulundukları yeri hâlâ tanıyamıyorlardı.

Mümkün olduğunda az konuşarak patika boyunca ilerlediler. Rüzgâr ormanın içinden dolanarak esmeye devam ediyordu. Güneş, yeşilliklerin üzerine beyaz ve parlak ışıktan lekeler konduruyordu.

Murray dümdüz yollarına devam ederlerse birbirinin aynı olan iki ağaca ulaşacaklarını düşündü, ya da beyaz kum tepesine, ya da...

Derken patika yeniden su seviyesine inmeye başladı.

"Birazcık şansla..." diyordu Murray fakat sözünü bitiremedi.

Suyun içinden çıkan devasa bir kuş heybetle kanatlarını vurarak uzaklaştı.

"Sen de gördün mü?" diye mırıldandı yeşil gözlü oğlan.

Hayır. Mina onu görmemişti

Daha sonra kendi kendine neden göremediğini soracaktı.

Murray patikada kıvıldamadan duruyor ve az önce çıktıkları ormana bakmayı sürdürüyordu. Küçük yaprak parçaları kıyafetlerine dökülmüştü.

Üzerinde küçük böceklerin vızıldayarak uçuğu su durgundu. Ormanın yaşlı ağaçları tuzdan ve nemden kaskatı harabelere dönmüşlerdi. Tam da sazlıklarla çürümüş ağaçların arasındaki yeşil yarığın ardında, o koyu renkli, heybetli yapıyı gördüler. Onların dört katı uzunluğundaydı. Gözlerini kırptırıp bir daha baktıklarında bunun bir yapı olmadığını fark ettiler. Bir gemiydi. Bulundukları yerden ancak gövdesinin bir kısmını

görebildikleri bir gemi. Son derece zarif, tahtadan bir virgül. Yeşilliğin arasında o kadar güzel görünüyordu ki.

“Oh, gözlerime inanamıyorum...” diye mırıldandı Mina. “Bana bunun gerçek olmadığını söyle.”

Murray cevap vermedi.

“Belki de gidip diğerlerini bulmalıyız,” dedi bu sefer Mina. Ama Murray susmayı sürdürüyordu.

“Murray?” diye seslendi kız endişeyle.

Oğlan bu defa yavaşça kıza döndü.

“Bunu o yaptı,” dedi.

Mina bu söz karşısında korkuyla ürpertmemek için sakin olmaya çalıştı.

“Neyi o yaptı?” diye sordu zor duyulur bir sesle.

“Patikadaki kumaş parçalarını o söktü.”

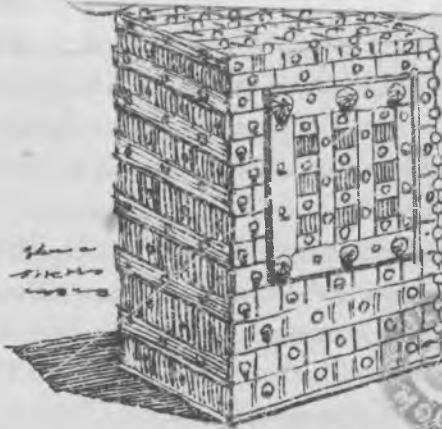

7. BÖLÜM

GİZLİ KALINTI

*Her şeyin bir izi vardır.
Her izin de bir izi vardır.*

GEMİLER DE KORKUDAN SAKLANIR.
ESKİ BİR TAHTA PARÇASI BİLE
İSTERSE ŞARKI SÖYLEYEBİLİR.

*Her şeyin bir izi vardır.
Her izin de bir izi vardır.*

EDALUS MAİBAACILIK

Baskı Makinası, Matbaa, Font, Malzeme ve Baskı Sifonları Üreticileri

Gemi çamura saplanmış gibiydi. Denize doğru on derece kadar eğilmişti. Küreklerinden bazıları iskarmozlarda duruyordu. Pruvası ağaç dallarının arasında gözden kaybolmuştu ve tek görülebilen ana direği bir yelkenden yoksundu.

Murray sazlıkların arasındaki suya bata çıka yürüyerek gemiye yaklaştı. Eskiydi, ama bir kalıntıya benzemiyordu. Yana yatmış olmasına rağmen gövdesinde tek bir çizik bile yoktu. Elbette su yüzeyinin altında kalan kısmında delikler ve çatlaklar olabilirdi. Garip bir şekli vardı. Ne bir yelkenliye ne de Murray'in daha evvel gördüğü bir gemiye benziyordu. Sonra Viking gemilerini hatırladı. Ama bu daha uzundu. Pruvası yerden en az dört metre yüksekteydi. Kıç kısmıysa güçlü ve görkemliydi.

Gemiden sessiz ve sakın bir güç dalgası yayılıyordu. Ağzını açmadan şarkı söylüyordu sanki.

Murray üzerine gelen, bir türlü baş edemediği duygulardan oluşmuş bir dalganın altında kaldığını hissetti. Gemiye doğru yaklaştı. Nehir burada daha da hızlı akıyordu. Nihayet mık-natısa yapışan bir demir parçası gibi gemiye dokundu. Onun dışında başka bir şey düşünemiyordu.

Gemi sıcaktı. Titriyordu.

Dalların arasında kalan pruvasına bir isim kazanmış olduğunu o zaman fark etti. Mina'nın da yardımıyla en uzun sazlardan birini söküp gemiyi otlardan kurtardı.

Murray'in okuyamadığı bu isim beş harfliydi.

"Bizim dilimizde değil..." diye mırıldandı.

"Bunlar Yunan harfleri," dedi Mina. "Yani öyle sanıyorum."

“Sence burada işi ne? Yunanca ismi olan bir Viking gemisi.”

Mina gülümsedi. “Bilmiyorum. Ama sanki buraya kadar onu bulmak için gelmişiz gibi hissediyorum, sen ne dersin?”

Murray başıyla onayladı.

“Ötekilere de haber versek...” diye devam etti kız. “Telsizin hâlâ yanında mı?”

Murray telsizi kıza uzattı.

Elindeki sazla arazinin içlerine doğru ilerleyip yavaşça geminin yan tarafına geçti.

“Mina konuşuyor, tamam. Ben Mina, cevap verin. Burada bir şey bulduk, tamam. Ben Mina, cevap verin. Çocuklar beni duyuyor musunuz? Artık oyun oynamıyoruz. Tamam.”

Hemen ardından elinde çok zayıf sinyaller veren telsizle birlikte suyun içindeki Murray’ın yanına gitti.

“Beni duymuyorlar,” dedi bir kez daha denedikten sonra. Telsizden sadece radyo paraziti sesleri geliyordu.

“Zaten çalışacağını sanmıyordum,” dedi Murray sakince.

“Neden?”

“Onun yerinde olsam ben de etrafımda bir şeylerin çalışmasına izin vermezdim.”

Mina başlarının üzerinde yükselen geminin gövdesine baktı.

“Gemiden mi bahsediyorsun?”

“Evet, baksana buraya saklanmış,” diye mırıldandı Murray.

“Hissetmiyor musun?”

“Neyi hissetmiyor muyum?”

“Korkuyor.”

Mina bir anlığına gözlerini yumdu. Sabrı tükenmiş ve bitkin düşmüştü. “Tamam Murray. Ama artık yeter, anladın mı?”

Beni... beni buralara kadar getirerek zaten yeteri kadar korkuttun ve... şimdi de durup senin uydurduğun şu hikâyeleri dinlemeyi hiç istemiyorum; şu... şu Yunan isimli Viking gemisi hakkındakileri.”

Murray elindeki sazdan kamışla biraz daha yürüdü, ama sonra durmak zorunda kaldı. Su artık göbeğine kadar ulaşmıştı. Hava soğuktu, ama oğlan soğuğu hissetmiyordu bile.

Geminin tam ortasında küpeşteden dışarı çıkan bir şey gördü. Onu aşağı çekmek için elindeki kamışı kullandı.

“Murray? Ne yapıyorsun?”

“Bilmiyorum!”

Aynı anda eski bir ip merdiven aşağı düşerek başının birkaç santim yukarısına kadar indi.

“Murray! Ona tırmanmayı düşünme bile! Seni taşımaz o!”

Fakat oğlan çoktan eliyle en alttaki basamağa tutunmuş ve kendini yukarı çekmeye başlamıştı.

“Seninle aynı fikirde değilim,” diye cevap verdi. “Bence gayet iyi taşıyor.”

Mina yumruklarını sıktı. O günün öğlen saatlerine geri dönmüşlerdi sanki. Murray o zaman nasıl çarşıdaki tezgâhların arasına atladıysa şimdi de onu hiç dinlemiyor ve kendi bildiğini okuyordu.

“Murray! Hayır... MURRAY!”

“Biraz sessiz olur musun?” diye cevap verdi yeşil gözlü oğlan. İkinci basamağa basmıştı. Sonra üçüncüye çıktı. “İyice anneme benzedin!”

Mina hiç bu kadar aşağılandığını hatırlamıyordu.

İp merdiven yavaşça sallanıyor, kâh geminin gövdesine kâh

onu açık denizden koruyan sazlıklara çarpıyordu.

Murray küpeşteye varıncaya kadar büyük bir beceriyle merdiveni tırmandı. Sonra elini uzatıp kendini güverteye çekti. “İşte çıktım!” dedi hızlıca etrafına bakarken. “Hadi Mina, sen de çık!”

Kızın itirazlarını duydu ama kulağına aynı zamanda suyun içinde yürürken çıkarttığı sesler de geliyordu. İp merdiven gerildi; birkaç saniye sonra Mina güverteye çıkmıştı.

“Senin şu deliliklerinden bana gına...”

“Şşt...” dedi Murray sadece.

Önce gözleriyle etrafı kolaçan ettiler. Ana yelken direğinin ve omurgayı oluşturan bazı tahtaların üzerinde derin yarıklar vardı. Bazı yerlerde tahtalar birbirlerinden ayrılmışlardı. Küreklerden hâlâ yerlerinde duranlar, ıskarmozlara zincirlenmişti. Uzun küreklerdi ve incediler. Kıç kısmında hâlâ ahşap dümenleri duruyordu.

Murray dört ayak üstünde durup eğimli güverte boyunca emekleyerek ilerledi. Her hareketinde bütün gemi gıcırıyor ama yerinden kıpırdamıyordu. Çamurlu zemin onu tutkal gibi sarmış olmalıydı. Tekrar güverteye çıkıp geminin nereden geldiğini anlayabileceği bir şey aradı. Küpeştenin altında başka kırık tahtalar da vardı: sandıklar, şişeler, ambardan çıkartılmış kasalar... Murray içeri açılan kapıda durup aşağı, geminin karnından içeri baktı.

“Bir şey var mı?” diye sordu Mina.

Önlerindeki gül ormanı bir katedrale benziyordu.

“Göremiyorum, çok karanlık... Ama sesim böyle yankılanıyorsa eğer, boş olmalı diye düşünüyorum.”

Mina da etrafına bakınmaya başlamıştı. Tahta parçalarını kenara itiyor; sayılar, yazılar veya işaretler arıyordu. Eline aldığı her şey un ufak oluyordu.

Kıç tarafa doğru ilerledi, yerde kırık bir kapının kalıntıları duruyordu.

“Bu geminin başına oldukça tuhaf şeyler gelmiş...” diye mırıldandı kız, büyük bir dikkatle kapıya yaklaşırken.

“Orada ne var?”

“Bilmiyorum. Kaptanın kamarası olabilir mi?”

Rüzgâr kızın başının üstündeki dalları hareket ettirdi ve içinin ürpermesine neden oldu. Mina kapıdan uzanıp içeriye bakmaya çalıştı. Sadece parçalanmış eşyalar vardı.

Küçük bir kuş sazlıkların arasında uzun uzun öttü.

“İlginç bir şey olduğunu sanmıyorum...” diye mırıldandı kız.

Murray güvertede emekleyerek Mina’nın yanına geldi.

Bir yatak ve küçük bir dolaptan arta kalanları gördüler. Çekmecelerden birini açmayı denediler ama tahtaları parçalandı. Fakat sonra mobilyaların arkasında paslı bir kilidi olan çinko bir kutu gördüler. Onu dışarı taşıdılar. Murray bıçağıyla biraz zorladıktan sonra kilidi kırmayı başardı.

Kutunun içinde muşambaya sarılı el yazması kâğıtlar vardı.

“Eski bir günlük...” diye mırıldandı Mina.

Murray güverteye oturup okumaya başladı: “*Büyük Yaz... Yazan: Ulysses Moore... On Üçüncü Kitap Hakkında Notlar.*”

Sayfayı çevirdi.

Kâğıt tomarlarının arasından eski bir fotoğraf düştü. Mina onu havada yakalamayı başardı. Fotoğrafta bir grup çocuk, okul üniformalarıyla poz vermişti. Arka tarafına ikisinin de çözmekte

zorlandığı, zamanla silinmiş imzalar atılmıştı.

Murray günlüğün birbirine bağlı olmayan sayfalarını parmaklarının arasından kaçmamalarına dikkat ederek çevirdi.

Sonra Mina'ya baktı.

“Ulysses Moore’un kim olduğunu ve bu günlüğün gemide ne aradığını bilmiyorum, ama yazarken kullandığı dil bizimki-ne hiç benzemiyor.”

Murray’in parmaklarının arasında tuttuğu sayfanın üzeri anlaşılmaz çizimlerle kaplıydı.

“Evimize yakın bir yerde karaya oturmuş bir Viking gemisi, Yunanca bir isim ve anlaşılmaz bir dilde yazılmış bir günlük...” diye tek tek saydı Mina parmaklarıyla. “Saymadığım, eksik kalan bir şey var mı?”

Murray çinko kutuya eğilip dibinde kalmış küçük bir nesneyi dışarı çıkardı.

Tahtadan acayip bir küptü. Her bir yüzeyi küçük karelere bölünmüştü. Beş yatay ve beş dikey, toplam yirmi beş kutucuk. Her birinin üzerine bir numara işlenmiş, kutucukların çerçeveleri sedeften düğmelerle süslenmişti.

“Ah, ne güzel!” diye mırıldandı Mina. “Sence nedir bu?”

Murray başını iki yana salladı. Hayranlıkla kutuya bakıyordu. “En ufak bir fikrim bile yok...” dedi. “Ama eğer bu beyaz düğmelerden birine basarsak...”

Tahta kutunun içindeki bir mekanizmadan zzzt! diye ses geldi.

“Siyaha dönüşüyor.”

8. BÖLÜM

İŞLER DEĞİŞİYOR

*İşler değişiyor
herkes değişiyor
herkes değişiyor
herkes değişiyor*

HELİKOPTERDEN DAHA İYİSİ YOKTUR ELBETTE.
KÜÇÜCÜK BİLE OLSA, İNSANIN BAŞINI
BELADAN KURTARIR.

EDALUS MATBAACILIK

Baskı Makinası, Matbaa, Font, Malzeme ve Basma İşleri

No 10154

Amir

Patikadan aşağı inmeye başlamışlardı ki telsizleri çalıştı. Zayıf parazit sesleri aniden Brady kardeşlerden birinin bağıırışına dönüştüğünde Mina korkudan havaya sıçradı.

“Kumsaldakilerden ormandaki kayıplara! Orada mısınız? Kumsaldakilerden ormandaki kayıplara! Tamam!”

Ardından Murray telsizi aldı. “Burası ormandaki kayıplar! Sizi iyi duyuyoruz, tamam!”

Bağlantının bozuk olmasına rağmen iki çocuk karşı taraftan gelen sevinç çığlıklarını duydular.

“Nihayet cevap verdin Murray! Mina da seninle mi? Nereye kayboldunuz? Tamam!”

“Doğru Brady. İkimiz de buradayız. Ama tam olarak nerede olduğumuzu bilmiyoruz. Tamam.”

“Gördüğünüz bir şeyi söyleyin. Tamam.”

“Güneş, saat iki yönünde. Güney, güneybatı yönünde ilerliyoruz sanırım. Tamam.”

“Gökyüzünde hiçbir şey görmüyor musunuz? Tamam.”

“Negatif. Tamam,” diye cevap verdi Murray.

Ama sonra Mina bağırdı. “Bak!” Onlardan bir kilometre uzakta havada daireler çizen garip bir nesneyi işaret etti.

“Bu, sizin şu helikopter mi? Tamam.”

“Doğru!” diye cevap verdi Brady’ler telsize bağırarak. “Bir keşif aracı yolladık. Tamam.”

Murray dikkat kesildi. Kumsaldan çok da uzakta sayılmazlardı. Ama tıpkı düşündüğü gibi, tam tersi yönde ilerlemişlerdi.

“Bu kadar yolu nasıl geldik?” diye sordu kendi kendine. Ardından telsizin düğmesine basıp, “Onu görüyoruz! Uçurma-

ya devam edin ki sizin yanınıza gelebilelim.”

Ardından Mina'ya baktı. “Sen de duydun mu?”

Helikopteri takip edebilmek için patikadan ayrılmaları gerekecekti. Bu durumda bir daha gemiyi bulamayabilirlerdi. Ardından bir yırtılma sesi duydu. Dönüp baktığında Mina'nın güneşte parıldayan uzun, koyu renkli bacaklarını gördü.

“İşte, geçtiğimiz yolları işaretlemek için gereken kumaş parçası...” dedi kız.

“Emin misin?”

“Şaka mı bu? Zaten modası geçmişti.”

Eteğin kumaşından şeritler kestiler ve patikadan ayrılmadan önce ilkini bir dala bağladılar.

“Sen yürüyebilecek misin? O çinko kutu ağır değil mi?”

“İçi boş sayılır.”

Ne olursa olsun, Murray o kutuyu geride bırakamazdı. Fotoğraf makinesini Mina'ya verip kutuyu kollarının arasına aldı.

Ardından, sık çalılardan arasına daldılar. Mina elinden geldiğince çok fotoğraf çekmeye gayret ediyordu. Böylece geriye dönüş yolunu fotoğraflara bakarak bulabileceklerdi. Her dönemde Murray dallardan birine kumaş bağlıyordu. Başlangıçta yürümek epey güçtü. Bataklıklardan, dikenli çalılardan, geçit vermeyen sazlıklardan, köklerin arasından geçmek zorunda kalmışlardı. Fakat Brady kardeşlerin uzaktan kumandalı helikopterinin sesi yakınlaştıkça yorgunluk ve kesiklerin acısını hissetmemeye başladılar.

“Neredeyse geldik!” diye bağırdı Murray adımlarını sıklaştırarak.

Kumluk bir kıyıdan geçerek kendi özel plajlarına ulaştılar.

Orayı tanır tanımaz kendilerini yere bıraktılar. Shane koşarak onları karşılamaya geldi.

“Nereye kayboldunuz?” diye bağırdı. “Her yerde sizi aradık!”

“Nereye kaybolduğumuzu duyduğunda kulaklarına inanamayacaksınız...” diye cevap verdi Murray.

“O elindeki ne? Define sandığı mı?”

“Daha da fazlası Shane! Çok daha fazlası!”

“Kocaman bir hazine gemisi gibi!” diye ekledi Mina.

Brady’lerin gelmesini bekleyip başlarından geçenleri aceleyle onlara anlattılar.

“Hemen gidip görelim!” diye önerdi heyecandan kendine hâkim olamayan kardeşlerden biri.

“Şimdi olmaz,” diye cevap verdi Murray. “Çok zamanımızı alır.” Başını kaldırıp güneşe baktı. “Akşam olmak üzere.”

“Ayrıca ben de üzerime bir şey giysem iyi olacak,” dedi Mina gülümseyerek.

Shane gömleğini ona uzattı.

Mina gömleği alıp kollarından beline bağladı, sonra yeniden çocukların arasına döndü. “Böyle daha iyi. Teşekkürler Shane.”

Bu arada Murray çinko kutuyu açmış, günlüğü ve küpü dışarı çıkarmıştı.

“Vay canına! Bu ne böyle?” diye sordu Brady kardeşler. Se-deften düğmelere tıpkı daktilo tuşları gibi basılabildiğini ve renk değiştirdiğini gördüklerinde iyice heyecanlanmışlardı.

“Bilmiyoruz,” diye cevap verdi Murray. “Fakat içimden bir ses ortaya çıkaracağımızı söylüyor.”

“Bir oyuna benziyor...” diye ekledi Shane. “Daha önemli bir şey de olabilir.”

“Bunu kutunun içine saklamaya çalışmışlar,” diye açıkladı Murray. “Günlükle birlikte.”

“Günlükte bu küpün ne olduğu yazmıyor mu?”

“Yazıyor olabilir, ama ben anlayamıyorum...” diye cevap verdi Murray. Ötekilere sayfalarındaki anlaşılmas yazıları gösterdi. Hepsinin gözlerinde heyecanlı kıvılcımlar parıldıyordu.

“Bulduğun bu şeyler Murray... inanılmaz!” dedi Brady kardeşlerden biri. Sesi heyecandan çatlamıştı.

“İnanılmaz ne kelime! Daha da fazlası!” diye ekledi öteki.

Hiç kuşkusuz hemen gemiye dönmeleri ve onu tepeden tırnağa keşfetmeleri gerekiyordu. O günlüğü okumalı ve küpün ne işe yaradığını anlamalı ve...

“Sakin olun! Sakin olun!” diye araya girdi Murray. Hepsi susunca yeniden kendisini dinleyeceklerine kanaat getirip konuşmaya başladı: “Her şey sırasıyla...” dedi, “Öncelikle...” Mina’nın onayını almak için kıza baktı, “evlerimize dönelim. Ve bundan kimseye bahsetmeyelim.”

“Hey! Bize güvenebilirsiniz!”

“Somon balıkları kadar sessiz olacağız!”

“Bana bakmayın,” diye homurdandı Shane. “Ben zaten kimseyle bir şey konuşmuyorum.”

Fakat Murray bu işi daha sağlama alması gerektiğini düşünüyordu. “Yemin etmeliyiz,” dedi. Tam o sırada kuşlar bir fırtına bulutu gibi güneşin önünden geçip lagünün sularına indiler. Çocuklar, kralın şövalyeleri gibi ellerini üst üste koydular. Fakat sonra akıllarına söyleyecek bir şey gelmedi. Sonunda Murray, “Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için. Kimseye tek kelime etmeyeceğiz,” dedi.

Tam ellerini kaldıracaklardı ki Shane, “Ama Connor aramızda yok,” diye hatırlattı.

“Bir tek ona anlatacağız. Fakat o zamana kadar... bunların hiçbiri olmadı. Anladınız mı?”

Dört çocuk başlarını büyük bir ciddiyetle salladılar. Ardından çantalarını sırtlarına asıp, uzaktan kumandalı helikopteri de alarak demiryoluna doğru uzanan patika boyunca yürümeye başladılar.

Daha yol sona ermemiştii ki Brady kardeşler aynı anda Murray ve Mina’nın kollarına dokunup, “Sağ kol! Öldünüz!” diye bağırdılar.

Shane kıpkırmızı oldu. “Galiba onlar kazandı,” dedi.

Omzunda taşıdığı çinko kutu artık o kadar ağır gelmiyordu.

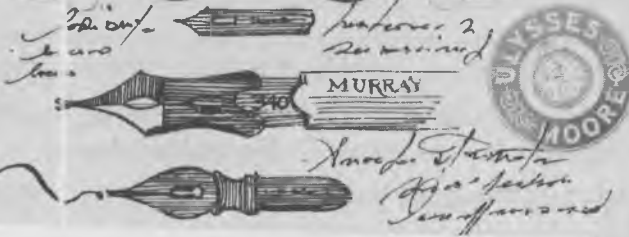

9. BÖLÜM

ŞİFRELER VE SIRLAR

Şifreli Mesajlar
Herkesin Bilmesi İçin
Şifreli Mesajlar
Herkesin Bilmesi İçin

ÖNEMLİ OLAN, ESKİ ŞEYLERİ
ELİMİZDE TUTMAK DEĞİL,
ONLARIN NEDEN
BİZE GELDİĞİNİ ANLAMAKTIR.

NEDALUS MATBAACILIK
askı Makinası, Matbas, Font, Malzeme ve Baskı Silindiri Üreticileri

PAZARI

Connor'ın gözbebekleri kocaman olmuştu. "Tahta, sedef ve fildişinden yapılmış," dedi iyice inceledikten sonra.

Bilgisayarlardan birini kaldırıp küpü masanın ortasına koymuşlardı. Elllerinde evirip çevirseler de gizemin kalbine bir türlü inemiyorlardı.

"Anlamak için bayağı kafa patlatmak gerek..." diye mırıldandı Connor. "Diğer her şey gibi bu da bir bilmece."

Lagünün uydu görüntüsünü buzdolabının üzerine yapıştırmışlardı. Gemiden iz yoktu. Fakat Murray ve Mina onun dallar ve sazlıklarla iyice kapandığına, bu yüzden yukarıdan bakıldığında görünmeyeceğine kanaat getirmişlerdi.

Çocuklar demiryolundan kumsala inen yolu sarı keçeli kalemle, Share, Murray ve Mina'nın birbirlerinden ayrıldıkları noktayı ise kırmızıyla işaretlemişler, hesaplamalarına göre geminin tahmini yerini de kırmızı, büyük bir daire içine almışlardı.

"Buna benzeyen... bir Viking gemisi," diye mırıldandı Connor, internetten indirdiği Viking gemisi resimlerine bakarak.

"Ama gövdesi daha uzun..." diye açıkladı Mina.

Küpe bakma sırası kendine geldiğinde siyah ve beyaz düğmelerine basarak onu parmaklarının arasında evirip çevirdi.

Küpün her yüzünde yirmi beş kutucuk vardı. Ve her kutucuk işaretlenmişti...

"Yalnızca beş rakam..." dedi. "Sıfır, bir, iki, üç ve dört. Otuz altı düğme var. Dış köşelerdeki beş kutu küpün iki yüzünde de ortak... yani..."

1	1	2	1	1
2	3	3	1	0
2	3	4	2	0
3	2	2	1	0
3	3	2	1	0

Matematik kafası her zamankinden hızlı çalışıyordu, gene de tüm bu rakamlar arasındaki bağıntıyı bulamıyordu. Büyük bir kâğıt alıp küpün bir yüzündeki tüm rakamları yazmaya başladı. Kulaklarını ötekilerin konuşmalarına tıkamıştı.

Mina yazıp çizerken, Murray patikadan çıktıktan sonra çektikleri fotoğrafları inceliyor, onları haritanın yanında arka arkaya diziyordu.

“Bu, eski zamanlardan bir kalıntı değil mi?” diye sordu Connor.

“Hayır,” diye kesin bir cevap verdi Murray. “Çok iyi durumda olmasa bile eski olmadığı kesin.”

“Ama yıllardır orada olabilir... Öyle değil mi?” diye devam etti Connor.”

“Bence hayır,” diye araya girdi Mina. Sonra yeniden hesaplamalarına gömüldü.

Connor, Murray’e baktı.

“Mina haklı. Ahşabı oldukça iyi korunmuş, çünkü gemi uzun zamandır orada... Hem ayrıca...” Murray başını iki yana salladı. Gemiye yaklaştığı anda hissettiği o duygu hâlâ bedenini sarsmaya devam ediyordu.

“Günlüğü unutmayın...” dedi Shane.

Connor kirli tabakları toplayıp masada yer açtı ve üzerinde çalışabilmeleri için muşamba bir örtü serdi. Ulysses Moore’un günlüğündeki tüm sayfaları yan yana dizdiler. Daha dikkatli bakınca önlerindeki, günlükten ziyade, üzerine notlar alınmış eski gazete kupürleri, farklı dillerde eleştiriler ve yorumlar olduğunu anladılar. Kullanılan dillerden biri İngilizceydi. Ötekisi ise Eski Yunancayı andırıyordu. Üçüncü bir dil daha vardı ve tıpkı Mısır hiyeroglifleri gibi resimli bir yazıydı. Bir dördüncüsü ise sayılar ve şifrelerle kodlanmış uzun bir mesaja benziyordu. Belirli bir düzene oturtulmuş çizimler ve fotoğraflar vardı. Connor bu düzene uymaya çalışıp sayfaları yan yana koymuş ve ardından bilgisayarında dijital bir kopyası bulunması için hepsinin fotoğrafını çekmişti.

Fakat önceki gün olaylar o kadar ani ve hızlı gelişmişti ki hâlâ durup da ne yapacaklarını düşünmeye vakit bulamamışlardı.

Mesela okul üniformalı çocukların olduğu fotoğrafın arkasında birkaç gelişigüzel imza ve bir tarih vardı: 1958. Fakat dikkatlerini çeken tek şey bu değildi. Kırmızı (Connor bu rengin kırmızı olduğunu düşünmüştü) beyaz çizgili bir deniz fenerinin ve denize nazır kayalıkların tepesinde, sadece bir kulesi görünen bir villanın da fotoğrafları vardı.

Çocuklar tek kelime etmeden fotoğrafları elden ele dolaştırdılar.

Sonra bir de küçük, zarif bir koyun olduğu bir manzaranın ve deniz kenarında bir kasabanın birkaç fotoğrafı vardı. Bazıları beyaza boyanmış küçük ahşap evler. Çatısı sazlarla kaplı başka bir ev.

Sadece kartpostal görüntüleri yoktu. Kâğıt tomarlarının arasında, manivelaları ve çarkları olan bir mekanizmayla uğraşan yuvarlak çerçeveli gözlüklü ve kıvrıcık saçlı bir adamın portresi de vardı. Üstelik sadece bu fotoğrafın arkasında bir isim yazıyordu: *Peter*.

Gazete kupürlerinin hepsi aynı yerden bahsediyordu: Kilmore Koyu. Onları toplayan gizemli kişi kupürdeki bazı kelimelerin üzerine karalama zahmetine girmiş, orasına burasına notlar almıştı. Connor'a göre bu notları alanla günlükleri tutan aynı kişiydi. Anlaşılmaz bir el yazısıyla sayfalar doldurmuştu.

"Sanki bir tavuğun pençelerini önce mürekkebe batırmışlar, sonra da onu sayfaların üzerinde koşturmuşlar," dedi olaylara hiçbir zaman duygusal yaklaşmayan Shane.

Murray yazıyı internete koyup onu tercüme edebilecek birini aramayı teklif etti. Fakat Connor bu konuda onunla hemfikir değildi.

"İnternete koyduğun her şey internetin malı olur," diye açıkladı. "Bence böyle bir şey yapmadan önce biraz düşünelim."

Gazete kupürleri, notlar, şifreli yazılar, hiyeroglifler ve Yunan harfleri. Emin oldukları tek bir şey vardı, o da bu çift çarşısına dönen şeyi yazanın ancak bir deli olabileceğiydi.

Brady kardeşler çılgınlar gibi koşarak İtaka'ya geldiler.

"Yeni haberler getirdik!" diye bağırdılar içeri girer girmez.

"Her şeyi çözdük!"

Kanepeye atladılar.

“Şu Ulysses Moore var ya. Adam yazarmış...” dedi biri.

“Onu internette aradık...” dedi diğeri.

Murray dönüp Connor’a baktı. Ama yüzü ifadesizdi.

“Cornwall’da, kendi uydurduğu bir kasabada geçen bir düzine fantastik kitap yazmış. Kasabanın adı...” Kardeşler hatırlamak için birbirlerine baktılar.

“Kilmore Koyu,” dedi Murray onların yerine. Sonra o eski fotoğrafı gösterdi.

“Ah, hadi ama! Bunu siz de biliyorsunuz!”

“Kasabayı uydurmadı mı yani?”

Connor günlüğün başında resimli sayfayı eline alıp başlığı okudu.

“On iki kitap mı dediniz? O zaman bunlar on üçüncü kitap için aldığı notlar olabilir...”

“Öyle görünüyor,” diye cevap verdi Brady kardeşler. “Aslına bakarsanız internette bu konuda epey tartışma var. Kitaplar çok sayıda dile çevrilmiş, ama anlaşılan hiçbirinde aynı yöntem kullanılmamış...”

“Yani?”

“Ah, hadi ama! Biz de hepsini okumadık ki...” diye esnedi Brady kardeşlerden biri.

Fakat kıpkırmızı olmuş kulaklarını ve gözlerini gören biri yalan söylediklerini hemen anladı. Bütün geceyi bilgi toplayarak geçirdikleri ortadaydı.

“Herhalde hiçbiriniz Japonca veya Türkçe bilmiyorsunuzdur...”

Çocuklar birbirlerine bir bakış attılar.

“Fakat işin esas ilginç yanı, Ulysses Moore’un bu günlüklerin

hepsini şifreli yazmış olması...”

Murray, Shane ve Connor mutfak masasına yaydıkları kâğıtlara baktılar.

“Görünüşe göre onları tercüme etmeyi bilen biri var...”

“Fakat başka bir sitede her şeyin uydurma olduğu yazıyordu.”

“Okuyucuyla dalga geçiyorlar. Günlükler aslında gerçek değil...”

“Evet, dolayısıyla biri bu günlüklerin... ve gizemli yazarının gerçek olduğunu sallamış...”

“Ve bu kasabanın da.”

“Sadece reklam olsun diye, anlıyor musunuz?”

Murray, Connor ve Shane birbirlerine baktılar.

“Hayır, anlamıyoruz,” diye cevap verdiler.

O sırada arkalarında hesaplamalar yapan Mina küpün mekanizmasını üç defa çevirdi. Önce bir tıslama sesi geldi, fakat sonra bir şey olmadı.

“Bir dakikalığına mantıklı olmaya çalışalım çocuklar,” dedi Murray. “Siz ikiniz Ulysses Moore adında bir yazar olduğunu söylüyorsunuz ve şeyde bir kasabada yaşıyor.”

“Galler’de,” dedi Brady kardeşlerden biri.

“Hayır, Cornwall’da,” diye düzeltti öteki.

“Galler mi, Cornwall mı?” diye sordu Connor.

“Cornwall!” diye cevap verdi ikisi bir ağızdan.

“Ama kasaba aslında yok.”

“Kasaba yok,” diye tekrar etti Murray.

“Neden yok ki?” diye sordu Shane.

“Hey, büyük patron! Daha adamın kitaplarını okumadık!” diye bağırdı Brady kardeşlerden biri.

“Anlatabildim mi bilmiyorum, on iki tane kitap var! Hepsini okumayı bitirdiğimizde yaşlanmış oluruz!” diye bağırdı öteki.

“İnternette söylenenlere göre o kasabanın varolması imkân-sızmış, çünkü...”

Tam o anda Muray odanın ortasına geçip İtaka’nın yalpala-masına neden oldu.

“Mola! Mola!” diye bağırdı arkadaşlarının önünde pandomim yapar gibi hareketlerle. “Lütfen hepiniz bir saniyelğine susun!”

Brady kardeşler, Shane ve Connor ona baktılar. Mina da ona dönüp şöyle bir baktıysa da hemen ardından tekrar küple ilgilenmeye devam etti.

“Ben internette ne yazdığını bilmiyorum. Ulysses Moore’u da tanımıyorum. Şu anda bu kasabanın varolup olmadığını bilmek istediğimi de sanmıyorum,” dedi Murray. “Fakat va-rolduğundan emin olduğum bir şey var, o da demiryolunun öte tarafındaki bataklığa saplanıp kalmış olan Viking gemisi. Onun varlığından eminim çünkü ben ve Mina onu gördük. Ve oradan içinde bir günlük olan çinko bir kutu getirdik.”

“On üçüncü kitap,” diye fısıldadı Connor.

Mina, “Ve ne işe yaradığı belirsiz bir alet,” diyerek elindeki küpü salladı.

“Şimdi,” diye devam etti Murray derin bir nefes aldıktan sonra, “Hiçbir şey bilmiyormuşuz gibi yapalım. İnternette ya-zanları bir kenara bırakalım.”

“Termonükleer savaş çıkmış gibi mi yapalım yani?” diye sordu Brady kardeşlerden biri. Hemen ardından gürültüyle yutkundı, çünkü Murray’in düşünce şeklinden hakikaten çok etkilenmişti.

“Size sorum şu...” Murray teker teker hepsinin suratına baktı. Sadece tek bir doğru cevap olduğunun altını çizmek istercesine kaşlarını kaldırmıştı. “Evinizin yakınında karaya oturmuş bir Viking gemisiyle karşılaşırsanız ve içinde bir yazarın okunması mümkün olmayan günlüğüyle ne üdüğü belirsiz bir küp bulsanız... ne yaparsınız? İnternette onun hakkında başkaları ne diyor diye bilgi mi toplarsınız... yoksa bu gemiyi keşfetmek için oraya dönmekten önce yanınıza alacaklarınızın ve günlükteki yazıyı çözmek, küpün de ne işe yaradığını bulmak için işinize yaracak şeylerin listesini mi yaparsınız?”

Brady kardeşlerden biri, “Ben gider internete baka... Ay anam!” diye bağırdı, öteki tarafından tekme yiyince.

Mina ise heyecanla başını sallıyordu. Connor da öyle.

“İyi konuşmadı dostum.”

Shane arkadaşına sanki en sevdiği kahramanmış gibi hayranlıkla bakıyordu.

“O zaman söyleyin bakalım,” dedi Murray. “Şimdi ne yapacağız?”

Connor’a baktı, çünkü ne yapılması gerektiğini her zaman en iyi o bilirdi.

“Alışveriş listesi,” diye emretti İtaka’nın sahibi.

Shane *Kahramanların Avı* oyununda aldıkları puanları gösteren kâğıdı duvardan söktü ve arkasını çevirdi. “Sayın bakalım hadi.”

“Ulysses Moore’un kitapları...” diye başladı Mina, Brady kardeşlerin yüzünü buruşturmasına aldırmadan.

“Onları okumak istemiyorum,” dedi Murray. Gözü korkmuştu. Bütün o kitapları okumak sürprizi bozmak demekti.

Daha da kötüsü her şeyin hayal ettiğinden çok daha farklı olduğunu öğrenebilirdi.

“Ama ben istiyorum,” diye ısrar etti Mina.

“Ben de öyle,” dedi Connor.

“Listeye yazdım,” diye ekledi Shane.

Ardından Connor geri kalanları saymaya başladı. “Arazi botları, madenci kaskları, ipler, kancalar, arkeolog fırçası.”

“Ha?”

“El feneri. Mikroskop.”

“Bir dakika! Bir dakika!”

Kısa sürede ve giderek büyüyen bir karmaşa içerisinde gerekli şeylerin listesi hazırlandı ve aralarında bölüştü.

Her birine en az bir tane imkânsız görev düşmüştü. Murray’in görevi dünyanın bilinmeyen tüm dilleri hakkında, google hariç, uzman bir çevirmen bulmaktı. Shane mikroskop bulacaktı. Brady kardeşlere arkeolog fırçası düşmüştü, ama onu internetten ısmarlamaları yasaktı.

Ortak kumbaralarındaki parayı hesaplayıp ailelerinden bir miktar yardım almaya karar verdiler. Ertesi gün okul çıkışı demiryolunda buluşmak üzere sözleştiler.

“Bunu eve götürebilir miyim?” diye sordu Mina. Ona düşen imkânsız görev, küpün ne işe yaradığını ortaya çıkarmaktı.

10. BÖLÜM

MANYETİK ALANLAR VE ÇAMURLU ALANLAR

Ben Remondino Quis
am a one. rec. v. Quis

George Francis Train

BİLGELER DE, TIPKI KORSANLAR GİBİ,
ENİNDE SONUNDA KİRLETİRLER ELLERİNİ.

EDALUS MATBAACILIK
Baskı Makinesi, Matbaa, Font, Malzeme ve Baskı Silindiri Üreticileri

1911

Mina'nın etekliğinin son şeridini de daldan söküp patıkaya sapan küçük keşif grubunun heyecanı gözlemlerinden okunuyordu. Mina ve Murray'in iki gün önce geldikleri yolu geri izlemişlerdi.

Connor, arkadaşlarına sırtlarındakileri yere bırakmalarını ve matarayı elden ele dolaştırmalarını söyledi. Bir süre orada mola verip dinlendikten sonra yeniden yürümeye devam ettiler. Bir sonraki sefere buraya daha kolay bir yoldan gelebilmek için etrafı iyice öğrenip yeni bir rota çizmeleri gerekiyordu. Ama her şeyden önce... gemiye ulaşmalıydılar.

"Tam şurada," dediler Murray ve Mina aynı anda.

Connor cep telefonunu dudaklarına yaklaştırıp kayıt düğmesine bastı: "Saat, öğlen üçe geliyor. Daha önce kullanılmış bir yola ulaştık. Grup birlikte hareket ediyor."

Hemen arkasından gelen Brady kardeşler, "Grup birlikte hareket ediyor," diyerek maymunluk yaptılar.

Tekrar yürümeye başladılar.

Murray ve Mina sırtlarında çantalarla hepsinin önünde ilerliyorlardı. Shane tek başına bir sepet taşıyordu. Connor ise Brady'lerle kamp çantalarını bölüşmüştü. İkizler ötekilere yapışık vaziyette kulaklıklarıyla müzik dinleyerek ilerliyorlardı. Gemiye yaklaştıklarını anlayan ilk onlar oldu, çünkü kulaklıktan gelen müzik aniden kesilmişti.

"Hey, ne oluyor?" diye bağırdı ilki. "Bu durdu!"

"Benimki de!" dedi öteki.

Sazlıkların arasından zayıf bir rüzgâr esiyordu.

İkizler cihazlarını kontrol ettiler, kapatıp tekrar açtılar. Bir

şey değişmeyince birkaç adım geri gittiler. O zaman cihaz yeniden çalışmaya başladı.

“Hah, böylesi daha iyi!”

“Her şey yolunda mı çocuklar?”

Fakat yürümeye başladıkları anda müzik yeniden kesildi.

Murray arkasını bile dönmeden, “Gemiden olmalı,” diye açıkladı ötekilere. “Yaklaşmış olmalıyız.”

“Gemide anti-Brady tesisi mi var?” diye sordu Shane.

Mina kıkırdadı.

Bu arada Connor cep telefonunun çekmediğini fark etti. Fotoğraf çekmek ve not almak için yanında getirdiği tabletinin ekranında rastgele titreşimler meydana geliyordu.

“Burası gerçekten sıra dışı bir yer... Sanki yakınlarda çok güçlü bir manyetik alan var...” diye homurdandı.

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordu Mina.

“Bilmiyorum,” diye cevap verdi Connor. “Ama... umarım tehlike yaratmaz.”

“Bunu ölçebileceğimiz bir aletimiz var mı?” diye sordu Shane.

“Şu... zamazingolardan... olsaydı...”

“Bir geiger sayacı gibi mi?”

“Onlar radyoaktiviteyi ölçer akıllım. Hayır...” diye itiraz etti Connor. “Ah, adı bir türlü aklıma gelmiyor!”

Birkaç adım daha yürüyüp bataklığa ulaştılar. O zaman Murray arkasındakilere çizmeleri giymelerini işaret etti.

Aynı anda Connor’ın üzerindeki bütün elektronik cihazlar söndü.

“Herhalde bu noktada artık şu zamazingonun adını düşün-

meyi bıraksam iyi olur...” diye mırıldandı, çalışmayan cihazlarını Shane’e gösterirken.

Öteki oğlan düşünceli bir ifadeyle başını salladı. “Bu ne bilmiyorum ama çok güçlü olmalı.”

Çenesiyle, arkalarında kalan patikada hâlâ iki adım ileri iki adım geri giderek kulaklıklarından ses gelmesine uğraşan Brady’leri işaret etti.

“En azından onları meşgul ediyor...”

Sessizlik bir çarşaf gibi yayılmıştı lagüne.

Gemi, iki gün önce bıraktıkları yerde, ormanın sık ağaçlarıyla saz dalların arasında çamurun içinde duruyordu.

Oraya vardıklarında Connor on dakika boyunca ne diyeceğini bilemeden durup gemiyi seyretti. Shane de en az onun kadar büyülenmişti.

Gemi tarih öncesinden kalma bir hayvana benziyordu. Sanki bir tuzağa yakalanmıştı ve yaralıydı.

Birkaç dakika sonra oflayıp pufalayarak yanlarına gelen Brady kardeşlerin de sesleri anında kesilmişti.

“Vay canına...” diye mırıldandı Connor, duygusal bir sesle. Kuru bir köşe bulup çantasındaki tutacakları çıkardı.

“Ne diyorsunuz? Görmeye değer miymiş?” diye sordu Murray.

“Güzel, öyle değil mi?” diyerek gülümsedi Mina.

“Güzelden de öte...” diye cevap verdi Connor.

“Şimdi siz bunun kimseye ait olmadığını mı söylüyorsunuz?” diye sordu Shane.

“Birine ait olacak,” diye mırıldandı Murray. “Ama şimdilik onu biz bulduk.”

“Sizce gemiyi buradan çıkarabilir miyiz?” diye sordu Shane yeniden. “En azından İtaka’nın yakınına kadar götürebilir miyiz demek istiyorum. Ya da...”

Murray başını geminin tahta karnına dayayıp, “O bizim gemimiz,” dedi.

Yüzünü buruşturan Connor, “Neden olmasın Shane? Neden olmasın...” diye ekledi.

Her biri gemiye çıkmak için büyük bir istek duyuyordu.

Ama yapılması gereken en önemli şey bu değildi.

Çocuklar, bölgeyi en küçük deliğine kadar araştırdıktan sonra, gül bahçesinin bulunduğu ormana uzanan patikayı gözlerden gizlemeye karar verdiler. Gemiye nasıl saklayacaklarını bilmiyorlardı ama o sırada esas istemedikleri şey başkasının gelip onu bulmasıydı.

“Belki de anne ve babalarımıza gemiden bahsetmeliyiz...” diye önerdi Mina. “Veya müzeden birilerine.”

“O zaman gemiyi beyaz bir odaya koyarlar ve biz de onu ancak okul gezilerinde görürüz,” dedi Shane. “Bence şu anda olduğu yer müzeden daha iyi.”

“Sana katılıyorum,” dedi Murray.

“Onu limana götürsek?” diye ısrar etti Mina.

“Yarı çürümüş eski bir gemiyi limana götürüp ne yapacaksınız?” diye karşılık verdi Shane. “Alınma ama Mina, seni tanımasam kendimize koca bir gemi bulmuş olmamız fıkryinden hiç hoşlanmadığını düşünceğim.”

“Üstelik gemiyi bulan da o,” dedi Murray.

“Murray’in büyüleri bir yana, bence gemiden kimseye

bahsetmemeliyiz...” diye araya girdi Connor.

“Buraya gelmeyi ne kadar imkânsız kılarısak o kadar iyi.”

Böylece, patikayı böğürtlen çalılarıyla bir nebze kapatmaya çalıştılar. İşleri bittiğinde patikadan görülmeyecek bir yere kamp çadırlarını kurdular. Ardından gemiyi incelediler. Bu arada Connor onlara yana yatık gemiyi nasıl düzeltebileceklerini açıkladı; önce onu ormanın çamurundan kurtarmalı ve lagüne doğru ittirip çekmeliydiler.

“Ben sazları keser, dayanakları hazırlarım...” diye önerdi Mina.

“Ve biz de geminin saplandığı çamuru kazarız...” dediler Murray ve Shane. “VE SİZ DE BİZE YARDIM EDERSİNİZ,” diye eklediler, iyiliksever Brady kardeşler oradan uzaklaşmadan önce.

Neyse ki yanlarında bir çift kürek getirmeyi akıl etmişlerdi.

İşe koyulmadan önce Connor, Murray ve Mina’nın kullandığı ip merdivenle güverteye çıkıp hızlıca etrafı araştırdı ve geminin içini görmeye çalıştı. Ne yazık ki el fenerleri de kullanılmaz hale gelmişti ve bir şey görmek imkânsızdı.

Connor geminin adının yazılı olduğu pruva kısmına kadar emekledi. “Elektrik kelimesi... Tıpkı bu geminin adı gibi Yunanca bir kelime olan elektrondan türemiştir...” diye düşündü. “Eski ve terk edilmiş şeylerle ne işimiz var bir bilsem.”

“Sadece eski ve terk edilmiş değil, aynı zamanda iyi saklanmış,” dedi Shane.

“Birilerinin kendisini bulmasını bekleyen...” diye ekledi Murray.

“Elektron sarı amberin adıydı... ışıltı yayan bir taş, aslında

bir bitki.” Connor otlardan oluşan son engeli de önünden çekti. “Üzerine sürtünce küçük böcekleri kendine çekme özelliği olan bir reçinedir...”

“Kalemi kazağa sürttüğümde olduğu gibi mi?” diye sordu Mina.

“Aynen. Anlaşılan bu gemi çok daha güçlü bir manyetik alan oluşturuyor. Ya da o tür bir şey...” Connor tahtaya kazınmış Yunan harflerine dokundu ve alçak sesle okudu. “*Metis*.”

İsmi söylediği anda ayaklarının altındaki zeminin titremeye başladığını hissetti ve yüzünü hızla ormana döndü. Sanki ağaçların arasında bir şey varmış gibi hissetmişti. Havada bir fısıltı dolaşıyor gibiydi. Parmaklarını geminin isminden çekti.

Mina saz dallarını elindeki palayla tek darbeye kesmişti. Yavaş yavaş hepsini temizliyordu.

Murray küreği omzuna yerleştirdi. İğne deliği kadar olmuş yeşil gözbebeklerini Connor’a dikti.

“Okuyabiliyorsun...” dedi.

Connor oğlanın dört metre yukarısındaki güverteden ona baktı. “Evet,” diye cevap verdi. “Geminin adı Metis.”

“Metis,” diye tekrarladı Murray.

“Bari ne anlama geldiğini biliyor musun?” diye sordu Shane.

“Aslına bakarsan evet...” diye cevap verdi genç bilgisayar programcısı. O bile başta buna çok şaşırılmıştı. “İnanmayacaksınız ama... sizin lagüne gittiğiniz gün benden istedikleri bir programı yapmak için mitolojik isimler aramıştım. Yanılmıyorsam, Metis ‘bilgelik’ anlamına geliyor. Ama aynı zamanda ‘hilebazlık’ da demek. Okeanos ve Tethys’in kızları olan bir deniz perisinin adıymış. Zeus’un ilk karısıymış, fakat Zeus oğullarından birinin

kendisine tuzak kurduğunu öğrenince oğlunu ve karısını öldürmeye çalışmış.”

“Başarmış mı?” diye sordu Murray.

“Tabii ki hayır! Bu yüzden isminin öteki anlamı ‘hilebaz’ değil mi zaten.”

“Belki de bunun nedeni Metis’in oğlunun aslında kız olmasıdır,” diye araya girdi Mina. “Hem de öyle böyle bir kız değil. Tanrıça Atena’nın ta kendisi.”

Öteki üçü sersemlemiş bir halde kıza bakıyorlardı. Mina ellerini iki yana açıp, “Ne yani? Bunda şaşılacak ne var?” dedi. “Sırf video oyunları hoşuma gidiyor diye sizin gibi kara cahil kalmak zorunda değilim!”

11. BÖLÜM

GECE GELEN HAYALETLER

*Her gece (kese) /
Her gece (kese) /
Her gece (kese) /
Her gece (kese) /*

HER ÇEKMECE, OLMASI GEREKTİĞİ GİBİ
AÇILMAYABİLİR VE HER ÇAKIL TAŞININ
BİR AYAKKABIYA GİRMESİ ŞART DEĞİL.

EDALUS MALİAÇILIK

Baskı Makinası, Mathaa, Font, Malzeme ve Baskı Silindiri Üreticileri

Edalus

*Her gece (kese) /
Her gece (kese) /
Her gece (kese) /*

Birkaç gece sonraydı. Murray yatağına uzanmış ve gözlerini pencereden dışarı bakar gibi tavana dikmişti. Ellerini başının arkasında birleştirmiş, düşüncelere dalmıştı.

O kadar yorgundu ki kemikleri bile ağrıyordu. Gene de bir türlü uyku tutmuyordu. Aylardır ilk defa bu kadar heyecanlanmıştı. Ama aynı zamanda sakindi de. Annesinin yan odadan gelen nefes seslerini dinlemek yetişkinlerin dünyasının dengede olduğunu hissetmesine yetiyordu.

Bir şeyler döndüğünün farkındaydı. Annesi bir avukatla, babasının devam etmekte olan davası hakkında görüşüyordu. Murray'le de bu konu üzerine konuşmuş, iyi bir fikir olduğunu söylemişti. Murray avukatlardan ve davalardan anlamasa da annesine katılıyordu. Babasını düşündüğünde aklına gelen tek şey, yazı masasını merdivenin tepesine taşımalarıydı. Baca gibi oflayıp poflayan Bay Fanny de onlara yardım etmişti.

"Şu Chesterton hakkında ne düşünüyorsun evlat?" diye sormuştu Bay Fanny, iş bittikten sonra. "Bana kalırsa bu tür malsaların gizli bir çekmecesine vardır."

O gittikten sonra, Murray ve babası bütün ikinci saatlerini gizli çekmeceyi arayarak geçirmişlerdi. Her bir oyuğunu tekrar tekrar incelemişlerdi.

"Şimdilik bırakalım, ama pes etmedik," demişti babası.

Fakat ikinci defa denemelerine fırsat kalmadan polisler gelmiş ve babasını götürmüşlerdi.

Murray'in annesi pes etmeyen türden bir insandı. Babası gittiğinden beri Murray yetişkin bir erkek gibi davranmaya çalışıyordu; sofrayı toplayıp tabakları yıkıyor, çamaşırlar yıka-

nır yıkanmaz onları makineden çıkartıp asıyordu. Her ay bahçedeki otları tek başına kesiyordu. Odası her zaman topluydu. Tişörtlerini çekmeceye, kotlarını gardıroba yerleştiriyordu. Okulda da olması gerektiği gibiydi; ne çok iyi ne de çok kötü.

Geri kalan zamanında İtaka'ya kaçıyor ve ötekilerle birlikte, olan biten her şeyi kontrol edebildiğini düşündüğü video oyunlarının dünyasına dalıyordu.

Yatağında dönüp pencereden içeri giren akşam ışıklarını seyretti.

Gemiye adam etme işleri sandıklarından daha yavaş ilerliyordu. Fiziksel olarak oldukça yorucu ve yıpratıcı olan işler Metis'in gövdesini kabaca düzeltmeye bile yetmemişti.

Fakat Murray'e göre, bir ya da iki günlük iş kalmıştı. Şimdi den kafası, korsanlar, defineler, çapulcular, yeni kıtaların keşfi, eşine az rastlanan hayvanlar, kokulu çiçekler veya dinozorların yaşadığı son ada gibi hayallerle meşgul olmaya başlamıştı. O geceki gibi zamanlarda kütüphanesindeki kitaplarda bulunan veya sadece kendi sınırsız hayal gücünün ürünü olan hayali adaların isimlerini aklından geçirir, heyecanlanırdı.

Ne zaman Metis'e yaklaşırsa Murray onun kadim bir ocakta yanan kor ateşler gibi içten içe titrediğini hissediyordu. Zaman üzerini örtmüş, ama onu söndürememişti. Çamur içinde kalmış ve sivrisineklere yem olmuş arkadaşlarına baktığında ise onları hiç olmadığı kadar mutlu görüyordu. Bir haftadan beri bilgisayara dokunmamışlardı. Lagün onların fantastik dünyası olmuştu.

Göletler ve gül bahçesindeki ağaçlar *Kahramanların Avı*'ndaki yıkık dökük kalelerin ve ejderhaların yerini almıştı.

Ve denizin dalgaları pencerenin camlarına vuruyordu.

Camlarına...

Tıpkı...

Çakıl taşları gibi mi?

Murray gözlerini açıp yatağında kıpırdamadan bekledi.
Uyuyakalmış, fakat pencereden gelen bir sesle uyanmıştı.

Tik.

Sonra gene: *tik.*

Ve sonra daha da güçlü: *tik-titi-tik!*

Biri pencereye taş atıyordu.

Murray perdeleri açtı.

Mina'ydı.

Oğlan pencereyi açıp aşağı sarktı.

"Mina! Orada ne yapıyorsun?"

Hintli kız evin kapısının önündeki kaldırımda kımıldamadan duruyordu. Üzerinde beyaz geceliği vardı. Yıldızların ışığı altında bir hayalete benziyordu. Gülüyordu.

"Çözdüm Murray! Çözdüm!"

Uykusundan yeni uyanan Murray hâlâ o kadar şaşkıncı ki kızın neden bahsettiğini anlayamadı.

"Eviden bu kadar uzakta ne yapıyorsun? Başına bir iş gelecek!"

"Küpün gizemini çözdüm Murray! Bak!"

Avucunun içinde bir kurdele gibi açılmış tahta cismi gösterdi. İşte Murray ancak o zaman uyandı.

"Ama nasıl... AYY!" Başını pencerenin kirişine çarptı. Sonra elinden geldiğince az ses çıkarmaya çalışarak başını ovaladı.

"Söylesene... nasıl başardın?"

“Beyaz düğmelere doğru sırayla basmak yeterli Murray! Tıpkı kutucuklarda gösterildiği gibi! Bunu anlar anlamaz küpü açmayı başardım.”

“Peki içinde ne var? Ama... dur bekle, aşağı iniyorum!”

“Hayır,” diye cevap verdi Mina sokaktan. “Hemen kaçmam gerek. Sakın bundan kimseye bahsetme! Küpün içinde başka bir küp ve bir not vardı. Onu kapıya sıkıştırıyorum. Yarın görüşürüz!”

“Not mu? Ne tür bir not? Orada bekle beni!”

Murray başını içeri sokup iki adımda odasının kapısına ulaştı. Parmaklarının ucunda elinden geldiğince hızlı bir şekilde merdiveni indi. Tam bu sırada kapının eşiğinden içeri atılan notu gördü.

Onu alıp zinciri çabucak çözdükten sonra kapıyı açtı.

“Mina!” diye bağırdı alçak sesle.

Ama kimse yoktu. Gri sokak yavaşça nefes alıp veriyordu. Ve küçük meraklı yıldızlar göz kırpmıyordu.

Gecenin temiz havasında kurnaz ve vahşi bir şeyler vardı. Böceklerin ısırıldığı kırmızı kabartıları kaşındırıyordu.

Murray içini çekip kapıyı kapattı. Sonra kapının üstündeki camdan giren azıcık ışıktaki notu okudu. Şöyle yazıyordu:

Kimsenin bir yere gitmeye ihtiyacı yoktur. Hepimiz bu dünyada yaşadığımızı anlasak yeter. Beni daha önceden tanımış olsaydınız düşündüğüm kişi olduğuma inanmazdınız. Düşündüğüm kişi olduğuma inanmayı bırakırsam kim olduğumu anlardınız. Kimim ben?

KAYBOLDUĞU TAKDİRDE BU NOTLARI LÜTFEN
YASAL SAHİBİ OLAN LARRY HUXLEY'YE TESLİM EDİN.
TELEFONU: 0032-7592-7843* İZLANDA.

* *Çevirmenin notu:* Elbette numaranın tamamını buraya yazmaktan kaçındım. Nottaki metin Bay Aldous Huxley'nin 1962 yılında yazdığı *Ada* isimli romandaki bir paragrafın neredeyse aynısı. Fakat İzlandalı Larry Huxley'yle aralarında bir akrabalık bağı bulamadım. Telefon numarasına sadece telesekreter cevap veriyor.

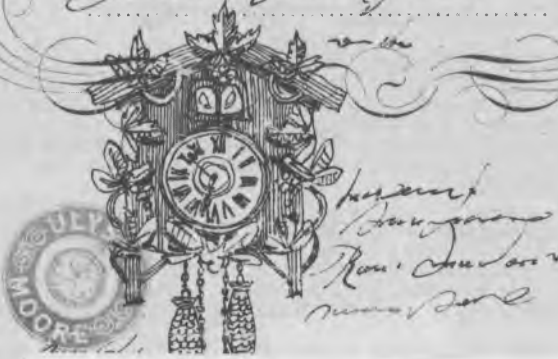

12. BÖLÜM

HUXLEY KÜPÜ

Dear Mr. Moore
I have just received your letter of the 12th inst.
and am very glad to hear from you.
Yours very truly
Wm. Huxley

ESKİ BİR DOSTLUĞU GÜÇLENDİRMEK İÇİN
TELEFON HER ZAMAN EN DOĞRU ARAÇ OLMAYABİLİR.
ÖZELLİKLE DE BU KİŞİ BİR YABANCIYSA.

BYADU *DEDALUS* MATBAACI K. *12-13-14*
Baskı Makinası, Matbaa, Foto. Malzeme ve Baskı Silindiri Üreticileri

KURULUŞ

Itaka nehrin dalgalarında tatlı tatlı sallanıyordu. Gemiye kıyıya bağlayan halatlar eklem yerleri gibi gıcırıyorlardı. Mina açmayı başardığı küpün yeni halini elinde tutuyordu; tahtadan ince bir plakaya dönüşmüştü artık. Kapatmak istendiğinde eskisi gibi küp şeklinde katlanabiliyordu. Mina eski küpün içinden çıkan daha küçük küpü ötekilere gösterdi. Her yüzünde dokuz kutucuk vardı. Üçer üç.

“Bunu açmayı başaramadığını söylüyorsun...” diye homurdandı Connor.

Shane eski küpün açılmış halini hayranlıkla elinde evirip çeviriyordu.

Mina ılık saçıyordu. “Çalışma mekanizması öncekiyle aynı değil. Tamamen aynı görünseler de...”

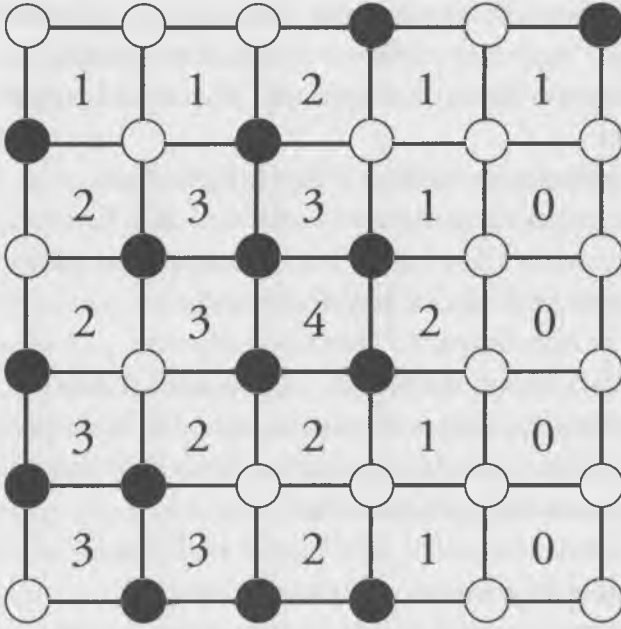
“Öncekini nasıl çözmüştün?”

Küpün her bir yüzündeki kutucuklarda bulunan rakamları kâğıda geçiren Mina, çoğunun aynı sırayı izlediğini fark etmişti.

Başka tuhaflıklar da vardı. Mesela beyaz düğmelere basıldığında siyah oluyorlardı.

Mina bu rakamların düğmelerle bir ilişkisi olduğuna kanaat getirmiş ve her bir kutucuğun içindeki rakam kaç gösteriyorsa, etrafında o kadar siyah düğme olması gerektiği varsayımında bulunmuştu. Bu varsayıma dayanarak düğmeleri kutucuğun içindeki rakamlara göre dizmişti. Sonuç şuydu:

Küpten bir fısıltı yükselmiş ve Mina bunu doğru yolda olduğunun bir işareti sayıp aynı işlemi öteki yüzlere de uygulamıştı. Son sedefli düğmesini de yerine yerleştirdikten sonra küp önünde açılıvermişti.

Oğlanlar gizemli mesajı defalarca okudular. Birbirlerine bu ismi daha önce nerede duyduklarını soruyorlardı.

"Huxley sadece bir yazar. Onu özel kılan hiçbir şey yok!" diye bağırdı Brady'lerden biri. Fakat hemen ardından kardeşi tarafından susturuldu.

"Yeter bu yazarlardan çektiğimiz!"

"Haklısınız!" diye ona arkı çıktı önceki.

Shane telefon numarasını işaret etti. "Bence arayalım."

“Ama buradan aramayacağız tabii ki,” diye karşılık verdi Connor. “Benim cep telefonumu da kullanmayacağız.”

“Çok yazar diye mi korkuyorsun?” diye sordu Brady kardeşlerden biri.

“Uluslar arası bir telefon...” diye belirtti Mina.

“Dinleniyor olmasından korkuyorum,” dedi Connor.

“Vay canına!” diye bağırdı Brady kardeşler (Biri yüzünü yastıklara gömdüğü için sesi boğuk çıkmıştı).

“İyi de diye dinlensin?” diye sordu Murray.

“Çünkü herkesi dinliyorlar,” diye açıkladı Connor. “Telefon görüşmeleri, elektronik postalar, mesajlar, Skype görüşmeleri, tweet’ler. Hepsi. Hepimiz hakkında her şeyi biliyorlar. Bizi nerede bulacaklarını da biliyorlar.”

“İşte buna inanmam,” diye karşılık verdi Shane.

“Bugünkü gazetenin baş sayfasında yazıyor.”

“Gazetede bu telefonu nasıl arayacağımız da yazıyor mu?” diye ayak diredi Shane.

“Ankesörlü telefondan aramamız gerektiği yazıyor.”

Üniversitenin ankesörlü telefonu, arkeoloji binasıyla çiçekli bir bahçenin arasındaydı. Kırmızıydı. Katlanan bir kapısı vardı ve jetonla çalışıyordu.

Çocuklar telefon kabininin etrafına dizildiler.

“Hangimiz arayacağız?” diye sordu Murray.

“Hepimiz içeri sığamayız,” dedi Brady kardeşlerden biri.

“Shane arkada kalırsa hepimiz sığabiliriz!” dedi öteki.

“Siz ikinizden kurtulsak nasıl olur?” dedi Shane dışlarını sıkarak.

“Bence Connor konuşsun. Aramızda sesi yetişkin gibi çıkan tek kişi o,” diye önerdi Mina.

“Ama sen de gir içeri,” diye ekledi Murray. “Bileti senin sayende bulduk.”

“Bana kalırsa sen de Connor’la birlikte içeri girmelisin,” diye karşılık verdi Hintli kız. “Bir şeyler uydurmak filan gerekebilir. Sen... bu konularda iyisin...”

“Yüksekten atmada dünya birincisi!” diye atıldı Brady kardeşlerden biri.

“Öyle demek istememiştım,” diye itiraz etti Mina.

“Ama dedin. Hadi ama, zaten Murray de alınmadı,” dedi öteki Brady. “Öyle değil mi Murray, alınmadın değil mi?”

Shane oğlanı yakasından tuttu ve çiçekli bahçenin içine atmakla tehdit etti.

“Mina haklı,” dedi Connor. “Sen ve ben içeri gireceğiz ve kapıyı açık bırakacağız... Mina yakında duruyor olacak, ötekiler de hemen arkasında.”

“Biz de duymak istiyoruz,” diye itiraz etti Brady’ler.

“Öyleyse sesinizi kesin!”

Connor eski telefonun içine on tane jeton atıp Murray’in söylediği numarayı çevirdi.

Hattın düşmesini bekledi. “Çalıyor...” dedi hemen ardından da. Ötekiler heyecanla birbirlerine baktılar.

Üniversite öğrencileri bahçeye bakan heybetli binanın kapılarından girip çıkıyorlardı. Birkaçı otlara serilmişler, kitap okuyor veya birbirleriyle sohbet ediyorlardı. Murray telefon kabininin katlanabilir kapısının içinden başını uzatan Mina’ya öğrencileri işaret etti.

“Şu geleceğin arkeologları bir bilseler, birkaç kilometre öte-lerinde eski mi eski bir gemi...”

“Şşt!” diyerek onu susturdu kız.

Aynı anda Connor, “Alo?” diye bağırdı. “Kiminle konuşuyorum?”

Bir saniyelik bir sessizlik oldu.

“İyi günler hanımefendi. Ben...” Connor kulağını telefona yaklaştıran Murray’e baktı. “Ben Larry’nin bir arkadaşıyım. Acaba kendisi orada mı?”

Connor sustu. Cevabı duyduğunda gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Ah, ben... ben çok üzgünüm... hayır... bilmiyordum! Hayır... gerçekten ne diyeceğimi bilmiyorum... evet... uzun zaman oldu... uzun zamandır görüşmemiştik, ama... ne zaman kayboldu dediniz?” Connor kabinin camlı duvarına yaslanıp serbest duran elini saçlarında gezdirdi.

“Kaç yaşında mıyım? Affedersiniz ama kaç yaşında olduğumun ne önemi var?” Gözlerini yumdu. “Tabii... evet... Larry de aynı şeyi söylüyordu... her gün. Yanardağ mı? Elbette yanardağı hatırlıyorum. Hani şu dünyadaki tüm uçuşların iptal olmasına neden olan yanardağ patlamasından bahsediyorsunuz, öyle değil mi? Evet. Eyjafjöll, evet... elbette... Adım mı?” Connor yeniden ona el kol hareketleriyle bir şeyle anlatmaya çalışan Murray’e baktı.

“Adım Brady, hanımefendi.”

Shane hemen elleriyle Brady kardeşlerin ağızlarını kapatıp onlarla kabinin arasına girdi.

İçeride bulunan Connor hâlâ ağzında bir şeyler geveliyordu. “Hayır! Ben bir alçak değilim hanımefendi! Hayır... ben... biz

şey değiliz... şey...”

O anda telefon kesildi.

“LANET OLSUN!” diye bağırdı kendini hızla telefon kabinden dışarı atarken.

“Ne oldu?” diye sordu Murray.

Connor hızlı adımlarla çimenlerin üzerinde yürüyerek kabiniden uzaklaştı. Yeme üşüşen kazlar gibi hemen etrafını sardılar.

“Lanet olsun, kadın annesiydi,” dedi Connor nefes nefese.

“Eee?” dediler hepsi bir ağızdan.

“E’si hiç! Larry’nin kaybolduğunu söyledi. Keşke sesini duysaydınız! Beni öldürmek istiyor gibiydi!”

“Kayboldu ne demek?” diye sordu Murray.

“Nasıl kaçtığını da söyledi mi?” diye ekledi Mina.

“Veya gemi hakkında bir ipucu verdi mi?” dedi Shane.

“Hayır. Hiçbir şey söylemedi. Bilmiyorum! Öyle birdenbire ortadan kayboluvermiş gibi görünüyor,” diye karşılık verdi Connor. “Yanardağın patladığı gün...”

“Vay canına!” diye bağırdı Brady kardeşler.

Connor dişlerini gıcırdatarak onlara baktı. “Çocuklar. Bu bir oyun değil,” dedi önce birine, sonra diğerine bakarak. “Bu tam bir gizem. Ya da belki de... şey olabilir... bir kaçırılma olayı.”

“NE?!” diye bağırdılar Brady kardeşler aynı anda.

“Larry Huxley evden kaçtığında on yaşındaymış,” diye fısıldadı Connor. “Bu *normal* bir şey değil.”

Tam o sırada ankesörlü telefonun çaldığını duyup irkildiler. Öyle korkmuşlardı ki sanki telefon canlanıp üzerlerine atlayacakmış gibi kaçıp nehir kenarındaki ağaçların arkasına gizlendiler.

* * *

Birkaç dakika sonra bir birahanenin bahçe kısmında oturmuş konuşuyorlardı. Kanalin ucundaki küçük bir adaya inşa edilmişti, etrafı çiçek bahçeleriyle çevriliydi.

Connor ılık hızıyla birasını başına dikti.

Murray, meyve suyundan bir yudum alıp, “Bu iş giderek tuhaflaşıyor...” diye homurdandı.

“Absürd bir hal alıyor demek istiyorsun...” diye onu düzeltti Connor.

“Telefon numarasının o geminin içindeki bir kasada saklanmasının anlamı ne?” diye sordu Mina.

“Ayrıca... o gemi gerçekte neyin nesî?” diye ekledi Connor. “Demek istediğim... bildiğimiz gemilerden değil. Bunu siz de söylediniz. Yakınındayken cep telefonları çekmiyor, elektrikli aletler duruyor filan...”

“Bu da yetmezmiş gibi bir de üstüne çocukları mı kaçırıyor?” diye sordu Brady kardeşlerden biri.

“Hele bir denesin,” diye atıldı ötekisi. İkisinin de şakası yoktu.

“Bence o büyülu bir gemi,” diye mırıldandı Murray. “Biliyorum size tuhaf gelecek ama... başka nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. Onda bir şey var...”

“Bir titreşim...” diye araya girdi Mina.

“Bunu ben de hissettim,” diye mırıldandı Connor.

“Aynen, ben de,” diye ekledi Shane.

Brady kardeşlerin ikisi de onlara delirmişler gibi baktı. “Siz dördünüz ne saçmalıyorsunuz yahu?!” diye sordular.

Bir süre sessiz kalıp nehrin huzurlu akıntısını ve çimenlikte vızıldayan böcekleri seyrettiler.

“Hâlâ küpün gemide ne aradığını bilmiyoruz...”

“Belki de gemi onu bize Larry’nin hikâyesini öğrenmemiz... ve daha da önemlisi onu arayıp bulmamız için getirmiştir. Olamaz mı?” diye mırıldandı Murray.

“Belki de o çocuk,” dedi Shane, “tıpkı bizim yaptığımız gibi gemiyi bulmuş... ve oyun oynarken küpü oraya saklamıştır.”

“Affedersin ama günlük ne o zaman?” diye sordu Murray.

“Belki de birbirleriyle bir alakaları yoktur,” diye akıl yürüttü Connor.

“Ama var. Ve anlayamadığımız şey tam da bu...” dedi Mina.

“Bir gemi bulan çocuk fikri hoşunuza gitmedi mi?” diye sordu Shane.

“Neden ortadan kaybolduğunu açıklamıyor,” diye hatırlattı Connor.

“Onu açıklamak zorunda değilizdir belki. Belki bunlar birbirinden ayrı konulardır,” diye ısrar etti Mina. “Belki bizim başımıza gelen şey onun da başına gelmiştir. Gemiye çıkmak istemiştir ve sonra...”

“Sonra bir daha eve geri dönmedi mi yani?” diye sordu Murray.

“Bu soru beni daha fazla tedirgin ediyor...” diye başladı Shane. “Yani Larry... buraya kadar gemiyle geldi. Veya en azından bunu denedi.”

“Sonra da lagünün içinde kayıplara mı karıştı?”

Brady kardeşlerden biri yüksek sesle iç çekti.

“Lagünde kayıp bir çocuk olduğunu mu söylüyorsunuz?” diye sordu kardeşine.

“İmkânsız. Öyle olduysa çok şaşırdım,” diye cevap verdi Connor, hesabı isterken.

“Neden?” diye sordu Mina.

“Çünkü buradan neredeyse bin beş yüz kilometre uzaktaki bir evi telefonla aradık. Orası denizin öte yakasında.”

“Vay canına!” diye bağırdı Brady kardeşlerden biri.

“Senin fikrin ne Connor? Geminin buraya başka bir yerden gelmiş olması lazım... Ama ne zaman? Birkaç sene önce mi?”

Oğlan cevap vermedi.

Shane sırtını sandalyesine dayadı.

Birbirlerine baktılar. Ardından akıllarına gelen ilk olasılıkları ortaya döküp muhabbet etmeye başladılar. Konuşmanın sonunda biraz sakinleşmişlerdi. Connor lagüne gitmesi gerektiğine karar verdi. Shane ona eşlik etmeyi teklif etti. Mina emin değildi. Geceyi küpün gizemini çözmekle geçirmiş ve sonunda onu açmıştı ama bu durum gizemi çözmek yerine daha da karmaşık hale getirmişti.

“Galiba şu noktada yapılacak tek bir şey var...” diye mırıldandı Murray.

Ötekiler ona baktılar.

“Günlükte yazılanları anlamak,” dedi oğlan, saçlarını gözlerinin önünden kenara atarak.

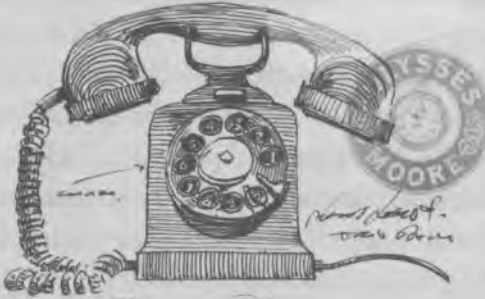

13. BÖLÜM

ÇEVİRMEN

HER ÖĞRETMEN
ÖĞRETMeye DEVAM EDECEK DİYE
BİR KURAL YOKTUR.

DEDALUS MATBAACILIK

Baskı Makinesi, Matbaa, Font, Malzeme ve Baskı Silindiri Üreticileri

10.000

“P rofesör Clark! Profesör!”
Okulun koridorunda yürümekte olan Profesör Clark gözlerini kitabından kaldırdı.

“Günaydın oğlum,” diye gülümsedi. “Ne oldu? Yoksa bana öykülerinden birini mi getirdin?”

Murray bu sorudan kendini korumak istercesine kitaplarını göğsüne yapıştırdı. Fakat cesaretini kaybedip kaçmaya hiç niyeti yoktu. “Pek sayılmaz profesör. Hayır. Ama kendi kendime soruyordum... acaba bana yardım edebilir misiniz?”

Profesör Clark kaldığı sayfayı daha sonra bulabilmek için kitabın arasına bir ayraç koyup cevap verdi: “Elimden geldiğince yardım etmeye hazırım.”

“Bunu sizden nasıl isteyeceğimi bilmiyorum.”

“Bir başlangıç yapmayı dene.”

“Ah, hayır. Sandığınız kadar kolay değil...”

Profesör Clark ifadesiz bir yüzle oğlana baktı.

Murray gülümsedi. Saçlarını gözlerinin önünden çekip konuşmaya başlamadan önce çilli burnunu kaşıdı. “Bir metni tercüme etmeniz gerektiğini düşünün... Ama metin okunamayacak bir şekilde yazılmış.”

“Her gün sizin ödevlerinizi okurken yaşadıklarımın farklı değil ki bu!” diye şaka yaptı profesör. Fakat Murray’in ciddiyetle kendisine baktığını görünce toparlandı. “Bekle...” Okulun koridorunda oturmak için bir sandalye arandı. Çocuğun karşısında ayakta durarak onun cesaretini kırabileceğini düşünmüştü. En iyisi onunla göz hizasında durmaktı. “Anlat bakalım...”

“Diyelim ki elinizde bir metin var... ama onu nasıl okuyacağı-

nızı bilmiyorsunuz. Başka metinler de buluyorsunuz... ama onları da okuyamıyorsunuz. Yazı baştan aşağı anlaşılmaz bir halde.”

“Devam et.” Bu konuşma aniden profesörün hoşuna gitmeye başlamıştı. Murray’ın, yazmayı düşündüğü bir öykünün konusundan bahsettiğini sanıyordu. Çok da eşi benzeri görülmemiş bir konu olduğunu söyleyemezdi tabii, ama mesela Edgar Allan Poe şifrelenmiş bir haritayla başyapıtını* yazmıştı.

“Durumu çaktınız mı?” diye sordu Murray.

“Hem de çok iyi! Bilinmeyen alfabelerle yazılmış birçok metin vardır.”

“Ve diyelim ki siz böyle bir şeyi tercüme etmek istiyorsunuz? Daha doğrusu tercüme etmeniz gerek.”

“Hmm...” diye geveledi profesör.

“Siz bu durumda ne yapardınız?”

“Oh, şey... denerdim herhalde... bilmiyorum...” Profesör Clark ellerine baktı. Bir şeyleri hayal etme konusunda hiçbir zaman başarılı olmamıştı. Hayalperest biri değildi. Başkalarının yaptıklarını... bir düzene sokmakta başarılıydı o. Onları açıklamak ve düzenlemek. “Aslına bakarsan... evet. Ben bu bilinmeyen dilleri anlamaya çalışırdım. Aslında bunlar genellikle bilinen bir dile benzerler... mesela...”

“Hiyerogliflere,” dedi Murray. “Ama bildiğimiz hiyeroglifler gibi değil. Başka bir şey.”

“Aaah...” diye mırıldandı Profesör Clark. Tam olarak nedeni bilmesede kendini bir tür tuzağa düşmüş gibi hissediyordu.

* Çevirmenin notu: Sanırım yazar burada Poe’nun 1843 yılında yayınlanan “Altın Böcek” adlı hikâyesine gönderme yapıyor. Bu hikâyede, Kaptan Kidd’in çözülmesi imkânsız bir kodla bir define haritası hazırladığı anlatılır.

Kravatını gevşetti. Babasına olanlar yüzünden Murray'e yardım etmek gerektiğini, çünkü o ailenin yaşadıklarının haksızlık olduğunu söyleyen profesörlere kulak vermekle hata etmiş olabileceğini düşünüyordu.

"Hiyeroglifler ve Yunanca," diye ekledi Murray.

Aniden profesörün gözünde bir kaçış yolu belirdi. "Yunanca mı?" diye sordu. "Ne tür bir Yunanca?"

"Eski," diye cevap verdi Murray bir nefeste. "Aklınıza gelebilecek en eski olanı. Hani şu Zeus ve karısının konuştuğu... Metis. Anladınız mı? O kadar eski Yunancadan bahsediyorum."

Profesör Clark mutlulukla gülümsedi. "Öyleyse ne yapmamız gerektiğini biliyorum!"

Murray gözlerini kısarak adama baktı.

"Gidip Profesör Galippi'ye soracağız."

"Kime?"

"Profesör Tony Galippi," diye devam etti Clark. "Yıllar evvel bu okulda ders veriyordu. Fakat sonra emekliye ayrıldı. Birazcık..." Durdu. "Çatlaktı" diyecekti ama bunun Murray'in işine yaramayacak bir bilgi olduğunu fark etti. Bu yüzden düzeltti. "Antik dünya dilleri konusunda dünyaca ünlü uzmanlardan biriydi birazcık. Özellikle de Eski Yunanca konusunda."

"Bu profesörün nerede yaşadığını biliyor musunuz?"

"Evet, biliyorum."

İkisi birlikte merdivene doğru yürüdüler. Profesör Clark alt kata kadar uzanan tırabzana baktı ve bir an için üzerine oturup aşağı kaymak gibi delice bir arzuya kapıldı. Sonra bu düşüncesinden utanıp cebinden bir not kâğıdı çıkardı.

"Adresi buraya yazıyorum. Fakat... sen de karşılığında..."

Adresi hızlıca karaladı. “Okumam için bana bir öykünü getireceksin.”

Murray adamı baştan ayağı süzdü.

“Size söz veriyorum.

Profesör Clark kâğıdı çocuğun eline bıraktı.

“Teşekkürler profesör!”

Murray koşarak basamakları indi.

“Benden selam söyle!” diye ekledi Profesör Clark. Kendini hâlâ beceriksiz hissediyordu. Alnının ter içinde kaldığını fark etti. Kravatını biraz daha gevşetip derin bir nefes alarak kolunu merdivenin tepesindeki heykellerden birine dayadı.

Gemi canlı bir yaratığa benziyordu.

Pruvasını gömdüğü bataklığın çamurlarından kurtulduğundan beri sanki kendini zor tutuyor, bir an önce yeniden denizlere açılmak için sabırsızlanıyordu. Elbette hâlâ böyle bir şey kalkışabilecek halde değildi.

Connor neler yapılması gerektiğine bakmak için sonunda uzun ve alçak ambara girebilmişti. Deniz kokusu burun deliklerini sızlatıyordu. Metis’in kalaslarını elleriyle yoklayarak ilerlerken kendini ıssız bir adada gibi hissediyordu. Güverteye açılan kapağın üzerinde çınar dalları dalgalanıyor, lagünün uçsuz bucaksız boşluğu bazen okyanusa, bazen de siyah ve parlak kayalıkları andırıyordu. Rüzgârın dalların arasından geçerken çıkardığı sesler fırtınada halatların birbirine çarpmasına benziyordu. Bulutlar gemiyi döven dalgaların köpükleriydi adeta. Metis’in güvertesinde kendisini yeniden çocukluğuna dönmüş gibi hissediyordu. Yetimhanedeyken öteki çocuklarla birlikte

oynadığı Kızılderili veya korsan oyunlarından birindeydi sanki. Connor her zaman korsan olmayı tercih etmişti. Arkadaşlarının yüzleri geldi aklına. Sonra, bakmakla sorumlu oldukları tavşanlar ve tavukları hatırladı. Sebze bahçesi yapmayı orada öğrenmişti. Winston'ı da hatırladı; bir sağanakla gelen ve birkaç sene sonra aynı şekilde kaybolan sokak köpeğini. Çocuklar onu aylarca aramışlardı. Her yere, hatta yakınlardaki ormana bile bakmışlardı. Sonra da üzüntülerini yenmek için onun hakkında hikâyeler uydurmuşlar, köpeği dört ayaklı kahramanları yapmışlardı.

Çocukların hepsi bir gün büyümüş ve koleje gönderilmişlerdi. Üvey kardeşlerinden bazıları iyi bir aile tarafından evlat edinilmişti. Ötekilerse artık iyi bir aile bulabilmek için fazla büyük oldukları için, tıpkı Connor gibi, on sekiz yaşlarına gelinceye kadar muhterem papazın gözetiminde kalmışlardı. Yetimhane-deki hayat Connor'ın en iyi bildiği şeydi.

Gemi canlı bir yaratığa benziyordu, Connor onu inceleyip hayaller kurarken hafiften titremeye başladı. Sanki tahtalarının arasından çok hafif bir akım geçiyordu. Yaramaz bir rüzgâr, sazlıkların tepelerini dalgalandırırken, Connor güverteye açılan delikten geçip yeniden açık havaya çıktı.

Lagün alttan alta mırıldanıyordu. Böceklerin vızıltıları ve yaban ördeklerinin uzaktan gelen çağrıları. Ve sonra, gemi hâlâ titrerken Murray patikada belirdi.

Gemi onun geldiğini hissetmişti.

Connor arkadaşına gülümsedi. Bir an için, yelkenleri olsa hemen şimdi denize açılacaklarını düşündü.

Murray nefes nefeseydi. Demek ki patika boyunca koşmuştu.

Ona profesörle konuşmasını anlatıp adamın ona verdiği adresi gösterdi.

“Bizimle gelmek ister misin?”

Connor’ın çok fazla profesör tanıdığı yoktu. Onlara karşı yakınlık da duymuyordu.

Çok işi olduğunu anlatmak için Metis’in ana direğini, zift bidonlarını ve geminin küpeştesini işaret etti.

“Gemiye buradan çıkarmak istiyorsak... yapmamız gereken hâlâ çok iş var,” dedi. “Burada kalıp tamire devam etsem daha iyi olacak.”

“Shane nerede?” diye sordu Murray.

“Geç saatte gelmesini umut ediyorum.”

“Ya Brady’ler?”

“Evde kalacaklar... yani öyle olmasını umut ediyorum.” Connor gülümseyip ekledi. “Sen Mina’yla birlikte git. Ama önce adamın ne tür biri olduğunu anlamaya çalışın. Bizden biri mi... yoksa değil mi.”

Murray baş parmağını kaldırıp ona anladığını gösterdi. “Connor? Sence birinin bizden olduğunu nasıl anlarız?”

“Her şeyden önce, azıcık deli olması lazım.”

“Ben deli olduğumu sanmıyorum,” diye itiraz etti Murray.

“Ben de öyle. Ama başka insanları düşününce...”

“Hiçbir şeyden anlamayan asıl başkaları!”

Metis’in güvertesi gacırdadı.

Connor ana direğe yaslandı. Ortasında bir yara izine benzeyen derin ve koyu renkli bir yarık vardı. O kısma demirden bir zırh takabilirdi veya belki de onu değiştirebilirdi. Fakat bir yelkenli direğinin nereden alınabileceği konusunda en ufak bir fikri bile yoktu.

“Bizden biri... ötekiler koşarken, duran biridir,” diye cevap verdi Connor. Gözlerini ağaç dallarının ötesindeki gökyüzüne dikmişti. “Ve ötekiler dururken koşan.”

“Bir muhalif,” diye özetledi Murray.

Connor birkaç saniye durup düşündü. Ötekiler ne yapmak gerektiğini söylerken sana her zaman farklı bir şey yapabileceğini gösteren birini düşünüyordu.

“Bir muhalif, evet,” diye kabul etti gene de. “Senin şu Profesör Galippi’nin bir muhalif olup olmadığına bak. Eğer öyleyse ver de şu bizim günlüğü bir çevirsin!”

14. BÖLÜM

SARAYIN KRALI

*Benim için
her şeyden önce
kalem ve kâğıt
her zaman
her yerde.*

TEBAASI VE SERVETİ OLMAYAN BİR KRAL
YENİ ŞEYLER ALMAK YERİNE ESKİLERİ
KULLANMAYI TERCİH EDER.

*Benim için
her şeyden önce
kalem ve kâğıt
her zaman
her yerde.*

DEDALUS MATBAACILIK

Baskı Makinesi, Matbaa, Font, Talaş ve Baskı Silindiri Üreticileri

ALİŞİL

Otobüs büyük bir bahçe duvarının önünde durdu. Yolun bir tarafı şehre ve limana iniyor, diğer tarafı ise şehrin terk edilmiş mahallelerine doğru uzanıyordu.

Mina ve Murray otobüsün asfalt yolda gözden kaybolmasını beklediler, sonra da spreyle boyanmış üzerine yazılar yazılmış tuğla duvar boyunca yürüdüler.

Profesör Clark'ın yazdığı adresi yeniden kontrol edip, yola devrilecekmiş gibi tepelerinde yükselen büyük, beton bir binanın önünde durdular. Altı katlıydı ve L şeklindeydi. Girişte yarısına kadar asfalt döşenmiş bir yol ve paslı bir bahçe kapısı vardı. Diyafonun düğmeleri fazla basılmaktan kırılmıştı. Bahçe kapısının parmaklıkları arasında bir levha asılıydı. Üzerinde şöyle yazıyordu:

GİRİŞ YASAKTIR ÖZEL MÜLK

Bahçe kapısının iki yanındaki duvar türlü yazılarla süslenmişti.

“Burada yaşadığına emin misin?” diye sordu Mina.

Havada terk edilmişlik kokusu vardı. Burası vahşi hayvanlara göre bir yerdi.

Murray başıyla onayladı. Gene de o bile şaşkınlığını gizlemiyordu.

“Profesör Clark bana yanlış adres vermiş olabilir mi?”

Parmaklıkların arasından bahçe kapısının öteki tarafına geçtiler.

Apartmanın yola bakan pencerelerinin çoğu kapalıydı. Pencerelerin kepenkleri balkonlardan kuru yapraklar gibi sarkıyordu. Kurumuş bir çeşmenin içinde eski bir çocuk bisikleti iskeleti duruyordu. Tam köşeyi dönmüşlerdi ki apartmanın büyük avlusunun kırmızı bir halıyla kaplı olduğunu gördüler. Kapının önünde üzerinde *Gene mi Sen?* yazan bir paspas vardı.

“Belki de adres gerçekten yanlıştır...” diye mırıldandı oğlan.

Yolun iki yanında üst üste konulmuş araba lastiklerinden yapılma iki tane sütun vardı. Onların ötesinde apartmanın sarmaşıklarla kaplı yüzü görünüyordu. Pencerelerden çiçekler fışkırıyordu. Çatının altındaki oyuklara ebabiller yuva yapmıştı.

Murray ve Mina başlarının üzerindeki ebabillerin ötüşleri eşliğinde yolu geçtiler. Giriş kapısı açıldı ve ardında bir oyuncak araba pisti uzanıyordu. Herhangi bir oyuncak araba pisti de değildi üstelik; o güne dek gördüklerinin en büyüğüydü. Yan yana uzanan altı tane hattı vardı ve üç kat boyunca daireler çizerek bir duvardan ötekine uzanıyordu. Virajlar çok keskin, yokuşlar çok dikti. Pist havada asılı duran bir köprüyle pencereden dışarı çıkıyor ve başka bir galeriyle yeniden içeri giriyordu. Alüminyum folyodan minnacık sokak lambaları ve trafik ışıkları bile vardı.

“Vay canına!” diye bağırdı Murray.

“Al benden de o kadar,” diye ekledi Mina.

Büyülenmiş gibi hiç kıpırdamadan, karşılarındaki el emeğiyle yapılmış bu devasa oyuncakı seyrettiler. Sonra akıllarına buraya gelme sebepleri geldi.

“Profesör Galippi, burada mısınız?” diye bağırdı Murray.

“Profesör Galippi? Kimse yok mu?”

Diyaforların çalıştığına dair bir iz yoktu. Yalnızca araba pisti vardı: kocaman, gizemli. Ve çalışmayan.

“Bana kalırsa burası tamamen terk edilmiş...” diye mırıldandı Murray bir süre sonra. Akli oyuncak araba pistinde kalmış bir halde yürümeye devam etti ve koridorlardan birine girdi.

“Çok karanlık...” dedi Mina.

Elektrik düğmeleri çalışmıyordu.

“Bak...” Murray’e bir şey gösteriyordu. Duvarlardan birine asılı bir skor tabelası bulmuştu. Üzerinde *Büyük Ödül* yazıyordu ve altında isimler: Joss, Bob, Bru ve...

“Tony,” diye okudu Murray. “O olmalı!”

Sarmaşıklı bahçeye geri dönüp daha yüksek sesle bağırdılar.

Sesleri ebaillerin sivri kuyruklarına kadar yükselip yokluğa karıştı. Ama sonra tam pes edecekleri anda en üst katlardaki bir pencerenin açıldığını gördüler. Hemen ardından kel ve parlak bir kafa belirdi.

“Dördüncü kat!” diye bağırdı onları selamlayarak. “Laboratuardayım!”

Murray ve Mina birbirlerine baktılar.

“Laboratuar dördüncü katta,” diye mırıldandı Mina. “Bunu nasıl daha önce düşünemedik?”

Asansörün eskiden bulunduğu yer, artık büyük bir gül bahçesine dönüşmüştü. Merdivenleri bulup tırmanmaya başladılar. Etraf serin ve karanlıktı.

İlk kata geldiklerinde buradaki kapıların hemen hemen hepsinin açık olduğunu gördüler. İkinci kattakiler ise kapalıydı. Üçüncü katta kapı bile yoktu.

Dördüncü katta Profesör Galippi ile karşılaştılar.

Sırık gibi uzun ve biraz kambur bir adamdı. Büyük dişleri, gülümseyen ince dudaklarından dışarı taşıyordu. Koyu renkli, zeki bakışlı gözleri ve kulaklarının arkasına attığı iki tutam saç vardı. Bir heavy metal grubunun vernik lekesi olmuş tişörtünü giymiş, ayaklarına da bir çift parmakarası terlik geçirmişti. Bir elinde hidroksit alevleri çıkartan bir gaz memesi, öteki elinde plastik bir şişe tutuyordu.

Onlara selam bile vermeden, “Rica etsem benimle gelir misiniz?” diye sordu. “İşimi yarım bıraktım da.”

Murray ve Mina adamı takip ettiler. Murray’in keyfi yerindeydi, fakat Mina biraz şaşkına dönmüş durumdaydı. Yunanca çevirmenlerinin böyle bir tip olacağını hiç düşünmemişti.

“Dağınıklığının kusuruna bakmayın. Farkındayım biraz karanlık ama işte ne yapalım... Bir buçuk sene evvel elektrikleri kestiler...” diye açıkladı Tony Galippi, onlara yolu açarken. Terliklerini sürüyerek hızlı adımlarla ilerliyordu. İçerisi yanıp sönen ışıklarla aydınlanıyordu. Adam onları çok aydınlık bir odaya geçirdi. Ebabillerin olduğu bahçeye bakan pencerelerde cam yoktu. Yerde onlarca plastik şişe olduğunu fark ettiler; hepsi bir telle birbirlerine bağlanmışlardı ve üzerlerine siyah çöp poşeti geçirilmişti.

Çocukların yüzündeki şaşkın ifadeyi gören adam, “Bunlar benim ekonomik güneş panellerim oluyor,” diye açıkladı. “Birtirmeme izin verir misiniz?”

“Tabii tabii, biz sizi tutmayalım...” diye geveledi Murray hayretler içinde.

“Sizi rahatsız etmek istememiştik...” diye ekledi Mina ağırbaşlı bir tavırla.

Bir köşeye geçip adamı izlemeye başladılar.

Galippi yaptığı güneş panelinin yanına çömelip elindeki şişeyi siyah plastik poşetin üzerine yerleştirdi. Sonra yerden bir ikincisini aldı ve iki defa alev püskürterek birbirlerine yapıştırdı.

“Çalışıyor mu?” diye sordu hayran kalan Murray.

“Güneş panelleri suyun ısınmasını sağlayan basit lenslerdir. Suyu yukarıdan doldurdunuz mu.... Ve onu burada topladınız mı... İşte oldu. Çatının büyük kısmını kapladım. Artık yakınıp durmama gerek kalmadı.”

Tam bu sırada Mina bir çığlık attı. Kırık camlardan içeri bir ebaabil girmişti. Kuş etraflarında uçup hiçbir şey olmamış gibi yeniden dışarı çıktı.

“Kuşlar size rahat veriyor mu?” diye sordu Murray.

Profesör Galippi başını kaldırıp bakmadı bile. “Hayır, hayır. İyi ki geliyorlar. Kuş gübresi fosfor ve potasyum bakımından zengindir. Dolayısıyla lahanaların toprağına karıştırmak için daha iyisi bulunamaz. Fakat nasıl yapıldığını bilmek lazım. Yoksa köklerini yakabilirsin.”

Mina gözlerini bahçeye çevirdi. “Bir sebze bahçeniz mi var?” diye sordu.

“Altıncı katta,” diye cevap verdi Profesör. “Yaşadığım katın bir üstünde. Orasının manzarasını hiçbir şeye değişmem.”

“Dinleyin Profesör...” diye lafa girdi Murray.

Galippi istemsiz bir hareketle hidroksit alevini çocuklara doğru çevirdi. “O kelimeyi kullanmaman mümkün mü? Yıllardır profesörlük yapmıyorum. Yaptığım zamanlarda da dayanamıyordum zaten. Ah! O boş kafalı çocukları hatırladıkça! Sanki kafalarının içine hava basılmış!” Sonra alçak sesle ekledi. “Lütfen alınmayın.”

“Endişelenmeyin,” diye cevap verdi Murray.

“Farz edin ki biz çocuk değiliz...” diye ekledi Mina.

“Hiç zor değil. Ah! Çok fazla ziyaretçim olmuyor. Üstelik ikinci katın tamamını misafirler için hazırlamıştım. Yumuşacık odalar yaptım. Arada bir oraya inip zıplıyorum. Kemiklerime iyi geliyor.”

Çocuklar şaşkınlık içinde adamı dinliyorlardı.

Profesör Galippi, “Apartmandaki bütün yastıkları ve şilteleri oraya götürdüm. Doldurulmamış tek bir yer bile bırakmadım!” dedi. Sonra çocukların fal taşı gibi açılmış gözlerine bakarak alçak sesle ekledi: “Birazcık tozlu biliyorum ama... siz de eğlenmek istemez misiniz?” diye bitirdi sözlerini yüksek sesle.

Murray kıkırdadı. Profesörün sesini değiştirerek onlarla şakalaşması hoşuna gitmişti.

“Ancak...” Profesör yeniden alevi açtı, “bana bir dakika izin verin... sonra size yaşlı Tony Galippi’den,” -yeni bir alev daha- “ne istediğinizi soracağım.”

Profesör güneş panellerini bağlamayı bitirdiğinde çocuklar onları çatıya taşımasına yardım ettiler. Altıncı kat bir seraya dönüştürülmüştü. Çatının olması gereken yer boydan boya camla kaplıydı. Diğer dairelerden sökülmüş teller ve pencerelerle yapılmış olmalıydı. İçeride rutubetli toprak, sıcak ve tatlı bir güneş kokusu vardı. Çocuklar akla hayale gelebilecek her türlü bitkinin arasından geçerek yürüdüler. Yemyeşil bitkiler ve kocaman orkideler gördüler.

Galippi çatının hâlâ ayakta kalan bir köşesine tırmanıp panelini yerleştirdi, hemen yanına da ötekileri sabitledi. Aralarına

da izolasyonu sağlaması için birkaç plastik tüp koyup etraflarından iki tur koli bandıyla geçti. Sonra geri çekilip eserini inceledi. Yüksek sesle bazı detaylar hakkında bilgi verdi.

“Yağmur borularından gelen su buradan giriyor, sonra da şuradan çıkıyor. Aşağı inip ısıyor, ısıyor ve... doğrudan benim banyoma geliyor.”

“Kışın da mı?” diye sordu Mina.

“Ne dedin, ne dedin?” dedi profesör öfkeyle. “Kışın kim dış alır ki?”

Murray sırf bunun için bile adamın elini sıkıp onu kutlayabilirdi.

Galippi onlara borulardan giren yağmur suyunun bir dizi tanktan geçtiğini, sonra uzun, dikey bir tüpten akarak kilere indiğini ve limandan toplayıp getirdiği eski türbinleri döndürdüğünü gösterdi. Böylelikle burada kendisine yetecek kadar elektrik üretebiliyordu.

“Sifonla çalışan bir ışık icat ettim...” diye bitirdi sözlerini. Kendiyle gurur duyuyordu. Murray ve Mina adamın acayip icatlarla kendi sarayına dönüştürdüğü terk edilmiş apartmana gireli bir saatten fazla olmuştu ve yaşlı profesör onları ancak şimdi gerçekten görüyordu.

“Öyleyse çocuklar... söyleyin bakalım...” dedi yüksek sesle. “Evimde ne işiniz var?”

15. BÖLÜM

KAYIP DİL

Handwritten text in a cursive script, likely a sample of the 'Kayıp Dil' (Lost Language) being advertised. The text is written on a decorative, swirling background.

BİLİNMEYEN BİR DİLDE KALEME ALINMIŞ OLSA BİLE
BİR SAYFA GÜZEL YAZI
BİNLERCE BOŞ LAFA YEĞDİR.

Handwritten text in a cursive script, likely a sample of the 'Kayıp Dil' being advertised. The text is written on a decorative, swirling background.

Handwritten text in a cursive script, likely a sample of the 'Kayıp Dil' being advertised. The text is written on a decorative, swirling background.

DEDALUS MATBAACILIK

Baskı Makinası, Matbaa, Font, Malzeme ve Bası: Şişli Üreticileri

Murray tam konuşmak için boğazını temizlemişti ki Profesör Galippi'nin dikkati yeniden dağıldı. "Doğru dedin evlat!" diye bağırdı kalın ve tok bir sesle. "Ben de çok susadım!"

Ters bir tarafa doğru uzayan bir bezelye fidanını kesip, cevap beklemeden merdivenlere doğru yürüdü ve evine, beşinci kata indi.

"Gelin, gelin lütfen!"

Onları salon olması gereken yere soktu. Apaydınlık bir odaydı burası. Eğer mobilyalar bu kadar gerçeküstü olmasaydı zarif bile denilebilirdi. Salondaki iki kanepa üst üste koyulmuş ve deri kemerlerle birbirine bağlanmış eski kıyafetlerden yapılmıştı. Masa denilen şey ise aslında koca bir dergi yığınıydı. Kütüphanenin rafları tahtadan eski çekmecelerden oluşuyordu.

"Size meyve suyu sıkayım ister misiniz?" diye sordu Profesör.

Murray ve Mina başlarını salladılar.

"Siz burada oturup bekleyin. İltifata gerek yok. Kanepelerin çok rahat olduğunu biliyorum."

Çocuklar adamın haklı olduğunu hemen anladılar. Kanepeler onların ağırlığının altında tatlı tatlı çöküyor ve eski elbiseler etraflarını yumuşacık sarıyordu.

"Bu şeyleri çöpe attıklarına inanabiliyor musunuz?" diye kırdadı Tony Galippi. Bir kavanozdan iki tane portakal, bir salatalık ve bir avuç çilek (en azından Murray öyle olduğunu düşünmüştü) çıkardı. Hepsini delik deşik bir kutuya koyup duvardaki bir kordonu çözdü ve... KÜT! O ana dek tavanda asılı duran yassı bir taş kutunun içine düştü.

“Meyve suyunuz hazır!” diye bağırdı adam kendi kendine. Üç tane bardak alıp kutunun altına koydu ve yeterli miktarda meyve suyunun içine akmasını bekleyip çocuklara götürdü.

“Bardakların içinde yüzen küçük siyah şeylere aldırmayın...” diye mırıldandı. “Bu taze bir içecek. Bu halde muhafaza etmek zor tabii, çünkü bir buzdolabım yok...”

Mina gülmemek için kendini zor tuttu. “Gerçekten bir buzdolabınız yok mu?” diye sordu.

Profesör Galippi meyve suyunu yarısına kadar içtikten sonra cevap verdi: “Elbette yok! Televizyonum, bulaşık makinem ve elektrikli süpürgem de yok!” Ağzı kulaklarına vararak gülümse-di. “Ben dünyanın en mutlu adamıyım.”

Meyve suyunu kafasına dikip ekledi. “Yani öyle olabilir-dim. Eğer apartmanı yıkma fikrinden vazgeçip... beni kendi halime bıraksalardı. Ama ne yapalım...” Çocuklara baktı. Önce Mina’ya, sonra Murray’e.

“Gerçekten çok güzelmiş,” dedi Murray.

Mina etrafına bakıyordu. Hâlâ bu acayip beyefendinin bir buzdolabının ve elektrik süpürgesinin olmamasına şaşırıyor, içinde bulundukları salonun nasıl oluyor da böyle güzel oldu-ğuna ve temiz koktuğuna inanamıyordu.

“Haydi artık beni merakta bırakmayın da konuşun! Burada ne işiniz var?”

Murray gülümsedi. “Sizi görmeye geldik profesör...” Yaşlı adam elindeki bardağı kaldırdı ve çocuk hemen düzeltti. “Bay Galippi... demek istedim... bizi buraya Profesör Clark yolladı.”

“Oh, o kibirli ihtiyar mı?” diye bağırdı adam, çocukları gül-dürerek. Ardından elleriyle dizlerini döverek iştahlı bir kahkaha

attı. “O yaşlı Clark benden ne istiyormuş? Hâlâ üniversitede ekonomi dersi mi veriyor?”

“Aslında kendisi bizim edebiyat hocamız...” diye cevap verdi Mina.

“Edebiyat mı? Clark mı? AH! İşte geri dönüşüme şahane bir örnek! Demek Clark çocuklara edebiyat öğretiyor! Winston Churchill’in Nobel Barış Ödülü alması gibi bir şey bu!” Ardından alçak sesle ekledi. “Gerçi daha sonra bu ödülü ona edebiyat dalında verdiler ya... hadi neyse!” diye bağırdı yeniden kulakların zarını patlatan gür sesiyle. “Peki, bizim Kariyer-Yapmayı-Sadece-Ben-Bilirim Clark sizi bana gönderdi. Ve siz de geldiniz. Acaba benimle ne konuşmak istiyorsunuz?”

Murray ağzını açacak oldu, fakat Profesör Galippi onu hemen susturdu. “Sakın küresel ısınma, enerji tasarrufu, sürdürülebilir hayat, bilinçli ekoloji veya kafanızı her şeyin göründüğünden daha zor olduğuna dair bilgilerle dolduran o saçmalıklardan biri olmasın.”

“Şey...” diye mırıldandı Murray.

“Bu evde zor olan bir şey görüyor musun?” diye homurdandı profesör. Kütüphanesini işaret etti. “Sebze meyve sandıkları!” Sonra tavandan sarkan ve kristale benzeyen lambayı gösterdi. “Kahve karıştırmaya yarayan 8620 tane plastik kaşıkla yaptım. Ya masaya ne demeli? Birazcık tutkalla...”

“Ama siz bu apartmanda tek başınıza mı yaşıyorsunuz?” diye araya girdi Mina.

“AH! Yalnızım, evet. Brunilde artık aramızda değil. Ben de çekip gidemeyecek kadar ağır bir insanım... Ötekiler, şehir merkezine yakın ve daha yeşil bir yere tahliye edileceklerini öğ-

rendiklerinde hemen evlerini sattılar. Peh! Neyin merkezi affedersiniz? Hem yeşillik istiyorlarsa neden kendileri iki salkım domates yetiştiremediler?”

“Aynısını bizim arkadaşımız Connor da söylüyor!” diye araya girdi Murray. “O da nehirde bir teknede yaşıyor ve damında bir sebze bahçesi var.”

Karşılaştıkları andan beri ilk defa Profesör Tony Galippi’nin gözlerinde merak kıvılcımı belirdi.

“Bak bu ilginçmiş işte. Acaba ne ekiyor oraya?”

Murray dudaklarını büktü, çünkü daha evvel sebze bahçesine hiç çıkmamıştı.

“Şey, domates... ektiğini söylüyor,” diye mırıldandı. “Sonra bir de...”

“Bir tarafa kereviz, pırasa ve lahana,” diye yardım etti, bu konuda daha bilgi sahibi olan Mina. “Ortaya böğürtlen ve frambuaz ve öteki tarafa da bezelye, fasulye ve ıspanak.”

“Harika bir iş!” diye bağırdı Profesör Galippi. Ardından kendi kendine konuşmaya devam etti. “Kök bitki ekmiyor demek... Ama tabii patates ve havucu teknenin damında yetiştiremezsin... tabii şey yapmazsan...” Ardından yüksek sesle konuşmaya başladı. “Sizin bu arkadaşınızın Clark’la ne alakası var?”

“Aslına bakarsanız bir alakası yok...” dedi Murray, Mina’ya bir bakış attıktan sonra. “Biz bir günlüğü tercüme etmeye çalışıyorduk.”

“Tercüme mi? Öğretim görevlisiyken çeviri benim en büyük tutkumdu!” diye bağırdı Tony Galippi. Ardından alçak sesle ekledi: “Zavallı Brunilde’den sonra elbette.”

Murray sırt çantasını karıştırıp kâğıt tomarını profesöre gösterdi.

“Bu Ulysses Moore kim ola ki?” diye sordu adam, kitabın başındaki ön sayfayı okuduktan sonra. Ardından sayfayı çevirdi ve okul üniformalı çocukların olduğu siyah beyaz fotoğrafı inceledi. Yüzü hüzünlü bir ifadeyle yumuşadı. Sanki fotoğraftaki çocukların arasında kendini görmüş gibi kederlenmişti. Tek kelime etmeden günlüğün sayfalarını çevirmeye başladı. Arada bir notları, gazete kupürlerini ve şifreyle yazılmış bölümleri okumak için duruyordu.

Tony Galippi günlüğü incelemekle meşgulken Murray onunla bu sayfaların yazarı arasında tuhaf bir benzerlik olduğunu fark etti. Her ikisi de hayatlarının uzun bir kısmını sadece kendi kafalarında bir anlam ifade eden bir proje uğruna, son derece kişisel, bazı küçük şeyleri biriktirmeye adanmışlardı.

Hiyeroglif yazıların olduğu sayfaya geldiğinde Profesör Galippi sanki poposuna diken batmış gibi oturduğu sandalyeden sıçradı.

“Rosetta Taşı adına! Bunlar Şenlik Diski’nin harfleri...” diye bağırdı. “Çevirilmesi imkânsız sekiz kadim dilden biri!” Ardından çabucak bir sonraki sayfaya geçti ve ilk paragrafın Yunanca yazıldığını gördü. “Bu da Yunanca... hem de en eski Yunanca... AH! Harika bir el yazısı! Yazarı kim acaba? Akışkan ve öz! Acaba Xenophon mu? Hayır, hayır, bunu tanımıyorum. Yoksa siz ikiniz bana şaka mı yapıyorsunuz?” Ayağa fırladı. Kâğıtlar ellerinin arasında duruyor, arada bir onları çeviriyordu. “Cornwall’da eski Yunancaya nasıl rastlanabilir? O üçkâğıtçı Homeros bile evinden birkaç kilometre uzaklaşmamıştır!”

Murray ve Mina birbirlerine baktılar.

“Ne yazdığını okuyabiliyor musunuz?” diye sordu oğlan.

Tony Galippi bir kolunu tıpkı tiyatro oyuncularını gibi kaldırıp, sayfada yazanları insanın içini ürperten bir sesle okumaya başladı:

“Zamanın neredeyse tamamen durduğu bu küçük kasabada içimi yeniden yolculuğa çıkma hevesi kapladı. Kimsenin fazla soru sormaya cesareti yok. Buraya kadar nasıl geldiklerini bilmek ve bunun arkasında bir kötülük olduğunu düşünmek istemiyorlar. Denizin rengi gerçek dışı bir mavilikte, sanki küçük bir çocuk boyanmış gibi. Bulutlar rüzgârın taradığı uzun lülelere benziyorlar. Martılar şiirsel çığlıklar atarak beyaz kayalığın etrafında uçuyorlar. On bir yaşında olsam bile burada kalmak istediğimi hemen anladım. Babam da öyle. Artık korkusu kalmamıştı, göğsünü gere gere konuşuyordu benimle. Evimiz yıllardan beri kapalıydı. Bahçe çöplüğe dönmüştü. Burada kalmak istedim. Böyle yaparak herhangi bir gezginden daha fazla gezeceğimi ve hiçbir haritada yer almayan fakat ebediyete kadar hayal gücünün topraklarında ısıldayacak olan yerlere gideceğimi tahmin edemezdim.”

Profesör sayfayı çevirip yazının burada bittiğini görünce bağırdı: “Ah! Ama bu okuduğum en lirik yazı. Böyle güzel bir metin okumayalı yıllar olmuştu!” Ardından alçak sesle ekledi: “Kendi yazdıklarım hariç elbette, ama zaten onları artık kim hatırlıyor ki..”

Murray ve Mina kanepeden çoktan fırlamışlardı bile. Mina, Galippi’nin yerlere saçtığı sayfaları topluyor, Murray ise profesörü devam etmeye zorluyordu. “Bahse girerim Kilmore Koyu’nu tarif ediyor! Okumaya devam edin!”

“Okuyayım ama nasıl?” diye sordu profesör. Ancak o anda kâğıtların yerlere saçıldığını fark etmişti. Ardından gözleri yıldırım çarpmış gibi büyüdü. “Yoksa bu bir köprü dil mi? Az evvel okuduğum metin aynı zamanda Şenlik Diski’nin harfleriyle de yazılmış olabilir mi? Eğer öyleyse bu elimizdeki çeviriyi yaparken anahtar görevi görebilir!” Hemen ardından huyu olduğu üzere ekledi: “Ya çevirince ne olacak? Kimsenin okumayacağı bir şeyi çevirmenin ne anlamı var?”

“Biz okuyacağız Profesör Galippi...” diye zorladı Murray. Adamın önünde dikilmişti. “Denemek zorundasınız!”

“Neyi denemeliyim oğlum?”

“Benim adım *Murray*.”

Adam başını salladı. Düşüncelere dalmıştı. Günlüğün sayfasını hâlâ sıkıca elinde tutuyordu.

“Onu çevirmeyi bir deneyin!” diye devam etti Murray. “Bu günlükte yazan her şeyi dilimize çevirin. Bütün bu dillerin ve hiyerogliflerin ne anlattığını ortaya çıkarın...”

“Bunlara hiyeroglif denmez çocuğum. Bunlar ideogram! Yani düşünmek, korkmak gibi soyut kavramları anlatmak için kullanılan şekiller.”

“Neyse ne işte. Eski Yunancayı, ideogramları, şifreli sayfaları. Belki de haklısınızdır... Belki de bu kodlanmış bir dildir!”

“Köprü dil yavrucuğum! Köprü dil! Çeviri yapabilmek için iki dil arasında köprü olarak kullanıldığı anlamına gelir. Çok rastlanan bir şey değildir. Bilinen son köprü dil uygulaması Cortes’in Aguilar’la yaptığı İspanyolca konuşma. Malintzin bunu Maya diline, Montezuma ise Aztek diline çevirmiş. Sonra da hepsi birbirlerini öldürmüşler!”

“Gene de denemekten zarar gelmez,” diye ısrar etti Murray.

Profesör Tony Galippi gözlerini uzaklara dikmişti. Belli ki kafasının içinde dönüp duran bir şeye odaklanmıştı. Kelimeler, harfler ve alfabeler gözbebeklerinin içinden geçip gidiyordu.

Mina telaşla yerden topladığı sayfaları ona uzattı. “Olur da kâğıtlar gene elinizden düşerse diye, her sayfanın sol alt köşesine sarı keçeli kalemle sayfa numarasını yazdık, görüyor musunuz? Fotoğraflar ve resimli kartonların da numaraları var. Gemide nasıl bulduysak öyle koruduk.”

“Hangi gemi?” diye sordu yaşlı çevirmen aniden.

“Bu günlükteki yazıları bizim için çevirin Profesör Galippi. Bunun karşılığında ben de sizi gemiye götüreceğime söz veriyorum,” diye fısıldadı Murray heyecanla.

“Yalnızca sizi,” diye ekledi Mina kurnazca sırıtarak. “Profesör Clark’ı asla götürmeyeceğiz.”

16. BÖLÜM

YELKEN

*Yelkeni doğru kullanan
bir çarşafın bile uçabileceğini görürsün.
Fakat bir dümenin başında
her zaman bir kaptan olmalıdır.*

AKLINI DOĞRU KULLANIRSAN
BİR ÇARŞAFIN BİLE UÇABİLECEĞİNİ GÖRÜRSÜN.
FAKAT BİR DÜMENİN BAŞINDA
HER ZAMAN BİR KAPTAN OLMALIDIR.

DEDALUS MATBAACILIK
Baskı Makinesi, Matbaa, Font, Malzeme ve Baskı Silindiri Üreticileri

Shane sırtında koca bir çarşaf paketiyle nevre sim takımları satan dükkândan dışarı çıktı. Adı Evim Tatlı Evim olan dükkân dökülüyordu. Vitrini tozlanmış, her tarafına ürünlerde indirim olduğunu ve zararına satış yapıldığını belirten kâğıtlar yapıştırılmıştı.

Çocuklar arasalar bu kadar iyisini bulamazlardı.

Sırtındaki kumaş yığınıyla, ılık çalarak otobüsün gelmesini bekleyen Shane, insanların kendine yönelen meraklı bakışlarını görmezden geldi. Otobüsten demiryolu raylarının orada inip karşı tarafa geçti ve lagüne giden patikalardan birine saptı. Dallara bağladıkları kumaş parçalarını izleyerek yürüyordu. Sonuncu yol ayrımındaki böğürtlen çalılığını geçtikten on dakika sonra sırtındaki yükü yere bıraktı. Biraz ötede, Connor'ın üstünde çalışmayı bitirdiği tahta dokuma tezgâhı vardı. Durup omuzlarını ovdu.

“Sen bir harikasın Shane,” diye teşekkür etti Connor.

İri kıyım oğlan, endişeli gözlerle sahile serili öteki kumaş yığınlarına baktı. Hepsini ucuza almışlardı. Pamuklu kumaştan, farklı renklerde ve desenlerdeydiler.

“Bu uyduruk şeylerden iyi bir yelken elde edebileceğimize gerçekten inanıyor musun?” diye sordu şaşkınlık içinde.

“Denemediğimiz sürece anlayamayız,” diye cevap verdi Connor, alnındaki terleri silerken. “Zaten paramız sadece eski yatak çarşaflarına yetiyor.”

Shane elini gözlerine siper edip Metis'in güvertesine baktı. Gemi, içine battığı çamurlardan kurtulmuş, denizden esen

rüzgârlarla hafif hafif yalpa vuruyordu.

Shane'e kalsa havada bir fırtına kokusu vardı. Fakat Mina meteoroloji raporlarını okumuş ve havanın iyi olacağını söylemişti.

Hepsi çalışıyorlardı.

Connor'ın büyük projesini geminin pruvasına asmışlardı. Ne olduğu belirsiz terimlerle dolu, Shane'in anlıyormuş gibi yaptığı bir resimdi bu. Halat matafyonu, camadan, palanga ve iskota gibi kelimeler, Murray'in ona okumaktan hoşlandığı korku kitaplarından fırlamış tuhaf terimler gibi yankılanıyordu kafasının içinde. Shane bunların anlaşılmasız olduklarını düşünüyordu ve kendi kendine ne yaptıklarını gerçekten bilip bilmediklerini soruyordu.

Bir yelken yapmayı deniyorlardı. Gemiye bataklıktan çıkarıp sürüklemek, sonra da nehrin iç kısmında bir yere bağlamak gibi delice bir planları vardı. Öte yandan, kimsenin onları görüp gemiyi nerede bulduklarını sormayacağını umut ediyorlardı.

Shane gidip Connor'ın çizdiği küçük projeyi inceledi. Parmaklarının ucuyla Metis'in gövdesine dokundu.

Gözenekliydi. Doğru kelimenin bu olduğunu düşündü Shane. Gemiye ilk kez gördüğündeki gibi hayranlıkla ona baktı. Işığı sünger gibi emiyor ve insanı kendisi hakkında düşüncelere kapılmaya itiyordu.

Oradayken Shane gemi dışında bir şey düşünemiyordu. İçgüdüleri onu saygı duymaya itiyordu. Hatta belki de... korkmaya.

"Shane?" diye seslendiler Connor ve Murray. İki örümcek gibi yelkenin iskeletine yapışmış, kolları ve bacaklarıyla bezi germeye çalışıyorlardı. "Uzun iğnelere ihtiyacımız var."

“Onları güvertede unuttum,” diye ekledi Murray gemiyi işaret ederek.

“Gelip tutayım,” dedi iri yarı oğlan. Fakat Connor başını iki yana salladı.

“Hayır. Yukarı tırman ve iğneleri al.”

Shane yutkundu.

Henüz geminin güvertesine çıkmamıştı ve bunu yapmak gibi bir niyeti yoktu. Uzunca bir süre tereddütte kaldı. Murray onu anlamıştı ve oğlanı üzmemek istemiyordu. Islık çalarak Brady’lerden birini çağırıp iğneleri getirmesi için görevlendirdi.

Shane öfkeyle katranın içinde duran fırçayı alıp geminin gövdesindeki işleri tamamlamaya başladı. Fakat sonraki dakikalarda öfkesi azalmak yerine arttı ve sonunda patladı.

“Şu hikâye nasıldı Murray? Hani şişedeki el yazmasıyla alakalı olan?”

Murray kumaşı iskelete geçirip kenarını kesti. “Edgar Allan Poe’nun hikâyesini” mi?”

“Evet...” dedi Shane. “Onu bize anlatsana.”

“Çok iyi fikir,” diye ekledi Connor.

“Şimdi bunun zamanı mı?” diye itiraz etti Murray. “O bir korku öyküsü...”

“Korku! Korku!” diye bağırdı Brady’ler bir ağızdan.

Murray biraz daha mırın kırın etse de sonunda teslim oldu. Bombay’da tik ağacından yapılan, Java kıyılarından yelken açan ve bir gece eflatuna çalan bir bulutun içine gömülen gemi-

* Çevirmenin notu: Burada Edgar Allan Poe’nun 19 Ekim 1833 tarihinde *Baltimore Saturday Visiter* adlı gazetede yayınlanan “Şişede Bulunan Not” adlı öyküsünden bahsedildiği çok açık.

nin hikâyesini anlattı. Bulut yavaş yavaş genişlemiş ve sonunda tüm ufku kaplamıştı. Rüzgâr aniden dinmişti. Ve sonra, tam o noktadan büyük bir fırtına patlak vermişti. Geminin güvertesi ikiye ayrılmış ve sadece iki kişi hayatta kalmıştı: anlatıcı ve esrareniz bir yabancı. Altı gün boyunca vahşi denizin ortasında sürüklenmişlerdi. Sonra bir gün büyük bir dalga onları siyah mı siyah, devasa mı devasa bir geminin yakınına atmıştı. Sonunda gemiye tırmanmayı başardıklarında geminin mürettebatının gri derili, cansız insanlardan oluştuğunu görmüşlerdi. Mürettebat onlarla konuşmayı ve yemeklerini paylaşmayı reddetmişti. Uzun zaman önce ölmüşe benziyorlardı, ama hayattayken yaptıkları işlere devam ediyorlardı. Rotasının neresi olduğu belirsiz bu yelkenli bir hayalet gemiydi, fakat iki deniz kazazedesi bunu asla öğrenemeyeceklerdi. İçlerinden birinin yanında fırçası vardı ve bununla gizemli geminin yelkenine *Keşif* yazmıştı. Seyahatleri sessizce devam etmişti. Kısa zaman sonra Antarktika buzulları görünmeye başlamış ama aniden denizin ortasında bir girdap belirmişti. Her şeyi emen bir girdaptı bu ve sonunda onları da içine çekmişti...

“Ve bu olaydan geriye sadece tek bir iz kalmış,” diye bitirdi Murray tüyler ürpertici bir sesle. “Gemi denizin dipsiz derinliklerine çekilmeden önce bir şişenin içinde suya atılan bu hikâye.”

Etrafındaki herkes sus pus olmuştu. Çocukların hepsi çalışmayı bırakmış onu dinliyorlardı.

Yeniden işe ilk koyulan Connor oldu. “Biliyor musun Murray, Shane haklı. Hikâye anlatmakta gerçekten senin üstüne yok. Özellikle de korku hikâyeleri.”

“Vay canına,” dedi Brady kardeşlerden bir tanesi. Omuzla-

rını, sanki üzerindeki buz kalıplarından kurtulmak istercesine salladı.

“Amma hikâye ha,” dedi öteki. Hâlâ anlatılanların etkisinden kurtulamamıştı. “Peki sonra ne oluyor?”

“Hikâye bitti Brady,” dedi Shane.

Ondan başka bir hikâye daha anlatmasını istediler, fakat Murray reddetti. Onlar da ısrar etmediler. Bir saatten fazla zamandır çalışıyorlardı. Sonra birer birer evlerine döndüler. Shane hariç hepsi. O alet edevatları toplamak için biraz daha kalmıştı. Fakat işini bitirince gemiyle yalnız kaldığını fark etti.

Metis biraz ötede hafifçe yalpa vuruyordu. Sessiz ve tehditkardı.

Shane durup elleri titreyerek onu izledi. Kimse var mı diye patikaya baktı. Sonra cesaretini toplayıp güverteye çıkan ip merdivene yaklaştı. Bu korkunun nereden gelip ona musallat olduğunu bilmiyordu. Belki de yalnız kaldığı içindi. Ona ne yapması gerektiğini söyleyen kimse yoktu. Buna alışık değildi. Shane, kendi adına kararlar almak konusunda başarısız olduğunu düşünüyordu. Tam da bu yüzden hep ne yapması gerektiğini Murray’e veya Connor’a sorardı.

Onlar insanları yönlendirmeyi biliyorlardı.

Güneş ufukta batıyor ve alçaktaki bulutları tehlike hissi uyandıran bir çivit mavisine boyuyordu. Shane derin bir nefes alıp bir ayağını ip merdivene yerleştirdi. Aynı anda sanki Metis bir şeyler fısıldıyormuş gibi bir hisse kapıldı. Rüzgâr olmalıydı bu. Veya bataklıkta yaşayan bir kuşun çığlığı.

Yavaşça yukarı tırmandı.

Fakat güverteye varır varmaz o fısıltıyı yeniden işitti. Bu se-

fer daha güçlüydü. Sanki binlerce sestten oluşan bir koro tarafından çevrilmişti.

Farkında olmadan ana direğe yaklaşıp el yordamıyla ortasındaki yarığı aradı. Parmağını yarığın etrafında gezdirdi bir süre. Derisi kesildi.

Kesikten akan birkaç damla kan yere düştü.

Shane tepki vermedi. Hiçbir şey olmamış gibi dalların ve sazlıkların arasından görünen gökyüzüne baktı. Soğuk bir hissin kemiklerinden yukarı çıktığını hissetti. Dondurucuydu.

Yalpaladı. Lagünün üzerindeki gökyüzü Edgar Allan Poe'nun hikâyesindeki gibi eflatun bir tona bürünmüştü.

Hızla arkasını döndü.

Bir gölgenin güverteden geçip kaptanın kamarasına girdiğini görür gibi olmuştu. Bilinmeyen bir sona doğru ilerleyen gri derili ve suskun mürettebatı düşündü. Önlerinde açılan uçsuz bucaksız denizi. Yırtık yelken bezi rüzgârda çözülüyordu. Fırtınayı düşündü; geminin güvertesini kıran dalgaları, denize düşen yıldırımları. Başlangıçta korkmuştu ama sonra yavaşça dümenin görüntüsü belirdi gözünün önünde.

Dümendeki kendisiydi. Shane.

O anda geri kalan her şey önemini yitirdi. Artık onu korkutan hiçbir şey yoktu.

Öfkeden çıldırmış denizi düşünüyor ve gülümsüyordu. Yürüdüğünü bile fark etmemişti ama şimdi gerçekten de Metis'in dümenin başında duruyor, onu elleriyle kavırıyordu. Bir fırtınanın ortasında olduğunu hayal ediyordu. Günbatımının ışıklarında eriyip giden gri gölgelere baktı ve korkularının küçük kemirgenler gibi uzaklaştıklarını hissetti.

Shane bir kakhaha attı. Sonra bir tane daha. Ormanın ortasındaki geminin güvertesinde yalnızdı. İp merdivenden aşağı inip katrana bulanana fırçayı eline aldı ve Connor ile Murray'in tahta iskelete geçirdikleri rengarenk yelkeni inceledi.

Şimdi kalbi daha hızlı atıyordu.

"Keşif" olamazdı. Onların gemisinin yelkenine yazılacak doğru sözcük bu değildi.

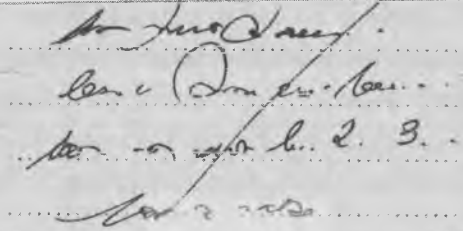
Doğru sözcük, "Cesaret"ti.

17. BÖLÜM

RAKAMLAR KÜTÜPHANESİ

İKİ SAYIYI DÜZENLEMELİK İÇİN
SIRAYA DİZİLMİŞ BİR SÜRÜ KİTAP GEREKİR BAZEN.

EDALUS MATBAACILIK
Baskı Makinası Matbas, Font, Malzeme ve Baskı Silindiri Üreticileri

Mina kütüphanedeki, gözlerden en uzak masayı seçti. İkinci güneşinin içeriye dolduğu pencerenin yanına oturdu. Işık o kadar kuvvetliydi ki kitaplardaki harfleri okumakta zorlanıyor ve bembeyaz sayfaları çeviriyormuş gibi hissediyordu.

O kadar güzeldi ki. Sanki bir arı kovanının içindeydi.

Etrafı verimli bir sessizlikle çevrelenmişti; sadece arada bir uzaklarda bir şey düşüyor, bir kapı gıcırıyor veya küçük çocuklara ayrılmış kısımda bir çocuk annesine sesleniyordu. Arada bir başını önüne eğmiş, kendi seçmediği kitapları taşıyan bir çocuk geçiyordu yanından. Veya elinde bir yazarın adı ya da bir rafın numarası yazılı bir kâğıtla Lakandon Ormanı'ndaki bir avcı gibi kütüphanenin içinde dört dönen birkaç kafadan çatlak.

Mina onu güneş ışıklarıyla ısıtan, kendine ait küçük ışık küresinde kımıldamadan oturuyor ve arada bir başını çevirip masada duran Huxley küpüne tekrar bakıyordu.

Önceki küpün aksine, bu seferkinin sedeften yapılma siyah beyaz düğmeleri her bir kutucuğun köşesine yerleştirilmişti. Bu yeni küp öncekinden çok daha fazla yöne dönebiliyordu ve Mina'nın beş yaşındayken çözmeyi öğrendiği Rubik küpüne benziyordu.

Fakat Rubik küpünde onu meydana getiren renkli küpler istenilen yöne çevirebilirken Mina'nın elindeki bu yeni küpün yalnızca kenarlarındaki kutucukları çevrilebiliyordu. Ortadaki kutucuk kaskatı durmaya devam ediyordu. Üstelik küpün altı

			6	7	8						
			9	5	7						
			4	7	8						
2	7	6	2	3	2	6	1	6	2	7	2
9	5	1	9	5	1	9	5	9	1	5	1
8	3	8	2	3	4	8	3	4	8	3	4
			4	7	6						
			9	5	1						
			4	3	6						

Sayıları küçükten büyüğe, yani 1'den 9'a doğru çevirmeyi denemiş, ama aynısını tüm yüzlerde yapmanın imkânsız olduğunu görmüştü. Aynı zamanda 9'dan 1'e doğru yapmak da mümkün değildi.

Sonunda büyük zorluklarla, üç aynı rakamı bir sırada yana getirmeyi başarsa da yeniden fark etti ki bu sadece bir yüzde olabiliyor, öteki yüzlerde gerçekleşemiyordu.

Elindeki bu küp düzensizce dağıtılmış rakamlardan oluşuyordu ve belki de onu açmanın tek yolu doğru kombinasyonu bilmekten geçiyordu. Doğru kombinasyon ise her şey olabilirdi, onu deneyerek bulmasına imkân yoktu.

Gene de Mina pes etmiyordu. Bu küple Profesör Galippi'ye bıraktıkları günlük arasında bir bağ olduğundan emindi. Küpü çözmek için günlüğü mü tercüme etmeleri gerekiyordu, yoksa günlüğü tercüme etmek için küpü mü çözmelilerdi, sadece bundan emin olamıyordu. Günlerdir bununla uğraşıp duruyordu. Ötekiler lagünde gemiyi tamir ederken o, ikinci saatlerini kütüphanede geçiriyordu.

Bu yeri iki nedenden ötürü seçmişti. İlki burada kimse ona sorular sormuyordu. İkincisi ise burasının kendine ait bir büyüünün olmasıydı. Bir defasında babası dünyadaki bütün sorunların ve çözümlerin kitaplarda olduğunu söylemişti. Adam o sırada bilgisayarın kullanım kitapçığından bahsediyor ve kimselerin bu el kitaplarını tam manasıyla okumadığından yakınıyordu, fakat Mina bu cümleye hayatı pahasına yapışmıştı. Yaşadığı şehirdeki kütüphanenin bu hain aleti çözmek için en doğru yer olduğuna böyle karar vermişti.

Başta işler istediği gibi gitmedi. Ama Mina sabırlı olmayı

biliyordu. En azından biraz daha dayanabilirdi.

İkinci saatlerinin büyük kısmını denemeler yaparak, yalnız kalmaktan mutlu bir şekilde geçirdi. Ve tam da günün sonuna doğru bir şey oldu. Yıldırım gibi gelmişti. Salonda dolaşarak kütüphanenin kapanmak üzere olduğunu haber veren kütüphane görevlisinin sayesinde. O sırada Mina küpün merkezindeki rakamların dizilimine odaklanmıştı. 951 951. Rakamları okurken kaleminin ucunu bir kutucuktan öbürüne kaydırıyordu. Kütüphane çalışanı yanına yaklaşıp kulağına fısıldadı: “Üzgünüm küçük hanım. Kapatmamıza 15 dakika kaldı!”

Mina gözlerini üzeri sayılarla dolu kâğıtlardan kaldırıp kıvrık saçlı oğlanın yüzüne baktı. Bir meleklerle karşılaşmıştı sanki. Oğlanın uzun burnunda Mina bir anlığına, bilgelik bağışlayan Tanrı Ganeş’in hortumunu görür gibi oldu.

“On beş... dakika,” diye tekrarlardı, tamamen kendinden geçmiş bir halde.

“Doğru, küçük hanım,” dedi öteki. Biraz utanmıştı. “On beş.”

“Dokuz artı beş artı bir on beş yapar...” diye mırıldandı Mina.

Hemen dönüp küpteki rakamlara baktı.

9 5 1 9 5 1 9 5 9 1 5 1

Sonuncu 1’in olduğu yüzü çevirdi ve dizilim değişti:

1 5 1 9 5 1 9 5 9 1 5 9

Sonra ikinci 1’i çevirdi.

1 5 9 1 5 1 9 5 9 1 5 9

Ve sonra da üçüncüsünü.

1 5 9 1 5 9 1 5 9 1 5 9

Mina küpü masanın ortasına koydu. Üç harekette on beş dizilimini bulmuştu.

Heyecandan titriyordu.

On beş. On beş. On beş. On beş.

“Her şey yolunda mı küçük hanım?” diye sordu kütüphane görevlisi. Hâlâ kızın yanı başındaydı.

“Evet, tabii ki!” diye cevap verdi kız, gözlerini küpten ayırmadan. “Yani hayır, hiçbir şey yolunda değil! Bu 7’yi çevirince 3 oluyor. Ve bu 6 da 2’ye dönüşebiliyor!”

Elleri giderek daha hızlı hareket ediyor, küpler neredeyse gözle görülmez bir hızda dönüyordu.

Dört. İki. Altı. Yedi. Sekiz. Dört.

Dizilimler giderek daha fazla tekrarlanır olmuştu.

İki. Yedi. Altı. Dokuz. Beş. Bir. İki. Yedi. Altı. Dokuz. Beş...

Mina sayıları yatay olarak toplamaları on beş edecek şekilde çevirmeye başladı. Yavaş yavaş daha iyiye gidiyordu. Sonunda küpün her yüzündeki üç rakamın toplamı yatay ve dikey olarak on beşe ulaşmıştı.

Büyülü sayılar.

Büyülü kareler.

Ellerinin arasında büyülü bir küp tutuyordu.

Büyük bir şevkle dolup taşan Mina aynı dizilimi küpün altı yüzünde de uyguladı.

2	7	6	2	7	6	2	7	6	2	7	6
9	5	1	9	5	1	9	5	1	9	5	1
4	3	8	4	3	8	4	3	8	4	3	8

Ve Huxley küpü, gözlerinin önünde ikinci kez açılıverdi.

18. BÖLÜM

ÇARŞININ AÇILIŞI

Mr. J. D. L. L. L.
Don N. L. L. L. L. L.
seon. L. L. L. L. L. L.
L. L. L. L. L. L. L.

ŞİŞEDEKİ MEKTUP BAZEN ŞİŞEDE OLMAYABİLİR.

DEDALU'S MATBAACILIK

Baskı Makinası, Matbaa, Font, Malzeme ve Baskı Silindiri Üreticileri

İstanbul

“**B**u taraftan, çabuk!” diye bağırdı Murray bisikletinin üstünden eğilerek.

O ve Mina okuldan yeni çıkmışlardı ve aynı çarşının önünden geçiyorlardı. Murray içeri girmeye yeltendiyse de Mina bu sefer onu takip etmedi. Oğlan, arkadaşının onunla birlikte çarşıdaki tezgâhların arasına dalmak yerine, çarşının etrafından dolaşan yolu tercih ettiğini fark etmişti.

Frenlere asıldı. Bisiklet dururken midesine bir acının saplandığını hissetti. Hoşnutsuzluk, düş kırıklığı. Bunun nedeni kız mıydı yoksa kendisi mi bilmiyordu. Elleriyle gidonları sıkıp dişlerinin arasından fısıldadı: “Sersem.”

Kıza bir daha bu tehlikeli yolu kullanmayacaklarına söz vermişti. Fakat Mina’nın ikinci küpü açtığını duyunca öyle heyecanlanmıştı ki bir dakikayı daha boşa geçirmek istememişti. Olabildiğince çabuk İtaka’ya varmak ve kendi gözleriyle görmek istiyordu. Mina bütün gün ser verip sır vermemiş, başarısının tadını tek başına çıkarmıştı. Murray’in sabrı tükeniyordu. Daha önce hiç hissetmediği bir öfke duygusuyla yeniden pedallara asıldı. Öfkesi başkasından çok kendine yönelmişti, fakat bu da pek işine yaramıyordu.

“Hey!”

“Dikkat et!”

“Bisiklete binmeyi nerede öğrendin sen!”

Arkasından tezgâhtarların bağırıışları yükseliyordu. Zaten ne zaman çarşının içinden geçse böyle olurdu.

Murray her zamanki gibi kimseye çarpmamaya dikkat ederek insanların, turist bir çiftin, tasmalı küçük köpeklerin arasın-

dan ve boş bir pasajın içinden geçti. Neredeyse bütün kuralları yıkarak ilerlemeye devam etti.

Ne yazık ki bu sefer polisin elinden kurtulamayacaktı.

Adamın geldiğini görmemişti bile. Polis, hiç beklemediği bir anda çarşının sonundaki tezgâhların arkasından çıkmıştı. Düdüğünü öttürmesine bile gerek kalmadı. Kolunu kaldırdı ve Murray'i durdurdu.

Midesine yapışan o duygu anında ayaklarını yere indirip, durmasına yol açan koca bir taş dönuştü.

“Çok üzgünüm efendim...” diye mırıldandı kıvranarak.

Üniformalı adam ona bisikletin selesinden inmesini işaret etti. Murray hemen ona söyleneni yaptı.

“Birazcık oyun oynamak istemiştım efendim... Özür dile-rim... Yanlış yaptığımı biliyorum, ama...” Kelimeler ve cüm-leler birbiri üstüne biniyordu. Hızla konuştukça anlamları da kaçıyordu. “Ne yaptığımın farkındaydım... ben çok iyi bisiklete binerim... daha önce hiç kaza yapmadım...”

“Konuşman bitti mi evlat?” dedi polis. Cebinden defterini ve uzun, tehditkar bir kalem çıkarıp ona adını, soyadını ve ad-resini sordu.

“Size yalvarırım efendim, bir daha yapmayacağım... Söz ve-riyorum, lütfen... Beni cezalandırmayın... bisikletimi elimden almayın...”

Adam yazmaya devam ediyordu. Balık tezgâhındaki yaşlı balıkçı oğlanın yanına geldi. Bu olay onun da hiç hoşuna git-memiş gibiydi. Yüzünde, tuttuğu takım son anda hakem hata-sıyla mağlup olmuş gibi bir ifade vardı.

“Bırak çocuğu, gitsin,” dedi. “Çok iyi bir çocuktur.”

“Gitmesine elbette izin vereceğim...” diye cevap verdi polis, yazmaya devam ederken. Çizmeleri çamurluydu, üniforması dökülüyordu. Bunu fark ettiğinde Murray kendini daha kötü hissetti. Onlar hep fakir bir halk olmuşlardı. Fakirler diğer fakirlerin hatalarına karşı her zaman daha az hoşgörülü olurlardı.

Polis, kâğıdı defterden koparıp elini bisikletin gidonuna koydu. “Bu benimle depoya geliyor,” dedi kendinden emin, zalim bir ses tonuyla. “Bir ay orada kalacak.”

“Of!” dedi yaşlı balıkçı.

“Onu gelip bu tarihte teslim alabilirsin...” diye sözünü bitirdi polis. Elindeki kâğıtta oldukça uzak bir pazartesinin tarihi yazılıydı. “Bu süre içinde bisiklete nasıl daha yavaş binilebileceğini iyice düşünmüş olursun.”

“Tabii efendim...” diye mırıldandı Murray, polisin uzattığı kâğıdı alırken.

Onu hiç okumadan cebine soktu, sonra tek kelime daha edemeden bisikletinin alınıp götürülmesini izledi.

“Onu ikna edebilirsin,” diye homurdandı balıkçı. “Biraz ısrar etseydin keşke.”

Murray onu duymadı. Sırtındaki çantayı düzeltip koşarak pazardan dışarı çıktı.

Başını kaldırdığında Mina orada kendisini bekliyordu. Normal yoldan gelmiş ve her şeyi görecektir zamanı olmuştu. Yüzünde suçlayıcı bir ifade yoktu. Sadece üzgün görünüyordu.

“Affedersin!” diye bağırdı Murray. Kızın yanına koşmak istedi, ama Mina pedalları çevirip oradan uzaklaştı.

* * *

Yapacağım şeyleri sadece istediğim için yapacağım. Kimse bana ne zaman uyuyup uyanacağımı, ne zaman yemek yiyip ne zaman ders çalışacağımı emredemeyecek. Odamdaki hazinelerimi alıp götürmeyecekler. Düşüncelerimi daha fazla duymazdan gelemeyecekler. Ben hazırım. Gemiye binecek ve bir daha geri dönmeyeceğim. Geleceğini biliyordum. Onu uzun zamandır arıyordum. Her gece onu çağırdım, pencerenin dışında belireceği anın hayalini kurdum. Ve sonunda geldi. Denize düşen gölgesi o kadar uzak ama aynı zamanda o kadar yakındı ki. Bütün gölgeler gibi. Biliyordum. Ona inanıyordum. Ve işte gerçekleşti. Ulysses Moore'dan öğrendiğim şeyler var: bilmek, inanmak, yaratmak. Çünkü o da benim gibi. Tek başına. Bu yüzden bana ihtiyacı var. Evet. Rüya gemisi beni almaya geldi ve şimdi ona elimi uzattıyorum. Dönüp kimseye el sallamayacağım, çünkü veda edeceğim kimse yok. Yanıma hiçbir şey almadım, çünkü hiçbirini gerekli değil. Onun kitabı hariç. Onun kitabı gerçek. Yazdıkları gerçek. Karşılaştığımızda beni tanıyacak. Beni neyin beklediğini biliyorum. Onu hep bekledim. İşte burada.

“Eh,” dedi Connor. “Ne diyebilirim ki. Bu tip gerçekten keçileri kaçırmış.”

“Geminin onu almaya geldiğini yazmış...” dedi hâlâ mektubun etkisinde olan Murray.

“Aynı gemiden mi bahsediyor?” diye sordu Brady kardeşlerden biri.

“Tabii ki hayır, sakın ol. Başka bir gemi daha olmalı, siz ne dersiniz?” diye bağırdı ikincisi. “Seni gelip evinden alan onlarca büyümlü gemi var ne de olsa!”

Mina elini kaldırarak onu susturdu. Bu ikisinin çenesi bu kadar düşük olmak zorunda mıydı?

“Larry gemiden, Kilmore Koyu’ndan ve Ulysses Moore’dan haberdardı...” diye konuştu Shane sakince.

“Tüm kitaplarını okumuş olmalı,” dedi Mina. “Kütüphanede onları aradım ama yoktu.”

“İnternet’ten sipariş verebiliriz,” diye önerdi Brady kardeşlerden biri.

“Kim ödeyecek?” diye sordu ikincisi. “On iki kitap, üç tane video oyunundan fazla tutar!”

Connor içini çekti. “Oğlanın mesajı bana biraz boş geldi... Sanki kafasında fazla bir şey yokmuş gibi.”

“Başlardaki cümleler...” diye belirtti Murray. “Yalnız olduğuna, her şeyin yalan ve tüm kuralların yanlış olduğuna dair sözleri...”

“Bunlar ona inanmamız için yeterli değil,” diye susturdu onu Mina.

“Her şey yalan mı... yoksa her şey doğru mu?” diye sordu Connor.

“Telefon numarası doğrudu,” diye araya girdi Shane.

Connor şüpheyle ona baktı.

“Annesi de gerçektir. Ortadan kayboluşu da öyle..” diye devam etti Shane.

“Gemiye çıktı,” diye mırıldandı Murray. “Gemiye çıktı ve oradan çekip gitti.”

“Ve bir daha geri dönmedi,” diye ekledi Mina.

“Bize dikkatli olmamız gerektiğini söylüyor olabilir mi?” diye sordu Connor, yüzünü buruşturarak. “Geminin tehlikeli

olduğunu mu söylemeye çalışıyor? Çocukları kaçırdığını ve onları uzaklara götürdüğünü?”

“Bana kalırsa tam tersini söylüyor,” diye karşı çıktı Murray.

“Gemi kötü değil,” diye onayladı Mina.

“Size katılıyorum,” dedi Shane de.

Brady kardeşlerin ikisi de ağızları bir karış açık onları dinliyorlardı. Sessizlik olunca hemen ağızlarını kapattılar.

“Larry bize kendisini diğerlerinden farklı hissettiğini anlatmaya çalışıyor... kimsenin onu anlamadığını,” diye açıkladı Murray. “Çektiği ıstırap yüzünden tek başına yola çıkmaya karar vermiş. İşte burada yazıyor: Kilmore Koyu’na doğru yola çıkmış. Oranın, sonunda kendisi gibi davranabileceği tek yer olduğuna inanıyormuş. Oradaki insanların onu dinleyeceklerini ve istediği her şeyi yapabileceğini düşünüyormuş. Bundan böyle kimse ona ne zaman uyuyup uyanacağını, ne yiyeceğini ve ne kadar çalışacağını emredemeyecekmiş...”

“Vay canına,” dedi Brady kardeşlerden biri.

“Biz neden oraya gitmiyoruz?” diye sordu öteki.

“Çünkü Kilmore Koyu diye bir yer yok!” diye yanıtladı Connor. “Haritada bulamadım. Ne zaman Kilmore Koyu’ndan konu açılslaf dönüp dolaşıp şu adamın yazdığı kitaplara dayanıyor...”

“Ulysses Moore’un,” dedi İtaka’dakilerden biri.

“Onun kitabı gerçek. Yazdıkları gerçek,” diye not kâğıdındaki yazıyı okudu Mina.

“Şimdi ne yapacağız?” diye homurdandı Connor. Aniden sıkılmaya başlamıştı. “Kayıp bir çocuğun mektubundan başka bir şey değil bu. Varolmayan bir kasabaya kaçmak istediğini söylüyor, hem de şöyle...”

“ u anda yelkenlerini yapmakta olduğun gemiyle,” diyerek cümleyi onun yerine bitirdi Shane.

“Ayrıca hepimizin lag nden  ikarmaya u ra tı ı bir gemi,” diye ekledi Murray. “Oradaydı, karaya oturmuş ve berbat bir halde, ama... o gerçek, Connor. Larry’nin mesajı gemideydi.”

“Aradaki tek fark, gemiyi biz  a ırmamı  olmamız,” diye fısıldadı Mina.

Ona baktılar.

“Burada yazdığına göre Larry onu her gece  a ırıyormu ... ve sonunda gerçekten ortaya çıkmış.” Kız ba ını salladı, sonra da gidip buzdolabından içecek bir şeyler aldı.

“İyi fikir!” diye bağırdı Brady karde lerden biri.

“Evet! Bana da bir tane getirsenel!” diye ekledi  tekisi.

“Belki farkına varmadan...” diye konuşmasına devam etti Murray, “biz de onu  a ırmı ızdır.”

“Affedersin ama niye onu  a ıralım?” diye sordu Connor.

Fakat tam o sırada bir bisiklet zili sesi duyduklar. Bunu onları  a ıran bir ses izledi: “AH! Çocuklar!  ocuklaaar! İçeride misi-niz? Orada mısınız?” Sonra alçak sesle ekledi: “Yoklar i te, aptal kafam. Ama  u sebze bahçesinin güzelliğine baksana!”

Murray ve Mina o ikinci vakti yaptıkları gibi birbirlerine soru işaretleriyle dolu bir bakış attılar. “Profesör Galippi!” diye seslendiler güverteye çıkarken.

“Profesör kim?” diye sordu Brady karde lerden biri, endişeyle.

“Sen de hiçbir şey bilmiyorsun,” dedi kardeşi.

19. BÖLÜM

ÇEVİRİ

*Ben Paris'deyim.
Paris - Paris
Paris - Paris
Paris - Paris*

ÜÇ FARKLI DİLDE YAZILAN BİR SEYAHAT GÜNLÜĞÜNÜ
ANLAMAK İÇİN ÜÇ AYRI ÇEVİRMEN GEREKİR.
YOLA ÇIKMAK İÇİNSE BİRAZCIK CESARET.

Baskı Makinası, Matbaa, Font, Malzeme ve Baskı Silindiri Üreticileri

81-8715

“S izden tek bir soruya cevap vermenizi istiyorum; o da şu: Bu günlüğü hangi cehennemde buldunuz?”

Çocuklar yastıklara ve ortası çökmüş kanepeye gömül-müşlerdi. Profesör Galippi ise bilgisayarın önünde oturuyordu.

“İkincisiyse, bu ekranı her açışında Amazon ormanının ya-rısını ateşe verdiğinin farkında mısın evladım? Sırf damına bir sebze bahçesi yaptın diye küçük bir köy kadar enerji harcaya-bileceğini sanma. Sana neden üç tane bilgisayar lazım? Bunun neye patladığının farkında mısın?” Sonra homurdandı. “Neyse önemi yok, önemi yok. Buraya kadar bilgisayarlardan bahset-mek için gelmedim. Bunun için geldim!” diye bağırdı Ulysses Moore’un günlüğünü önüne koyarak.

“İçinde ne yazdığını öğrendiniz mi profe... yani Bay Galippi?” diye sordu Murray.

“Biliyor musun... Adın neydi?”

“Murray.”

“Biliyor musun Murray? Belki de bana ‘Bay Galippi’ demek yerine profesör demen daha iyi olacak. Öbür türlü deterjan markası gibi oluyor. Hatta bana Tony de, böylece ikimiz de rahat edelim.”

Connor güldü. Yarı su tesisatçısı yarı balıkçı arası giyinmiş bu çiroz ve kambur adam onun özellikle çok hoşuna gitmişti.

“Elbette ne yazdığını öğrendim. Tam da bu yüzden gelip sizi buldum.”

Çocuklar gizli mesajlardan birbiri içine geçmiş üç küpe va-rıncaya kadar her şeyi ona bir bir anlattılar.

“Tam düşündüğüm gibi...” diye mırıldandı adam.

“O günlükte ne yazıyor profesör?” diye sordu Connor.

“Bu, olağanüstü bir bilgin tarafından yazılmış, fantastik bir eser...” diye her kelimesini vurgulayarak konuştu Tony Galippi. “Hayal gücünün sınırlarını zorlamak konusunda bugüne kadar karşılaştığım her şeyle yarışır...” Sonra hemen alçak sesle ekledi: “ stelik daha bitmedi, ben başkalarının eserlerini okumak yerine onları yeniden yazmayı tercih ederdim doğrusu... AMA!” diye yeniden sesini yükseltti. “Bu çok-dilli günlük, muhtemelen sizin yaşlarınızda bir grup çocuğun hikâyesini anlatıyor. Cornwall’da, sizin mesajlarınızda da adı geçen Kilmore Koyu denilen harikulade bir kasabada yaşıyorlar... Fakat bu kasabanın aynı zamanda korkunç bir sırrı var. Çocuklar bu sırrı yetişkinlerden saklamak için ellerinden geleni yapıyorlar. Bu sır adlarına Zaman Kapıları denen, gene de zaman kavramıyla bir ilişkisi olduğunu düşünmediğim bir dizi geçit hakkında... Günlükte, kuruculardan ve bu kapıları yapma nedenlerinden bahsediliyor. Ayrıca bir Zaman Kapısı varmış ki o ilk ve tek olanmış. Denize nazır bir uçurumun tepesindeki bir villanın en eski duvarına yerleştirilmiş. Bu uçurumun altındaki mağarada saklı bir şey daha var. Bu bir... GEMİ! Evet haklısınız. Bana bahsettiginiz geminin ta kendisi!”

“Uçurum mu? Ama bu nasıl mümkün olabilir?” diye sordu Murray.

“ nce konuşmamı bitireyim evlat, biraz bekle! şimdi biraz da kasabadan bahsedelim: adı, Kilmore Koyu. Hayran kalınacak nefis bir yer olduğunu anlıyoruz. Kasaba ahalisi inanılmaz bir sır saklıyorlar. Evlerindeki kapılardan bazıları uzak ve ırak  llelere açılıyor. Mitolojilerde ve efsanelerde yer alan yerlere... hayali

ülkelere. Fakat bu kapılar da senin benim gibi gerçekler. Günlüğün yazarı bu kapılardan birbiri ardına geçerek sonunda büyük bir bilgi ve kültür sahibi oluyor. Hepsini gidip görmüş gibi, bizlere Eldorado'yu, Yeni Thule'yi, Atlantis'i ve Papaz Gianni'nin Bahçesi'ni anlatıyor..." Bu noktada Galippi sesini alçalttı: "Elbette böyle bir şey mümkün değil. Çünkü bu yerler aslında yok!"

Profesör defteri elinde evirip çevirdi. Şaşkınlık içindeydi. Sonra yeniden konuşmaya başladı. "Bazı paragraflarda *Binbir Gece Masalları*'ndaki bakır şehirden (beş yüz elli altıncı hikâye) öyle bir bahsediyor ki sanırsın oraya bir fincan çay içmeye gitmiş. Bu yerleri tasvir ediş şekli ise tüyler ürpertici şekilde..."

"Gerçek," diye adamın lafını tamamladı Mina.

"Aynen öyle," diye onayladı profesör gürlenen sesiyle. "Capcanlı ve gerçek, hatta tam parmağımızın ucundaymış gibi. Efendime söyleyeyim, bu ancak iyi bir romancının işidir. Varolmayan şeyleri sanki varmış gibi anlatmak." Sonra hemen, daha alçak sesle ekledi: "*Beowulf*'un yazarı gibi olamaz tabii, kimse onun gibi olamaz!"

Mina güldü. Egleniyordu. Okulda böyle bir hocalarının olabileceğini düşünmek hoşuna gitmişti. Öyle güzel anlatıyordu ki insan onu dinlerken kapılıp gidiyordu.

"Günlüğün yazarı bu harikaları nasıl keşfettiğini ve bu yerlerde kurduğu arkadaşlıkları da anlatıyor..." diye devam etti Galippi. "Sonra sözü kendi evindeki Zaman Kapısı'nı nasıl açtığına getiriyor. Burada da karşımıza harikalar çıkartıyor: kayalığın derinliklerine inen yeraltı tünelleri, gözlerden uzak bir deniz mağarası..."

“Ve Metis,” diye mırıldandı Mina.

“Gemi!” diye bağırdı Tony Galippi. “Eski mi eski bir gemi. Tıpkı Argonotların gemisi Argos gibi Çanakkale meşesinden yapılmış... Ulysses Moore’un yaşadığı villanın adının da Argo Villası olması tesadüf değil...”

Galippi’nin gözleri kocaman olmuş, anlattıkları çocukların akıllarını başlarından almıştı.

“Mucizeler yaratan gemi Metis!” diye devam etti anlatmaya profesör. “Tek başına seyahat edebilen ve yazarın ‘Lacivert’ dediği gizemli deniz akıntısında yol almayı bilen tek gemi.”

“Lacivert mi?” diye sordu Connor.

“Aynen öyle!” diye kükredi Profesör Galippi.

“Metis akıntıya giriyor ve kendini ona bırakıyor. Böylece başka gemilerin ulaşamadığı yerlere gidebiliyormuş. Hayali limanlara, varlıklarını korumak için bildiğimiz haritalardan silinmiş yerlere. Rüya Ülkeleri’ne, Büyülü Tavernalar’a ve rüyalarla hayallerin korkunç sonuçlar yarattığı Karanlık Limanlar’a. Bunların hepsi Lacivert’in rotasındaki limanlar ve birbirlerine suyla ya da denizcilerin hayal gücüyle bağlanıyorlarmış. Fakat Metis gibi bir gemi veya Kilmore Koyu’ndaki Zaman Kapıları olmadan oralara ulaşmak imkânsızmış. Çünkü kitapların sayfaları dışında yoklarmış. Dinleyin bakın, Ulysses Moore ne yazmış: Hayali Limanlara gitmek kolay bir yolculuk değil diyor. Bir şey gerekiyormuş... şey...”

Bu noktada Profesör Galippi durup bir nefes aldı. Bir yandan da günlükteki bir sayfayı arıyordu. Sonunda onu bulup kalın ve tok sesiyle okumaya başladı: “*Müthiş bir hayal gücünün ürünü olan kitabı harita gibi kullanmak gerekiyor. Cesur bir kaptan,*

dümeni sımsıkı tutmalı. Cesaretini toplamakta zorlanıyorsa onunla birlikte yolculuk edecek iki kişi bulması tavsiye ediliyor. Ancak bu şekilde Metis kendini denizlere bırakacak, yelkenlerini şişirmesi için Hayal Rüzgârı'nı çağırarak ve... her şeyi ayıran büyük denizde kendini Lacivert'in akıntısına bırakacaktır. Ve sonuç..."

Profesör çevirisini okumayı kesip odanın ortasında ayağa dikildi. Kollarını iki yana açmıştı. Gururlu bir ifadeyle seyircisine gülümsedi, sonra yeniden kendini sandalyeye bıraktı.

"Sonuç olarak... Günlüğün çevirmeyi başardığım kısmı burada sona eriyor. Pat diye. Sizin yazar, kasabasının veya gemisinin başına kötü bir şey gelmiş gibi büyük bir bunalıma giriyor. Sanki hayatındaki her şey bir anda yok edilmiş gibi. Kısa notlar alıyor. Hayal gücü soluyor, ışıklar kısılıyor, dalgalar sakinleşiyor ve... olan biten her şey sayfaların arasına gömülüp kalıyor. Edebiyata dönüşüyor. Ve sonunda yazmayı kesiyor evlatlarım. Ama bana böyle güzel bir hikâye hediye ettiğiniz için size teşekkür ederim."

İtaka'da herkes sus pus olmuştu. Mina'nın gözleri dolu dolu oldu. Brady'ler bile hüüzünlenmişlerdi. Murray burnunu çekti. "Fakat bu bir hikâye değil profesör," dedi. "Bu dediğiniz gibi sadece edebiyat değil."

"Bunların hepsi gerçekten oldu," diye ekledi Mina.

"AH! Çocukların hayal güçleri! Ne kadar harikulade!"

"Hayır, profesör," diye mırıldandı Murray. "Biz bunların gerçekten olduğuna inanıyoruz."

"Buna inanıyoruz," diye altını çizdi Mina.

"Larry gibi," dedi Connor.

"O gemiye binip gitti," dedi Shane.

"Belki biz de gidebiliriz," diye devam etti Murray.

“Ve gemiyi evine geri götürürüz,” diye ekledi Mina.

“O zaman bari beni de yanınıza alın,” diye dalga geçti Profesör Galippi.

“Ben buna yapmamız gerektiğini düşünüyorum profesör,” diye mırıldandı Murray. “Metis orada dışarıda bizi bekliyor. Yola çıkmak istiyor. Günlükte yazanlar ve tanımadığımız dostumuzun sırlarla dolu küplere sakladığı mesajların doğru olup olmadığını ancak böyle anlayabiliriz... Bu fırsatı tepemeyiz. Kilmore Koyu haritalarda yok mu? Ama ya... Lacivert... Belki de müthiş bir hayal gücünün eseri olan bir kitap, cesur bir kapitan ve bu yolculuğa gönüllü bir mürettebat bulmak o kadar da zor değildir. Sizce de öyle değil mi?”

“İyi ama nereye gideceksin evladım? Nereye?” diye sordu ihtiyar profesör.

“Lacivert’e,” diye cevap verdi Murray ayağa fırlayarak. “Kilmore Koyu’na kadar.”

“Bu yaşta mı? *Sizin* yaşınızda mı?” diye itiraz etti Profesör Galippi. “Benim için çok geç, sizin içinse henüz çok erken...”

Bu noktada Shane oturduğu minderlerden kalktı ve asla ayrılmadığı arkadaşının yanında durdu.

“Ben geliyorum,” dedi.

“Ya annenizle babanıza kim haber verecek? Bu yolculuğun ne kadar süreceği hakkında bir bilginiz var mı?” diye ısrar etti profesör.

Tam o sırada Mina da ayağa kalktı. “Benimkiler yokluğunun farkına bile varmaz. İsteddiği kadar uzun sürsün.”

“Ya sen, sebze bahçeli çocuk?” diye sordu Profesör Galippi. “Sen hepsinden daha fazla sorumluluk sahibi birine benziyor-

sun... Sen ne diyorsun?”

Connor sinirli bir ifadeyle kıkırdadı. Ama sonra o da ayağa kalktı. “O gemiyi eski haline getirmek için o kadar çalıştıktan sonra elbette ben de bu maceraya katılacağım.”

Brady kardeşler ise sessizce oturmaya devam ediyorlardı.

“Bir maceraya atılacaklarmış,” diye homurdandı Profesör Galippi kendi kendine. “Zavallı, yaşlı bir emekliyim ben. Kütüphanemdeki kitaplar dahil, her şeyi kendi başıma ürettiyorum. Sorun şu ki yalnızlık hoşuma gidiyor. Aslına bakarsanız kendine bu kadar güvenen çocuklara da pek katlanamam.”

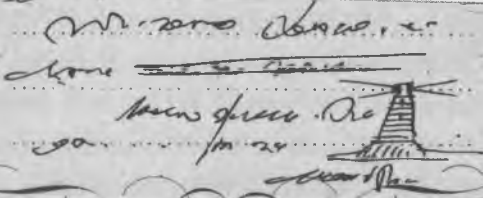
“Fikrinizi değiştirmek için henüz geç kalmış sayılmazsınız,” diye karşılık verdi Mina.

20. BÖLÜM

SON KARAR

MÜTHİŞ BİR HAYAL GÜCÜNÜN ESERİ
OLAN BİR KİTAP SEÇMEK HIÇ DE KOLAY DEĞİL.
GÜZEL BİR DAVET ALMAK DA ÖYLE.

Raimondo Moore
per se e per
non per se e per
non per se e per
non per se e per

EDALUS MATBAACILIK

Baskı Makinası, Matbaa, Font, Matzeme ve Baskı Silindiri Üreticileri

K arar alınmıştı. Metis'i onarmayı bitirecek ve sonra onu nehir boyunca sürüp, İtaka'nın yanına demirlemek yerine, denize açılmayı deneyeceklerdi. Tüm gün boyunca dolaşıp duracaklardı.

Kendilerini bir grup kaşif ya da -Brady'lerin tercih ettiği gibi- korsan gibi hissedeceklerdi. Bir takvim alıp, yola çıkmak için en uygun tarihi işaretlediler. Okulun tatile girmesinden hemen önceki pazar gününü seçtiler. O zamana kadar havaların düzeleceğini umut ediyorlardı. Connor yelkenleri bitirmek ve halat almak için kaç günleri kaldığını hesapladı.

Profesör Galippi onlara aradıkları türden Hint malları satan bir dükkânın adresini vererek bu konuda büyük bir yardım sağladı. Mina dükkânın ismini biliyordu. Connor ikinci saatlerinin bir kısmını adamın bilgisayarını tamir etmeye ayırıp, karşılığında farklı boyutlarda kesilmiş yüzlerce metrelik halat aldı. Bunlar sayesinde yelkeni kaldırabileceğine inanıyordu.

Yelkenin dikimi sona ermek üzereydi. Rengarenk kumaş parçalarından meydana geliyordu ve üzerine katranla tek bir kelime yazılmıştı:

Cesaret.

Profesör Galippi'yi lagüne götürdüklerinde adam Metis'e olan hayranlığını gizleyemedi. Çocukların patıkayı nasıl gizlediklerini görünce de etkilenmişti. Ve varlığının bir kez daha onlara faydası dokundu: Marangozluk aletlerinin büyük kısmını Connor'ın çadırına taşıdı ve onları nasıl kullanacaklarını

çocuklara öğretti. Mezura, kalem, tahta pusula, su terazisi, çift kabzalı bıçak, ege, planya, keski ve bıçkı testeresi birkaç gün içerisinde sıklıkla kullandıkları kelimeler arasında yerlerini aldılar. Arazi çadırındaki küçük atölyeden devamlı testere, keski ve planya sesleri yükseliyordu. Profesör o bölgedeki işini hallettikten sonra mutfakla ilgilenmeye başladı. Onları süpermarketten aldıkları sandviçleri bırakmaya zorlamadı ama bir Polinezya tandırı yakarak ilgilerini çekmeyi başardı; ateşi yakmak için önce toprağın içine bir çukur açıp üzerine pürüzsüz taşlar döşedi, sonra da içinde sebze çorbası pişirip ızgara et yapmaya başladı. Birkaç gün içinde çocuklar sandviç getirmeyi bırakmışlardı. Artık profesörün yemeklerinden yiyorlar; onlar için lagünde çalışmak her geçen gün eskisinden daha iştah açıcı bir hal alıyordu.

Gemiye denize indirecekleri gün büyük bir hızla yaklaşıyordu. O günü düşündükçe çocukların nefesleri kesiliyor, hiç ara vermeden çalışmaya devam ediyorlardı. Gerçekten de büyük sırlarını kimseye açık etmemeyi başarmışlardı. Çalışma alanına hangisi gelirse ağaçlardan birine asılmış ve yağmura karşı plastik bir zarfa konmuş iş planını okuyor ve ne yapması gerektiğini anlıyordu.

Metis tüm gizemi ve sabrıyla onları bekliyor ve kendisini tedavi etmelerine izin veriyordu. Yelken büyüyor ve giderek sağlamlaşıyordu. Direk parıl parıldı ve uzun kürekler yuvalarına çekilecekleri zamanı bekliyorlardı. Profesör Galippi'nin yaptığı demirhane ve Shane'in demiryolundan sırtında taşıyarak getirdiği örs sayesinde, ana yelken direğini güçlendirecek üç tane demirden halka yapmayı başarmışlardı.

Profesör Galippi'nin, çocukların gözleri önünde kaynatıp denize fışkırttığı üç yatak şiltesini içeriye sığdırmaları için kaptan kamarasını genişletmeleri gerekti. Ardından ambarlara geçtiler.

Metis'in ambarları uzun ve basık bir karın boşluğuna benziyordu ve her tarafı delik deşikti. Connor ilk iş olarak delikleri kapattı ve ardından da profesörün marangozluktaki ustalığından faydalanarak bir dizi katlanabilir bölme duvarı inşa edip küçük kilerler oluşturdu. Aynalardan yapılmada bir sistem sayesinde en karanlık noktayı bile aydınlatabiliyor, böylece her yerde mum kullanma zorunluluğundan kurtulmuş oluyorlardı.

Bu hararetli çalışma sırasında hepsi, denize açılmak için kendilerince bir nedenleri olduğunu keşfetti.

Murray Metis'in, tıpkı hayal ettiğı gibi, belki de daha o ilk gün kendisini bataklığa çağırana büyülu bir gemi olduğı fikrinden heyecan duyuyordu. Denize açıldıklarında adına Lacivert denilen gizemli akıntıya girip girmeyeceklerini bilmese de için için bunu ümit ediyordu.

Onun maceracı iyimserliğı Shane'e de bulaşmıştı. Gemiye adım attığı günden beri oğlan yaşlı bir deniz kurdu gibi yenden uzak denizlere açılmaktan bahseder olmuştu.

Bir gün Murray'in şehre yürüyerek gidip geldiğini fark edip, ona bisikletlerin kapalı tutulduğu hangarın anahtarlarının yerini söyledi.

"Orada hiç kimse olmuyor. Eğer istiyorsan bir gece gidip seninkini alabiliriz."

Fakat Murray böylesinin daha iyi olduğunu söyledi. Hemen ardından Mina'ya duyurmak için yüksek sesle ekledi: "Ben bir

aptallık yaptım ama son güne kadar bunun cezasını çekmem gerektiğini düşünüyorum.”

Mina onun böyle konuştuğunu duyduğunda gülümsüyordu, çünkü bunun Murray’ın ondan özür dileme şekli olduğunu anlıyordu. Bu yolculuğa çıkma fikri başlarda onu iliklerine kadar titretiyordu, çünkü mürettebatı çocuklardan ve biraz oynatmış bir profesörden oluşan eski bir gemiyle denize açılmak pek de akıl karı değildi. Fakat planlanan yolculuğa on gün kala babası eve Palo Alto, Kalifornia’daki işi kabul ettiği ve artık şehir değiştirmek için herkesin hazırlıklara başlaması gerektiği haberiyle geldiğinde Mina koşarak lagüne inmiş ve arkadaşlarına bir an önce yola çıkmaları gerektiğini söylemişti.

“Pazar gününden sonraya asla erteleyemeyiz! Yoksa ben gelemem!”

Metis’e Mina olmadan binme fikrinin yarattığı dehşet, çalışmalarını hızlandırmalarını sağlamıştı. Yolculuktan beş gün önce Profesör Galippi arkasında içi her türlü ıvır zıvırla dolu bir el arabasını çekerek lagünde belirdi. Neler yoktu neler: limonlar, vazolar, üç kutu kitap, biri kırmızı öteki mavi oyuncak arabalar, annesinin çerçeveli bir fotoğrafı ve marangozluk aletlerinin büyük bir kısmı.

“Beni evden çıkardılar,” dedi hüüzünlü bir ifadeyle. “Gelecek hafta apartmanı yıkacaklar.”

Başka bir şey eklemedi. O günden sonra ormanda, geminin yanında uyumaya başladı. Murray ve Shane, bir zamanlar ki krallığı olan devasa binada kalan birkaç parça eşyasını daha taşınması için ona yardım ettiler. Böylece, paçavralardan yapılmış kanepeler, raflar ve plastik kaşıklardan yapılmış lamba gibi

profesörün en güzel mobilyalarından bazıları, Metis'in kamara-
larında kendilerine yeni bir yer buldular.

Yalnız Brady kardeşler gemideki çalışmalara her gün biraz
daha ayak sürüyerek katılıyor olmuşlardı. Yola çıkış günü yak-
laştıkça bunun iyi bir fikir olduğuna dair inançları zayıflıyor-
du. Giderek daha az görünmeye başlamışlardı. Bir süre sonra
Connor ve diğerleri iş bölümünü onları düşünmeden yapmaya
başladılar. Kimse ne olduğunu veya Brady'lerin onları neden
yüzüstü bıraktığını sormuyordu. Her zaman olduğu gibi büyük
bir heyecanla çalışmaya devam ediyorlardı. Denize açılmak için
her gün ağır işler yapmak onları mutlu ediyordu.

"Hiçbir şey bir anda ve çaba harcamadan gerçekleşmez," de-
mişti Shane.

Son günler hızla gelip geçti.

Connor İtaka'yı biraz zorluk çekerek ama büyük bir dik-
katle Metis'i çekip denize açılacakları yere kadar getirdi. İçeri
giren yolu bulmaları iki günlerini aldı, fakat sonunda İtaka'nın
pruvasını Metis'inkine bağlamayı başardılar. Halatlar bağlandı-
ğında Connor ilk defa gemiyi bataklıktan çıkartabileceklerine
ikna oldu.

Hâlâ yarı yarıya bataklığa gömülü olsa da Profesör Galippi
geminin gövdesinde bir şampanya kırıp zafer dolu bir nara at-
maktan kendini alamadı. Hepsi alkışladılar. Hayatları boyunca
ilk kez o anda kendilerini bir şey başarmış gibi hissederek el-
lerini birbirlerinin omzuna attılar. Metis, bataklığın sularında
teşekkür edencesine tatlı tatlı yalpa vuruyordu.

Ertesi gün, dersler biter bitmez, çocuklar yolculuktan önce
son kez arkadaşlarına veda ettiler.

Sınıf arkadaşları yazın ne yapacaklarını sorduklarında Mina ve Murray aynı anda, “Denize gideceğiz,” diye cevap verdiler.

Sonra da oradan ayrıldılar.

Mina’nın yatak odası evdeki en küçük odaydı. Ama en azından sadece ona aitti. Kendinden çok daha büyük ve bir o kadar da çekilmez olan erkek kardeşleriyle aynı odayı paylaşmamak için ayak diremişti. Onlarla birlikte büyük bir odada kalmaktansa kendine ait küçük bir odasının olması bin defa daha iyiydi.

Minnacık odası bir şilte sığacak uzunlukta ve iki şilte genişliğindeydi. Mina kıyafetlerini duvardaki raflara yerleştirmişti. Arta kalanları annesinin dolabına koyuyordu. Odasının kapısını anahtarla kilitleyebiliyordu.

Burada bir kozanın içinde gibiydi. Mina şilteye yatıp ayaklarını duvara dayamış, elindeki Huxley küpünü çeviriyordu. Kendi kendine bilmem kaçınıcı defadır bunun da büyüülü bir kutu olup olmadığını soruyordu.

Yola çıkmalarına iki gece kalmıştı.

Güneş ağır ağır battı ve komşuların ışıkları birer birer söndü. Mina her zaman pencere açık uyurdu. Bu onu sakinleştiriyordu. Gökyüzüne soluk bir ay doğdu. Tıpkı okumayı çok sevdiği *Binbir Gece Masalları*’ndaki gibiydi. Babası bu hikâyelerin erkek çocuklara uygun olmadığını düşündüğü için kız onları gizlice okuyordu.*

“Ama kız çocuklara uygun,” diye düşünmüştü Mina, kitabı odasındaki bir döşeme tahtasının altına saklarken. Bu minicik

* Çevirmenin notu: Hepsi değil ama kitaptaki hikâyelerin büyük bir kısmı, mesela denizci Sinbad’ın başından geçenler, genç okuyucular arasında ünlü olmuştur.

odada bir de gizli bir saklama yerinin olacağı ebeveynlerinin aklının ucundan bile geçemezdi.

“Bu küçücük küpün içinde bir şeyin saklı olacağı da kimse- nin aklına gelmezdi zaten...” diye mırıldandı Mina, onu elinde evirip çevirmeye devam ederken.

Binbir Gece Masalları da müthiş bir hayal gücünün eseri, diye düşündü. O kitaplardan birini yanında götürmeliydi. Belki hu- zursuzdu, belki de korkmuştu, ama sonuçta buralardan çekip gideceği için mutluydu.

Sayfalar arasında bir yolculuğa çıkacaktı.

Lacivert'in içinde..

Ay sivrilmiş uçlarıyla gökyüzünün en tepesine yerleşmiş, dalgalanıyordu. Odasındaki Mina'nın ise hiç uykusu yoktu.

Küp bir elinden ötekine dans edip duruyordu.

“Bir, iki, üç, dört, beş, altı...” diyordu her yüzündeki rakam- lar. Alışılmadık bir tarafı yoktu. Bilindik zarlar gibiydi. Birin karşısında altı.

İkinin karşısında beş. Üçün karşısında dört.

Toplamları hep yedi olacak şekilde.

Haftanın günleri gibi.

Antik dünyanın gökbilimcilerine göre gökyüzündeki geze- genlerin sayıları gibi.

İnsan bedenindeki yedi çarka gibi.

“Muladhara, Svadhisthana, Manipura, Anahata, Vishudd- ha, Ajna, Sahasrara...” diye tekrarladı Mina, çocukken ezberle- diği çakraların isimlerini.

Nihayet deneye deneye, bir oraya çevirip bir buraya basa basa, küpün, üzerinde altı rakamı olan yüzünden bir tahta par-

çasını kaldırmayı başardı. Mina önce küpü kırdığını düşünüp uzun uzun tahta parçasını inceledi. Fakat baktıkça o tahta parçasının bir kırık olmadığını, sadece... yukarı kalktığını anladı.

Böylece bir kez daha denedi ve ikinci bir parça daha kalkıp ilkinde dayandı. Sonra bir dikdörtgen çıktı. Bir kare. Sonra bir tane daha.

Son küpün her bir yüzü yavaş yavaş, antik bir yapbozun parçaları gibi, küçük bir açıklık oluşturacak şekilde aralandı. Mina küpü birkaç defa salladı ve o açıklıktan yatağına katlanmış bir kâğıt düştü.

“Larry Huxley’nin son mesajı,” diye düşündü onu açmadan önce.

En gizli mesaj.

Selam,

Eğer bunu okuyorsan sen de aynı benim gibisin demektir. Öyleyse seni uyarayım: Kilmore Koyu’na ulaşmak için iki sınavdan geçmelisin. Bunlardan ilki Kambur Balina Bariyeri; burada Denge sınavına gireceksin. İkincisiyse Yüzen Ada ve burada Hayal Gücü sınavı var. Ben ikisinden de geçtim ve şimdi buradayım. Sana Kilmore Koyu’ndan yazıyorum. Burası muhteşem bir yer. Eminim sen de böyle hayal etmişindir.

Hâlâ ne duruyorsun?

Benimle gel.

Larry Huxley

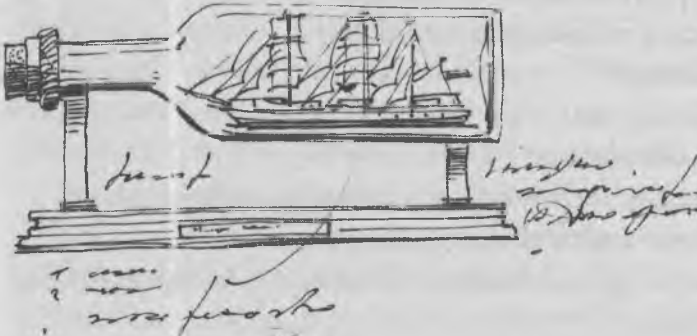

21. BÖLÜM

ÖNCEKİ GECE

*...ve ...
...
...
...
...*

BİR YERE GİRMEYEN ÖNCE KORSANLAR DA İZİN İSTEMELİ.
YÜREĞİN BİR KEZ HUZURA ERDİYSE
ARTIK İÇİNDE SIRLARA YER YOKTUR.

DEDALUS MATBAACILIK
Baskı Makinası, Matbaa, Font, Malzeme ve Baskı Silindiri Üreticileri

80.000.000

“Murray? Neyin var?” diye sordu annesi gözlerini ovuşturarak. Odasının kapısında duruyor, beyaz ve cansız görünüyordu. “Telefondaki kim?”

Murray ahizeyi indirip kalbinin atışlarını yavaşlatmaya çalıştı.

Arayan Mina’ydı. Bütün görgü kurallarını yıkıp Larry Huxley’nin son mesajında ne yazdığını okumak için gecenin bir saatinde onu aramıştı.

“Bilmiyorum anne,” diye cevap verdi. “Biri şaka yapıyor herhalde.”

Kadın başını sallayıp gözlerini kapattı. “Gecenin bu saatinde. Gerçekten kötü bir espri anlayışları var.”

Murray hareket etmekte zorlanıyordu.

“Kilmore Koyu’na ulaşmak için iki engeli aşmalısın.”

“Şimdi buradayım... Benimle gel.”

“Murray?”

Oğlan silkelenip kendine geldi. Kafasından geçen ilk şeyi söyledi. “Bir fincan çay ister misin?”

Kadın duvara dayanıp esnedi.

“Saat kaç?”

“Bilmiyorum,” diye cevap verdi Murray.

“Neden olmasın?”

“Mutfağa indiler. Işığı açıp çaydanlığa su koydular.

Murray artık tamamen uyanmıştı.

Annesi oğlunun saçlarını karıştırdı. “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Ah, hiçbir şey,” diye yalan söyledi oğlan. Raftan iki tane

poşet çay alıp bardaklara koydu. “Bisküvi?” diye sordu.

“Hadi... çıkar ağzındaki şu baklayı.”

“İmkânsız bir şeyi düşünüyordum,” diye cevap verdi oğlan.
“Zaten imkânsız olan şeyler hep çok güzel olmazlar mı?”

“Benimle paylaşmak istemez misin?”

Çaydanlık kaynıyordu. Murray sıcak suyu aldı. Masanın iki ucuna oturup poşetlerdeki çayın suya karışmasını beklediler.

“Bir yolculuğa çıkmak isterdim.”

“Bunu kim istemez?”

“Ciddiyim anne. Bir yolculuğa çıkmak isterdim. Arkadaşlarımla bir macera yaşamak.”

Kadın ısınmak için çay fincanını ellerinin arasına aldı. “Arkadaşlarla büyük bir maceraya çıkmak reddedilmesi kolay bir şey değil.”

“Ben de öyle düşünüyorum, ama...”

“Ama ne?”

“Biraz korkuyorum.”

Annesi cevap vermeden önce birkaç saniye düşündü. Murray her zamanki gibi bir hikâye mi uyduruyordu yoksa ciddi miydi, anlayamamıştı. “Önemli bir macera mı?”

“Ah, evet,” diyerek başını salladı Murray. “Tüm maceralardan çok daha önemli.”

Ciddiydi. Gerçekten bir şeyler söylemeye çalışıyordu.

“Peki bu önemli macera ne kadar sürecektir?”

“Sadece pazar günü,” diye cevap verdi Murray.

“Öyleyse bu bir pazar macerası, öyle mi?”

“Sadece şu çocuğun gerçeği söyleyip söylemediğini öğrensek yeter.”

“Hangi çocuk?”

“Bizden önce evinden ayrılan çocuk. Adı Larry.”

“Senin arkadaşın mı?”

“Yok, hayır. O İzlandalı.”

“Orası buradan çok uzak.”

“Ah, evet. Bu yüzden onu evine götürmeyi çok istiyoruz.”

“Larry güzel bir isim,” diye mırıldandı annesi. “Onu evine geri götürmek güzel bir maceraya benziyor.”

“Ben de aynen böyle düşünüyorum,” dedi Murray. Çayından bir yudum aldı.

“Evet,” diye onayladı annesi düşünceli bir ifadeyle. “Yapılması gereken tam da bu.” O da bir yudum içti. “Ama İzlanda’ya kadar gitmeyi düşünmüyorsun, öyle değil mi?” diye sordu, masadan kalkmadan evvel.

“Hayır! Elbette hayır!”

Annesi gülümsedi. “Ama pazar günü yola çıkmadan önce bana veda etmeyi unutmayacaksın değil mi?”

“Elbette sana veda edeceğim. Ama...” Murray duraksadı. “Erkenden yola çıkmak istiyorum.”

“Bu en doğal hakkın...” diye mırıldandı annesi. “Erken dönmek için erken yola çıkmak gerekir. Ve... akşam sağ salım eve döndüğünde... arkadaşlarıyla beraber... ve Larry’yle... bana nasıl bir macera yaşadığını anlatacak mısınız?”

Murray gülümsedi. “Söz veriyorum.”

Kadın içini çekti. Oğlunun yüzünde ne zaman bu melekse ifade belirse yelkenleri suya indirirdi. Babasına da aynı bu ser-seri ifade yüzünden âşık olmuştu.

Tam birkaç öğüt daha verecekti ki kafasındaki ses ona,

oğlunun çok üstüne düştüğünü hatırlattı. Cesur bir çocuk olması için onu biraz özgür bırakmalı ve kendi kararlarını kendisinin vermesine olanak tanımalıydı.

“Bu macera beni çok mutlu etti Murray...” dedi, bu cümle ona çok pahalıya mal olsa da. “Bana anlattığın için daha da mutlu oldum. Yola çıkmaya izin veriyorum... ama tek bir şartım var. Aslında iki.”

Murray endişeyle homurdandı.

“İlki, dikkatli davranacaksın. Terbiyesini takınan bir kahramandan daha iyisi yoktur.”

“Ya ikincisi?”

“Hemen şimdi gidip uyuyacaksın.”

Murray bu şartların ikisini de kabul etti. Annesiyle konuştuğu için içi rahatlamıştı. Mutfağı toplamaya başladı. Düşünceliydi. Fincanları lavaboya koyup hafif adımlarla merdiveni tırmandı. Giriş kapısının camından içeri gümüş rengi bir ay ışığı sızıyordu.

Annesinin odasının yanından geçerken onun hemen uykuya dalmış olduğunu fark etti. Murray’in kafasında ise uyumaktan başka bir şey vardı.

Gürültü yapmamaya büyük özen göstererek ağır adımlarla birkaç basamak daha çıktı. Çatının altındaki odanın kapısı her zamanki gibi aralıktı.

İçerideki esrarengiz mobilyaların üzerini ay ışığından bir hale kaplamıştı. Havada minik toz yaratıkları uçuşuyordu. Pencerenin kenarında duran kurutulmuş çiçeklerin kokuları mest ediciydi.

Odanın içi her zamanki gibiydi. Eski mobilyalar, rengi

solmuş perdeler, yazı masası. Fakat bu defa eksik bir şey vardı. O duygu. Bir daha tekrarlanmayacak bir şeyi yarıda kesmiş olma duygusu yoktu bu sefer. Murray çekinecek bir şey olmadığını düşündü. Aksine bu sefer oda onu içeri davet ediyordu sanki. Belki de yazı masasını kullanan esrarengiz misafir kendisiydi. Murray ayın çağrısını daha fazla duymazlıktan gelemedi. Tüyleri heyecandan diken diken, yazı masasının başına oturup, nedenini bilmez bir halde eline bir kalem aldı ve yazmaya başladı:

Sevgili anneciğim, benim için endişelenme sakın...

Belki bir veda mektubu yazmak istiyordu, belki de başka bir şey. Bunu tam olarak bilemiyordu. Ama birkaç kelimeden sonra, kullandığı eski kalem kâğıda mürekkep akıttı.

İşte o zaman Murray başka bir kalem almak için elini yazı masasının çekmecesine soktu ve tesadüfen parmağı daha önce orada olduğunu bilmediği gizli bir yarığa değdi. Sanki tam onun eline göre yapılmıştı. Elini yarığın en dibine kadar sokup bastığı anda eski bir mekanizma harekete geçti.

Tak.

Murray'in avucuna küçük bir çekmece düştü. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Yoksa bu, Bay Fanny'nin bahsettiği gizli çekmece miydi?

"Gerçekten varmış..." diye fısıldadı Murray ay ışığına. "Haklıymışsın baba. Beni kandırmıyormuşsun."

Kanına huzur ve güven veren, sıcacık bir his yayıldı. Annesinden sonra şimdi babasını da son aylarda olduğundan çok daha yakınında hissediyordu.

Çekmecenin içinde pırıltılar saçan bir nesne vardı.

Murray onu çıkarıp bir düş gibi parmaklarına doladı.

Kapı tokmağı büyüklüğünde altın yaldızlı küçük bir pusulaydı bu.

“Buradayım. Seni bekliyorum,” der gibiydi pusulanın sivri iğnesi.

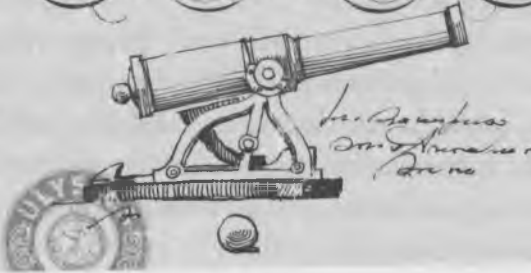
“Gel. Yol bu tarafta.”

22. BÖLÜM

CUMARTESİ

İsmi: Kıvanç
İsmi: Ayşe
İsmi: Ali
İsmi: Mehmet

BÜYÜK BİR YOLCULUĞA ÇIKMADAN ÖNCE
İZLENMESİ GEREKEN KURALLAR VARDIR.
HERKESE VEDALAŞILIR VE BAZILARI AĞIZLARINDA
ACI BİR TATLA GERİDE KALMAYI TERCİH EDER.

VEDALUS MATBAACILIK

Baskı Makinası, Matbaa, Font, Malzeme ve Baskı Silindiri Üreticileri

Reklam

“S elam evlat,” dedi onlara ayrılan masanın karşı tarafında oturan hapishane üniformalı adam. Solgun ve zayıf görünüyordu. Saçları kısacık kesilmişti ve gözlerinin etrafında karanlık gölgeler vardı. “Bana sürpriz yaptın. Yalnız mı geldin? Annen yok mu?”

“Selam baba,” dedi Murray. Ellerini ona söylendiği gibi görülebilir şekilde masanın üzerinde tutuyordu.

“Hayır, yalnız geldim.”

Paddy, polisten onları sadece beş dakika yalnız bırakmalarını rica etmişti.

“Sadece beş dakika,” diyerek kabul etmişlerdi.

Paddy dışarı çıkar çıkmaz Murray’i tutup onu kendine çekmiş ve her iki yanağından öpmüştü. Ardından onu bırakmış; ellerini tutup, “Buraya gelmene gerek yok, biliyorsun öyle değil mi? Ya okul? Bugün günlerden ne? Okulda olman gerekmiyor mu? Yoksa tatile mi girdiniz?”

“Seni görmek istedim,” diye cevap verdi Murray, dolu dolu gözlerle. Babasının da gözbebekleri hafifçe titriyordu.

“İyi yaptın,” dedi babası alçak sesle. Zorlukla yutkundu. “Anlat bakalım. Hayatın nasıl geçiyor? Görüşmeyeli uzun zaman oldu. Şey sanıyordum...” yeniden yutkundu. “Bir daha gelmeyeceksin sanıyordum.”

“Kızgındım,” diye cevap verdi Murray. “Ama şimdi geçti.”

“Bana mı kızgındın?”

“Hayır,” diye cevap verdi çocuk. “Kendime kızıyordum.”

Paddy sakinleşmeye çalıştı. Sonra devam etti: “İnsan kendi-

ni çok zor affeder.”

“Gizli çekmeceyi buldum...” dedi Murray.

Babası onun neden bahsettiğini önce anlamadı.

“Efendim?”

“Bizim yazı masasındaki. Bay Fanny söylemişti, hatırlamadın mı?”

“Ah, evet, tabii!” diye cevap verdi adam. “Gizli çekmece, onu buldun demek! Peki neymiş?” Gergince kıkırdadı. “Yani içinde ne varmış?”

“Bir pusula.”

“Pusula mı? Kim gizli bir çekmecenin içine pusula koyar ki? Bir kaşif mi?”

“Ben de öyle düşündüm,” diye cevap verdi Murray. Babasına pusulayı gösterdi. Adam onu parmaklarının arasında çevirdi.

“Çok güzel. Değerli bir şeye benziyor.”

Murray bir şey söyleyecek oldu, ama babası onu susturdu.

“Al onu, onu al ve koru... Burada benimle kalırsa sonu iyi olmaz.”

Murray pusulayı çabucak cebine attı.

“İyi misin?” diye sordu babasına.

“Günleri sayıyorum,” diye cevap verdi adam. “Er geç bitecek. İşte o zaman göreceksin ki... her şey yoluna girecek. Ya sen? Sen nasılsın evlat? Bana kendinden bahset lütfen. Annen notlarının çok iyi olduğunu söyledi. Sınıfının en iyilerindenmişsin.”

“Hikâyeler yazıyorum,” dedi Murray. Sonra açıkladı: “Sınıfta dersi dinlemek yerine hikâyeler yazmayı tercih ediyorum.”

“Aaa... Ooo...” gibi sesler çıkardı babası. “Ama... bu şey olmaz mı...”

“Profesör başarılı olduğumu söylüyor. Hikâyelerimin hiçbirini okumamasına rağmen. Yaşımın küçük olmasına rağmen yazmaya karşı yeteneğim olduğunu söylüyor.”

Paddy’nin yüzü neşelendi. “Ben de endişelenmiştim. Peki... ne tür hikâyeler yazıyorsun?”

“Daha çok uydurma şeyler. Genelde içlerinde birkaç tane canavar oluyor. Ve defineler. Defineler ve ona ulaşmak için çıkılan maceraları çok seviyorum.”

Babası gülümsedi. “İşin en iyi kısmı macera.”

“Yarın bir tanesini yaşayacağım,” dedi Murray korka korka.

“Öyle mi? Nasıl bir maceraymış bu?”

“Denize açılmak istiyoruz.”

“Şişme botla mı?”

“Tam sayılmaz...” diye cevap verdi Murray. “Biraz daha büyük... römorkör tarzı bir şey.”

“Gerçek bir macera desene...” diye ekledi babası. “Üstelik sonradan, yaşadıklarını yazabilirsin.”

“Sana hikâyelerimi getirdim,” dedi bu noktada Murray, fısıldayarak. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Okul çantasından bir demet kâğıt çıkarıp masanın üzerine bıraktı.

“Ama uyarayım. Yazım pek okunaklı değil... ve... şey... başyapıt sayılmazlar. Ama... senin hoşuna gideceklerini düşündüm. Okuyacak zaman bulabilirsen tabii... Biliyor musun... bizim hakkımızdalar ve...”

Sesi kısıldı.

Ama babasının gözyaşlarına boğulduğunu görünce gülümsedi.

Tam o anda bir polis içeri girdi.

Paddy, hikâyeleri masadan alıp onları göğsüne yapıştırdı.

Oğluna bir şey söyledi, ama tek kelime dahi çıkmamıştı ağzından.

“Ben de baba,” diye cevap verdi Murray.

Ve Paddy, oğlu odadan çıkıp gözden kayboluncaya kadar orada oturup arkasından baktı.

O sabah Profesör Clark posta kutusunda büyük, sarı bir zarf olduğunu fark etti.

Büyük, sarı bir zarf beklemiyordu.

Gözleriyle onu ölçüp biçti. Sonra üzerinde, gönderen kısmında Tony Galippi'nin isminin yazdığını gördü. Büyük bir merakla zarfı açtı. İçinde bir kitap ve geri dönüştürülmüş kâğıda yazılı bir mesaj vardı.

Şöyle yazıyordu:

Sevgili Jeff,

Yaptığın her şey için çok teşekkürler. Hayatımın yeniden bir amaca kavuşmasını sağladın. Senin her zaman kibirli bir ihtiyar olduğunu düşünmüştüm, ama görünen o ki yanılmışım. Bu yüzden özür dilerim. Sana birkaç yıl önce yazdığım bir kitabı gönderiyorum. Hoşuna giderse onunla istediğini üretebilirsin. Bunca yıl boyunca tek bir sterlin harcamadan nasıl huzur içinde yaşamayı başardığımı anlatıyor. Ve tabii bir evim bile olmadığını eklemem gerek.

Biliyor musun? Mutlu olmak için paraya ihtiyacımız yok.

Eski iş arkadaşın,

Tony

Profesör Clark kitaba baktı. Baştan sona elle yazılmıştı. Kitabın başlığı *Ekonomik Doğa Bilimci - Gerçekten Yapılması Gerekenler* idi.

“Kibirli ihtiyarmış...” diye kıkırdadı profesör.

Sonra yazı masasına oturup gömleğinin en üst düğmesini açtı. Kravat takmadığı için düğmelemesine gerek yoktu. Okumaya başladı.

“Kardeşim! Kardeşim!” diye bağırdı Brady’lerden biri. “Gel de şuna bir bak!”

Öteki onu duymadı bile. Kafasında oyun kaskıyla bilgisayar ekranının önünde bir o yana bir bu yana eğiliyordu.

Kardeşi onu tutup sarstı.

“Hey! Sen delirdin mi?” diye tersledi onu kardeşi. “Neredeyse rekor kırmak üzereydim!”

“Gel de şuna bak, diyorum sana!”

“Neye bakayım?”

“Garaja!”

“Garajda ne var ki?”

“Gel de bak yoksa seni öldürüp aşağı kendim taşıyacağım.”

“Beni nasıl öldüreceksin?”

Birbirlerine bağıra çağıra merdivenleri indiler. Garaja ilk giren, deponun kapısını açıp bağardı: “Şuna bak!”

“Vay canına!” diye bağardı kardeşi. “Doğruymuş! Gerçekten de Noel Baba varmış!”

Garaj kapısının önüne bilgisayar oyunları dağ gibi yığılmıştı. “Bunları kim getirdi?” diye sordu şaşkınlık içinde.

“Sence?”

“Önce ben sordum.”

“Tanıdık biri mi acaba?”

Az önce bilgisayar oyunu oynayan Brady oyun yığınınına yaklaştı ve birkaçını inceledi.

“Bunlar... bizimkilere benziyor,” dedi. “Yani, Connor’da bıraktıklarımıza.”

“İtaka’daki oyunlar.”

“Vay canına.” Sonra her zamankinden daha büyük bir hayretle başını kaşdı. “Affedersin ama bunları niye buraya getirmişler? Şimdi İtaka’ya gidersek orada ne oynayacağız?”

“Sence?”

“ÖNCE BEN SORDUM!”

“Hâlâ çakmadın mı?”

“Neyi çakmadım mı?”

“Oyunları neden buraya getirdiklerini.”

İki kardeş bir süre bakıştılar.

“Hayır,” diye cevap verdi öteki. “Çakmadım.”

“Bugün cumartesi. Yarın da pazar.”

“Hep öyle değil midir zaten.”

“Ama yarın o pazar,” diye ısrar etti kardeşi. Yerdeki oyunları işaret etti. “Bu, onların veda etme yöntemi.”

“Demek istediğin...”

“Evet. Aynen onu demek istiyorum.”

“Bir şey demediğim halde onun ne olduğunu nereden biliyorsun?”

“Öyleyse söyle.”

Söyledi.

Oydu.

23. BÖLÜM

BİSİKLET HIRSIZLARI

*Mr. Jones, me no letter
and 20 Jan.
John W. D. D. D.
Mr. D. D. D.
D. D. D.*

TÜM KÖTÜLÜKLER GECE YARISI ORTAYA ÇIKMAZ.
BAZEN SABAHIN YEDİSİNE DE KALABİLİR.

DEJALUS MATBAACILIK

Baskı Makinası, Matbaa, Font, Malzeme ve Baskı Silindiri Üreticileri

1890

Yola çıkmadan bir gece önce, Murray annesinin uyuduğundan emin olur olmaz yatak odasından dışarı süzüldü. Basamakları teker teker inip giriş kapısının önünde durdu ve dışarıyı dinledi. Sonra zincir kilidi çıkardı. Kapıyı açıp büyük bir dikkatle arkasından kapattı.

Dışarı çıkar çıkmaz anahtarı kilide sokup kapıyı yeniden kilitledi. Ardından spor ayakkabılarını giydi ve kaldırım boyunca koşmaya başladı. Komşu bahçelerdeki ağaçlar gecenin içinde hışırıyorlardı. Yol ayrımına gelinceye kadar koştu, ardından denize doğru koşmaya devam etti.

Sokak lambalarının ışıklarından uzaklaşınca ortalığı zifiri karanlık sardı. Denizden uzun bir sis bulutu yayılıyordu. Murray nefesi tıkanana kadar koşup sonra yavaşladı. Tam vaktinde gelmişti.

Rıhtıma giden merdivenleri inip bankın olduğu yere vardı. Bir süre orada durup demir attıkları yerde kıpırdamadan bekleyen denizin devlerine baktı. Şamandıraların çanları dalgalarla bir o yana bir bu yana yatıyordu. Aşağıdaki yola inip Shane'in tarif ettiği gibi ikinci sokağa saptı. Polis kulübesini geçtikten sonra küçük barakayı koruyan, iki metre yüksekliğindeki tel örgüye vardı. Burası bir bisiklet deposuydu.

Shane onu görünce hemen ortaya çıktı. Üstüne büyük gelen bir yağmurluğun içine gölge gibi sığınmıştı.

"Gelmeyeceksin sandım," dedi. Oysaki Murray sadece beş dakika gecikmişti.

"Annemin uyumasını beklemem gerekti. Ya sen?"

“Benimkiler hep erkenden uyurlar,” diye cevap verdi

“Şikayet edip durmayın,” diye ekledi Connor. Shane’in arkasında belirmişti. Murray şaşırdı, çünkü onun da geleceğini bilmiyordu. “Gemide uyuyamadım,” diye açıkladı oğlan. “Galippi bir traktör gibi horluyor.”

Murray bundan daha iyi bir gece hayal edemezdi.

Hiç ses çıkarmadan tel örgü boyunca yürüyüp asma kilitle kapatılmış demir bir kapıya vardılar. Shane elindeki esrarengiz anahtarlardan birini kullanarak kapıyı açtı.

“Çabuk içeri girin.”

Murray ona bakınca Shane ekledi. “İçerisi sakın. Bekçi ve köpek yok. Bisikletler içeride olmalı ve kapı kilitli değil.”

Alçak depo binasına doğru yürüdüler. Camları kırık, kapısı da aralıktı. İçeride polis tarafından toplanmış yüzlerce bisiklet vardı.

“Aletleri getirdiniz mi?” diye sordu Murray arkadaşlarına.

Shane ve Connor ceketlerinin içinden üç tane çim makası çıkardılar. Hepsi bir tane aldı.

Murray ilk bisiklete doğru yürüdü.

Birbiri ardında bisikletlerin kilitlerini söktüler. Sonra da onları teker teker depodan dışarı çıkardılar.

Etraflarında yoğunlaşan sis, sokak lambalarından yayılan azıcık ışığı donuk, mat bir parıltıya dönüştürüp, işlerini kolaylaştırıyordu.

Gece, gündüze dönüyordu.

Ertesi gün, yani pazar, Mina sabahın yedisinde tren raylarını geçip bisikletinden indi. Hava dondurucu derecede soğuk ve keskindi.

Gökyüzü uzun ince bulutlarla çizgi çizgi olmuştu. Dalgaların köpükleriyle kabuklanan lagünün donuk bir rengi vardı.

Bisikletini patıkaya doğru çekti. Onu yanında getirmesinin sebebi, her ihtimale karşın bisikletlerini gemiye almaya karar vermiş olmalarıydı. Heyecandan tüm vücudu karıncalanıyordu. Denizde gerçek bir serüvene atılıyordu.

Hem de arkadaşlarıyla!

Ah bir de döndüğünde onu burada bekleyen gerçeği düşünmemeyi başarabilseydi belki tamamen mutlu olabilirdi. Gene de buna daha günler vardı. Annesine evdeki tüm eşyaları karton kutulara yerleştirmesinde yardım ediyordu. Aynı kutuları babasının ilk naklinde bu şehre gelirken de kullanmışlardı. Kutular dolusu yaşam ve onu takip eden başka kutular. Mina'nın yaşamak istediği hayat bu değildi.

Ama kendine sabırlı olması gerektiğini söylüyordu. Bu düşüncenin gününü mahvetmesine izin vermeyecekti. Bugün büyük bir gündü. Nihayet denize açılacakları sabahtı.

Bisikletini lagüne inen patika boyunca çekerken bir yandan da hayal kuruyordu. Şimdiden Doğu kıyılarının kokularını duyar, rüzgârla dalgalanan palmye yapraklarını, Arap ülkelerinin altı yıldızlı minarelerini ve denizin ona ifade ettiği her şeyi görür gibiydi. Profesör Galippi hepsine yanlarında müthiş bir hayal gücünün eseri olan bir kitap getirmelerini tembihlemişti. Mina'nın hangi kitabı alacağı konusunda hiç şüphesi yoktu. Kendi *Binbir Gece Masalları* kitabını yer döşemesinin altındaki gizli yuvasından çıkarmış ve onu bir çift giysi, mayo, güneş gözlükleri ve pamuklu bir bereyle birlikte sırt çantasına koymuştu. Yelkenliyle denize açıldığında yanına alacağı en doğru

ekipman değildi belki, ama en azından aklına gelenler arasında en iyileriydi.

Gemiye yaklaşırken kamuflaj amacıyla kullandıkları çalılara kaldırıldığını fark etti ve bir an için başkalarının geldiğini zannetti.

Aslında son gelen kendisi olmuştu.

Connor, motorları çalışan İtaka'nın üzerinde ayakta duruyordu. Shane, Profesör Galippi'ye kamp çadırını sökmesinde yardım ediyordu.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Mina şaşkınlık içinde. "Hemen yola mı çıkıyoruz?"

Çocukların hepsi ıslık ıslık parlıyorlardı. Onu selamlayıp olabildiğince çok eşyayı güverteye çıkarmaları gerektiğini açıkladılar.

Connor her zamanki gibi, bir liste hazırlamıştı. Profesör Galippi yazılanları yüksek sesle kontrol etti:

"Bir sis düdüğü, yağmur altında da yazabilmek için su geçirmez özel not kâğıtları, beş tane pamuklu battaniye, kancalı uzun bir baston, bir çalı süpürgesi, bir barometre, bir rüzgârgülü, bir yazı kutusu*..."

"Bisikletini getir Mina!" diye bağırdı Murray. "Onu bizimkilerin yanına koy da yukarı çıkartalım!"

Geminin gövdesine dayalı üç tane bisiklet vardı. Mina, Shane'in ve Profesör Galippi'nin bisikletlerini hemen tanıdı. Peki ya üçüncüsü kimindi? "Bu senin bisikletin değil..." dedi geminin yanında ayakta duran Murray'e.

* Çevirmenin notu: El yazmalarının sahibinin, bana yolladığı, içinde bu hikâyenin malzemesi olan kutuya dair şimdilik tek gönderme.

“Hayır,” diye cevap verdi oğlan, saçını gözünün önünden çekerek. “Aslında benim değil.” Ve kıza esrarengiz bir ifadeyle gülümsedi.

Fakat Mina başka soru sormadan Connor, İtaka’nın güvertesinden seslendi. “Haydi o zaman! Elimizi çabuk turalım! Hepimiz burada mıyız?”

Ve motorları çalıştırdı.

Metis’i İtaka’ya bağlayan halatlar gerildi ve iki gemi upuzun bir dakika boyunca lagünün kirli suyunda hareketsiz kaldı. Metis’in yelkenleri gıcırdadı ve inledi. İtaka’nın yelkenliyi çekmeye çalışan motorları zorlanıyor ve kesiliyordu. Fakat sonunda Viking gemisinin kış tarafı ağır ağır çamurun içinde kaymaya başladı.

“Hareket ediyor! Hareket ediyor!” diye bağırdı küreklere sarılmış çocuklar.

Sazlıklar hışırdadı. Metis, lagünün sığ sularında yavaşça kayıyordu.

İtaka’nın güvertesindeki Connor suyun zeminini kontrol etti ve eliyle ötekilere her şeyin yolunda olduğunu işaret etti. Yavaşça hızı arttırdı. Murray ve Shane dümenlere geçtiler. Biri önde, diğeri arkadakinideydi. İtaka ne zaman lagünün ayna gibi sularında hafifçe dönse, onlar da birbiri ardına manevra yapıyorlardı. Mina gözleriyle Connor’ın hareketlerini izliyor ve ötekilere emirleri iletiyordu. Profesör Galippi uzun ve heyecan verici bir avdan dönmüş bir avcı gibi önlerindeki manzaranın tadını çıkarıyordu.

Lagün, gözlerinin önünde yavaş yavaş açılmaya başlamıştı. Bir balıkçıl sürüsü fırtına bulutları gibi güneşe doğru kanatlarını açmıştı. Arada sırada Metis’in karnının dipteki kumlara sürtündüğünü duyuyorlardı. Bir seferinde az daha karaya otu-

racaktı fakat Connor gaz verdi ve ihtiyar römork başarıyla üzerine düşen görevi yerine getirdi.

Bir saatlik yolculuğun ardından açık denize çıktılar. Kum resiflerini ve sazlıkları atlattıklarında Mina sonunda kalbinin ışıkla dolduğunu hissetti.

Connor motorları kapattı. İtaka'yı Metis'in ip merdivenini tutacak kadar yaklaştırdı ve iki adımda ötekilerin yanına, yelkenlinin güvertesine sıçradı. O andan itibaren Metis, İtaka'yı çekmeye başladı. Viking gemisinin yeniden karaya oturma tehlikesine karşın römorkörü yanlarına yedek gemi olarak almaya karar vermişlerdi.

Murray ve Shane dümenleri güvertenin ortasında ayakta duran Connor'a devrettiler.

"Yelken açın denizciler!" diye bağırdı.

Shane yelkeni ana direğin tepesinde toplanmış vaziyette tutan iplere tırmandı ve tek bir hamlede hepsini çözüp yelkeni serbest bıraktı.

Rengarenk kumaşlardan meydana gelen yelken gök gürlemesi gibi bir ses çıkararak açıldı ve hemen gerilip rüzgârla şişti. Halat kasnaklarının dişlileri döndü ve yelken Mina'ya kükre-meyi hatırlatan bir gürültü koparak rengarenk karnını şişirdi. İşte o zaman Shane'in üzerine yazdığı kocaman *Cesaret* sözcüğü okunur hale geldi.

Çocuklar, "Yaşasın!" diye bağırdılar.

Connor dümeni kırdı ve Metis onları denize doğru iten rüzgârı takip ederek kendi etrafında döndü.

Deniz, mavi ve sonsuz, önlerinde uzanıyordu.

Hareket ediyordu, yavaş ama çok zarifti.

"Metis'in haydutları! Kitaplarınızı yanınızda getirdiniz mi?"

diye bağırdı Murray sırt çantasından kendi seçtiği, Rudyard Kipling'in *Korkusuz Kaptanlar* adlı kitabını çıkarırken.

Mina *Binbir Gece Masalları*'nı gökyüzüne kaldırdı. Bu arada ötekiler de kendilerinininkileri çıkarıyorlardı. Connor, Joseph Conrad'ın *Tayfun*'unu; Shane, Edgar Allen Poe'nun hikâyelerini; Profesör Galippi ise Hemingway'in *İhtiyar Adam ve Deniz* kitabını almıştı.

"Bunlar müthiş bir hayal gücünün eseri olan kitaplar mı?" diye sordu Murray yeniden.

"EVET," diye cevap verdi çocuklar ve yaşlı profesör.

"Aramızda korkusuz bir kaptan var mı?" diye devam etti Murray.

Hepsi dönüp Connor'a baktılar. "EVET!" diye cevap verdiler hep bir ağızdan. "O ARAMIZDA!"

"Öyleyse ne bekliyoruz tayfalar?" diye bağırان Murray denize döndü, yazı masasının gizli çekmesinde bulduğu pusulayı salladı ve bağırdı: "Lacivert'e gidiyoruz!"

"Lacivert'e gidiyoruz!" diye tekrarladı ötekiler.

Aynı anda kuvvetli bir rüzgâr Metis'in ana direğini ve rengarenk yelkeni titreterek uzun uzun esti. Geminin zarif omurgası okyanus sularını bıçak gibi keserek, dalgaların üzerinde kalkıp indi.

Mina ciğerlerindeki tüm havanın boşaldığını hissetti, ama sonra Murray onun yanına koşup kızı dirseklerinden sıkıca tuttu. Böylece kızın tüm korkuları omuzlarından aşağı akıp gitti.

Dalgaların üzerinde uçuyorlardı. Herkesten ve her şeyden arınmışlardı.

Pazar sabahı saat sekizi yirmi sekiz geçiyordu.

24. BÖLÜM

SEYİRCİLER

*Harvey
Prins
24*

BEŞ KİŞİ DURUP BEKLER
VE NE YAPACAĞINI BİLEMEZKEN
ÖTEKİ BEŞ KİŞİ SONUNDA DENİZLERE AÇILIR.

EDALUS MATBAACILIK
Başlı Makinesi, Matbaa, Font, Malzeme ve Baskı Silindiri Üreticileri

“İşte onlar, bak!” diye bağırdı Brady kardeşlerden biri. Teleskopik dürbünüyle ufka bakıyordu. Bu da ilk kez kullandıkları bir sürü hediyeden biriydi.

“Yana çekil, ben de bakacağım!” diye bağırdı öteki. Gözünü merceğe yaklaştırdı, sonra onu kapatıp bağırdı: “Ama hiçbir şey görünmüyor!”

“Çünkü öteki gözünü kapatmalısın!”

“Ah! Şimdi görüyorum! Evet, onlar! Metis’teler!”

“Vay canına!”

“Vay canına!”

İki kardeş dürbünü ayarlayarak, dalgaların üzerinde ilerleyen gemiyi takip etmeyi sürdürdüler. Heyecan dolu birkaç dakikanın ardından, biri diğerine sordu: “Peki ama neden biz de onlarla gitmedik?”

“Bilmiyorum,” diye cevap verdi öteki.

“Bana sen istemiyormuşsun gibi geldi.”

“Bana da sen istemiyormuşsun gibi geldi!”

Ayaklarını yatağın kenarından aşağı sarkıttılar.

“Yarışa var mısın?”

“Neyine?”

“Bilmem. Var mısın sen onu söyle?”

Yerde yığın halinde duran oyunlara ve konsola baktılar. Televizyonun dev ekranı mat bir camdan yapılmıştı.

“Galiba istemiyorum,” diye cevap verdi Brady’lerden ilki.

“Ya sen?”

“Ben de pek istemiyorum.”

Ayaklarını sürüyerek mutfığa gittiler. Sonra çıktılar. Kendi-

lerini bir garip hissediyorlardı.

“Galiba soğuk algınlığına yakalandık, kardeşim.”

Öteki cevap vermedi. Yeşilliklerin içindeki evlerinin altından parıldayan masmavi denize bakıyordu. Artık göremediği bir şeyi arıyor gibiydi. Ve bunun nedenini anlayamıyordu.

Murray’in annesi televizyonun sesini kısıtı. Kendi kendine, endişelenmemesi gerektiğini söylüyordu. Oğlu onun her şeyiydi. Sabahın altısında şafakla birlikte alnına bir öpücük kondurarak ona veda etmiş ve sırt çantasıyla evden ayrılmıştı. Maceraya hazırdı ve bu haliyle tıpkı çizgi film kahramanlarına benziyordu. Sonra yola çıkmıştı.

Kadın her sabah ne yapıyorsa yine aynısını yapmıştı. Derken kapının çaldığını duydu. Elinde olmadan irkildi.

Kim olduğuna bakmak için kapıya koştuğunda karşısında bir polis buldu.

“Bayan Clarke?” diye sordu memur bey, şapkasını çıkararak.

“Murray’e bir şey mi oldu?”

“Efendim? Ah, hayır, hayır. Tam olarak öyle sayılmaz. Ama... acaba oğlunuz evde mi?”

“Gene başına ne iş açtı?” diye ısrar etti kadın. Saçlarını bir firketeyle toplamaya çalışıyordu.

“Hiçbir iş açmadı, hanımefendi...” diye cevap verdi polis, gülümseyerek. “Ama belki şey konusunda bir şeyler biliyor olabilir...”

“Ne konusunda?”

“Bisikletler hanımefendi.”

“Hangi bisikletler?”

“Dün gece biri... diyebiliriz ki... polis deposuna girmiş... rıhtımdaki ve içerideki bütün bisikletleri... çalıp hepsini meydana taşımış. Bakın burada, görüyor musunuz?”

Polis, kadına belediye binasının önüne dizilmiş bir dizi bisikletin fotoğrafını gösterdi. Bisikletlerin üzerinde şöyle yazıyordu: BİSİKLETLER ARTIK ÖZGÜR: KENDİNİZİNKİNİ BULUN VE BASIN PEDALA! ŞEHİR POLİSİNDEN SEVGİLERLE.

Bayan Clarke kendini gülmekten alamadı. Fakat polisin hiç de eğleniyormuş gibi görünmediğini fark edip kendini topladı.

“İyi ama neden oğlumun bu konuda bir şey bildiğini düşünüyorsunuz?” diye sordu.

“Çünkü depoda tek bir bisiklet kalmış...” diye devam etti adam kestiği cezayı çıkararak. “Ve oğlunuza ait.”

Kadın hızlıca cezayı inceledi. “Burada bisikletini yarın gelip alabileceği yazılı...” diye okudu.

“Doğru,” diye cevap verdi polis.”

“Öyleyse kendisine yarın sorabilirsiniz memur bey,” diye cevap verdi yüzünde bir gülümsemeyle. “Yarın yanınıza gelecektir, bundan emin olabilirsiniz.”

Açık havaya çıkma vakti gelmiş olmasına rağmen Murray’in babası hücrelerinden ayrılmak istemedi. Oğlunun hikâyelerini okumaya devam etmeyi tercih ederdi. Zaten memurlarla konuşmak da istemiyordu canı. Gene de kalkıp öteki mahkumlarla birlikte hücresinin dışında sıraya girdi ve avluya doğru uygun adım yürüdü. Oraya gitmek için hapishanenin dış duvarının deniz gören bir kısmının yanından geçmeleri gerekiyordu. O

birkaç saniyeliğine görünen deniz, içerde kapalı tutulan hepsi için çok şey ifade ediyordu.

Kapıya vardığında henüz hikâyedeki kelimelerin etkisinden kurtulamamıştı: aslanlar, korsanlar ve Murray'in hayalindeki balta girmemiş ormanlardaki tapınaklar. Her yeni kelimede oğlunu buluyordu. Arada bir de karısını. Defineler, haydutlar ve ejderhaların anlatıldığı paragraflarda kendi ailesi hakkında bir hikâye okuyor gibi hissediyordu. Murray'in ne zaman mutlu ne zaman mutsuz olduğunu da bu hikâyelere bakarak çözebiliyordu. Aslında her şey kaybettiği hazinesine yeniden kavuşmaya çalışmasıyla bağlantılıydı.

Derken denizi gördü. Masmavi ve pırıl pırıldı. Paddy, duvarın avluya inmeden hemen önceki kısmının kenarındaki o kısacık aralık boyunca yürürken gözlerini en uzaktaki dalgalardan alamıyordu. Hayal miydi yoksa gerçek mi bilmiyordu ama sanki uzaklarda rengarenk yelkeni olan bir gemi gördüğünü sanmıştı.

Gülümseyip başını iki yana salladı. Çavuşun önünden geçerken kahkahasını tutamadı.

"Gülecek ne var Paddy?" diye sordu öteki.

"Hiçbir şey yok çavuş..." diye cevap verdi adam gözlerini kısarak. Birbirlerini uzun zamandır tanıyorlardı. Birlikte büyümüşlerdi. Arkadaşı polis olmaya karar vermişti, Paddy ise başka bir şey.

Paddy içi memnuniyetle dolup taşarak alçak sesle ekledi: "İyi maceralar evlat!"

25. BÖLÜM

LACİVERT

*Deniz çok sayıda gizemin yuvasıdır.
İyi bir gemi er geç onunla iyi geçinmeyi öğrenmelidir.*

DENİZ ÇOK SAYIDA GİZEMİN YUVASIDIR.
İYİ BİR GEMİ ER GEÇ ONUNLA İYİ GEÇİNMEYİ ÖĞRENMELİDİR.

Baskı Makinası, Matbaa, Font, Malzeme ve Baskı Silindiri Üreticileri

PAGE 11

Gecenin pusu dağıldı ve taptaze, rüzgârlı bir sabah belirdi. Murray geminin dalgaları bıçak gibi kesişini, onları köpükten iki yelpazeye bölüşünü izliyordu. Sıçrayan sular gözlerine kaçıyordu. Biraz arkasında Mina uzaktaki gemileri sayıyordu. Yük gemileri ufukta taşlaşmış devlere benziyorlardı.

Metis dalgaların üstündeydi; önce pruvası, sonra da pupası havaya kalkıyordu. Ayakta duran Connor dümeni, tutuyor, yönlerini belirliyordu. Bir gemiye kumanda etmenin bu kadar kolay olacağını düşünmemişti. Metis yeni yapılmış gencecik bir gemi gibi hiçbir zorlukla karşılaşmadan denizle dövüşüyordu.

Shane gözlerini bir türlü yelkenden alamıyordu. Rengarenk yamalardan meydana gelen kumaş, rüzgârda tıpkı kendi gibi büyük bir gururla şişiyordu. Rüzgâr her esişinde gemiyi olduğu gibi onu da ileri savuruyordu.

Profesör Galippi bir denize bir de çinekop balığı sürülerinin meydana getirdiği küçük akıntılara bakıyordu. Her zamanki felsefi düşüncelerine dalmıştı: içerideki ve dışarıdaki. Büyük ve küçük. Gülümsedi. Kendini özgür hissediyordu.

Hiçbiri konuşmuyordu.

Kendilerini rüzgâra bırakmışlardı. Arkalarına aldıkları o ilk rüzgâr onları açık denize sürüklemiş, şehrin koyu renkli çizgisi kısa zamanda ufukta kaybolmuştu.

Dalgalar yavaş yavaş daha uzun ve heybetli olmaya başladılar. Metis bunlardan birine bodoslama daldı, o sırada güvertesine bolca su püskürmüştü. Connor bunun fazla hızlı ilerlediklerinin bir işareti olduğunu düşündü.

“Yelkeni biraz kapatalım,” diye emir verdi. “Kendimizi akıntıya bırakabiliriz.”

Bu emre ilk uyan Shane oldu. Ambarın ağzını kapatan tahta bölmeye çıkıp yelkenin iplerini yakaladı. Büyük bir çaba sarf ederek kaskatı halatları çevirmeyi denedi, fakat tam yarıya geldiğinde gemi hızla ileri atıldı ve oğlan bu sarsıntıyla dengesini kaybetti. Yere düşüp bacakları havaya dikti. Elinden kurtulan yelken de tekrar açıldı.

“Shane!”

“Bir şeyim yok!” diye cevap verdi oğlan ayağa kalkarken.

Kaşlarını çatarak geminin yelkenine ve direğine baktı. O anda gemi yaşayan bir varlıkmış gibi geldi ona. Dur durak bilmiyordu.

“Bakın!” diye bağırdı tam o sırada Murray, denizi göstererek. Denizin üstü fokurduyor gibiydi.

Sonra aniden su yüzeyinin altında, yukarı doğru çıkan gri, dev bir hayalet belirdi.

“Bir balina!” diye bağırdı Profesör Galippi, küpeşteye tutunarak.

“Buralarda balina olmaz ki!” dedi Mina, korku içinde.

“Bu tarafta da bir tane var!” diye bağırdı Shane.

Connor endişeyle dümeni tuttu. Sancak tarafında Metis’in yanı başında yüzen ilk balinanın yağlı sırtı belirmeye başlamıştı bile. Sonra, tam tersi taraftan, ikinci bir balina çıktı ve havaya yoğun, yapışkan bir sıvı püskürtüp yeniden denizin derinliklerine gömüldü. Dalgalar her iki tarafından gemiyi sallıyordu.*

* *Çevirmenin notu:* Bu hayvan tasvirlerini Rudyard Kipling’in *Korkusuz Kaptanlar* adlı romanının bazı paragraflarından hatırlıyor gibiyim.

“Sıkı tutunun!” diye bağırdı Connor.

“Amanın!” diye bağırdı Murray, pruvaya sarılarak.

Metis, yavaşlamak bir yana, ilkinden daha da büyük bir dalganın üzerine çıktı ve tuzlu sudan meydana gelen bir bulutun içine dalarak onu aşıp mürettebatı baştan aşağı sırlıslıkla etti.

Mina, Shane ve Murray heyecanla bağırıyorlardı.

Etraflarındaki bulut dağıldığında balinaların yarattığı dalgaların içinde ilerlediklerini gördüler. Connor beş tane balina saydı. Büyük bir aileyle karşı karşıyaydılar. Tiz, gizemli sesler çıkarıyor ve arada bir yunusların yaptığı gibi gemiye paralel yüzüyorlardı. Fakat yunuslardan çok daha büyüklerdi. Connor, bir tanesinin gemiye çarptığını hissedince epey korktu. Suyun dışında neşeyle dans ediyorlar fakat aynı zamanda geminin önünü keserek rotalarından çıkmalarına neden oluyorlardı.

“GELİYOOOR!” diye bağırdı Mina, bu devlerden birinin dalgalardan yukarı zıpladığını görünce.

Connor sıçrayan köpüklerden kurtulmak için tam zamanında dümen kırdıysa da, meydana gelen dalgadan kaçamadı.

“Halatlara tutunun!” diye bağırdı, birinin denize düşeceği korkusuyla.

Balinalar kulak zarını delen çığlıklar atarak dalgaların üzerinden atladılar ve sırtlarındaki delikten su püskürttüler.

Connor; Murray ve Mina’dan yelkeni toplayıp gemiyi durdurmak için Shane’e yardım etmelerini istedi. Fakat bunun olanaksız olduğu hemen ortaya çıktı. Güvertede dengede durmak imkânsızdı. Metis ürkek bir hayvan gibi davranıyor, öteki hayvanların oyunlarını taklit edercesine dalgaların arasında atlayıp zıplıyor, şaha kalkıyordu.

Balinalardan biri epey yakında sıçrayınca Mina yere düşüp geminin baş kısmına kadar kaydı. Murray onu kolundan yakalayıp gemi başı süsünün olduğu kısıma çekti. Islak saçları yüzüne yapışmıştı; gözlerine vahşi bir bakış gelmiş, heyecanla ışıldıyordu.

“Bu harika bir şey!” diye bağırdı.

“Eveet!” diye cevap verdi kız. Korkmuştu ama mutluydu.

Aniden rüzgâr dindi ve hemen ardından yelkeni yeni baştan doldurdu. Metis bir deniz aslanı gibi öne atıldı.

“İlk sınava girmek üzereyiz!” diye bağırdı Mina. “Kambur Balina Bariyeri!”

Denge sınavı.

Murray de aynı şeyi düşünmüştü. Bu nedenle kendini şimdi korkunç mutlu hissediyordu. Kilmore Koyu’na varmak için geçmeleri gereken ilk sınava ulaşmışlardı. Bu öyle sıradan bir deniz yolculuğu değildi. Her zaman hayal ettiği türden bir şeydi: onu almaya gelen büyülü bir geminin güvertesinde yolculuk etmek.

“Murray!” diye bağırdı Mina, ona geminin gövdesinin altından çıkmakta olan balınayı işaret ederek. Kızın yüzündeki ifade aniden dondu. “Bak! Üstümüze geliyor!”

Murray gri gölgenin giderek yaklaştığını gördü, ta ki...

“DİKKAT EDİN!” diye bağırdı.

Ama korkmuyordu.

Hayallerinin gemisinin pruvasına tutundu.

Balina, görkemli bir hareketle kuyruğunu çırparak havaya sıçradı.

Bu parıltılı, devasa, çevik ve gizemlerle dolu deniz yaratığı Murray’in kafasının üstünde ışıltılı, uzun bir kavis çizerek

geminin öteki tarafından yeniden suya daldı.

Connor hayvanın geminin üstünden geçişini ağız açık izlemişti. Shane ise gözlerini yummuş, çarpışma anında çıkacak sesi beklemişti. Profesör Galippi, uzun yıllardır ilk kez, gökyüzüyle yeryüzü arasında belki de ilahi yaratıkların varolduğunu düşünüyordu.

Balınanın suya dalmasını takip eden dalga, Metis'e iskele taraftan çarpıp gemiyi büyük bir zarafetle yeni bir akıntının dalgalarının arasına doğru kaydırды.

Çocuklar düşmemek için tutunmaya devam ederlerken gemi nasıl hızlandıysa gene öyle aniden yavaşladı ve balinaların dansı sona erdi. Işıl ışıl bedenleri dalgaların arasında gözden kayboldu, rüzgâr sakinleşti ve yelken rahatladı. Metis, vahşi bir hayvan gibi şaha kalkmayı bırakıp denizin üstünde, sadece çocukların sesleriyle kırılan tuhaf bir sessizliğe gömüldü.

"Arkadaşlar, her şey yolunda mı? Hepiniz iyi misiniz?"

"Baş tarafta her şey yolunda! İçimiz dışımıza çıktı ama mutluyuz! Ya siz?"

"Shane?"

"Hâlâ yaşıyorum."

"Profesör?"

"Henüz ölmedim!"

Güldüler.

Ardından deniz tuttuğu için yüzleri solgun bir halde yalpalaya yalpalaya yürüyerek güvertede eski yerlerini aldılar. Yaşadıkları korku dolu anlardan dolayı mideleri düğüm düğüm olmuştu. Shane, kolunu küpeşteden aşağı sarkıtıp bir bez parçası gibi kendini bıraktı. Mina yürümeyi bile başaramadığını fark

etmişti; ayakları sanki yere basmıyordu ve kalbini avuçlarında taşıyordu. Connor'ın yüzü tebeşir gibi bembeyazdı ve dümene kumanda etmekte güçlük çekiyordu.

“Binlerce baca borusu adına!” diye gakladı Profesör Galippi. “Bu tam da olması gerektiği gibi bir deniz yolculuğu! Ölmeyi beklemekten canı sıkılmış zenginler için tasarlanmış bir gemi seferi değil.”

“Nasıl atladığını gördünüz mü?” diye bağırdı Murray. Sevinçten çılgına dönmüştü. “Gördünüz mü?”

Hepsi görmüşlerdi. Belki bir tek gözlerini yuman Shane görmemiş olabilirdi. Balinaların arasından geçmek yelkenleri ve mürettebatıyla geminin onlarla bir olması anlamına geliyordu. Bu da güç, hız ve rüzgârdan oluşan bir dengenin parçası olmaktı.

“Korktunuz mu?” diye sordu Connor ötekilere, çünkü bunu kendine sormaya cesareti yoktu.

Fakat Mina, “İçinizden biri bana nereye gittiğimizi söyleyebilir mi?” dedi.

Etraflarına baktılar.

Bulutlar güneşin nakışlarıyla delik deşik olmuşlardı. Okyanus ışıldıyordu. Görünürde karaya dair bir iz yoktu. Bir taraflarında bembeyaz bir ufuk çizgisi, öteki taraflarında uzun mavi çizgilerle kararan bir gökyüzü vardı.

“Haritaya mevki koymalıyız!” dedi Connor.

“Profesör, siz yapar mısınız?”

Profesör Galippi kaptan kamarasından gerekli araçların durduğu kutuyu getirdi ve onları güverteye koydu.

Bu arada ötekiler kendi eşyalarını düzenleyip güverteye

dolan suyu boşaltmaya koyuldular.

“Murray!” diye bağırdı Connor. “Dümene sen geçer misin? Gidip her şey yerli yerinde mi diye İtaka’ya bakmak istiyorum!”

Rüzgâr hepten dinmiş; yelken, solmuş bir çiçek gibi direğin etrafına dolanmıştı. Metis onu arkasından iten bir akıntının içinde sürükleniyordu.

Connor İtaka’nın halatını çekip iki gemiyi birbirine yaklaştırdı, ardından da eski teknesinin damına atladı. Balinaların fışkırttığı köpükler sebze bahçesinin büyük kısmını mahvetmişti, ama bunun dışında hasar yoktu.

Profesör Galippi, “Denizciler beni dinleyin!” diye bağırdı birkaç dakika sonra. Pusulayı ve mevki belirlemek için kullandığı aletleri inceliyordu. “Kendimce yaptığım yön bulma ve sefer rotası hesapları sonucunda şuna vardım...” Ayağa kalkıp ellerini beline koydu. “Nerede olduğumuza dair en ufak bir fikrim bile yok!” Sonra alçak sesle ekledi: “Fikrimin olmaması beni ben yapan şey zaten. AMA! Umutlarımızı kaybetmeyelim!” diye devam etti. “Ne de olsa güneş sol tarafımızda bulunuyor ve saatler...” Saatine baktı, kışları kalktı ve ağzı hayretten açık kaldı. “Saatler durmuş... Benim yaşlı cep saatim! Brunilde’ye bu ıvır zıvırlardan almaması gerektiğini hep söyleyip durmuştum!”

Hâlâ İtaka’da olan Connor onlara seslendi: “Benim saatim de durmuş!”

Shane bileğine baktı. “Benimki de öyle. Hâlâ dokuzu dokuz geçeyi gösteriyor.”

“Benim ki de dokuzu on bir geçe durmuş,” dedi Profesör Galippi.

“Dokuz!” diye bağırdı Connor, eski gemisinden.

“Saatlerimiz nasıl durur?” diye sordu Mina. Farkında olmadan gözlerini dümendeki Murray’e çevirdi.

Oğlan aralarında tek sakın görünendi. Hayatı boyunca saat takmamıştı ve sorunun ne olduğunu anlamıyordu.

“Durmuşlar işte,” diye cevap verdi.

“Hepsi birden mi?” diye ısrar etti Mina. “İyi ama neden?”

“Çünkü Lacivert’in içinde yolculuk ediyoruz,” diye cevap vermek isterdi Murray. Ama o kadar da emin değildi. Bu yüzden şöyle dedi: “Çünkü ancak bu şekilde akşam yemeğinden önce evde olabiliyoruz!”

Son kelimeyi söylerken çığlık atmak zorunda kalmıştı. Çünkü geminin gittiği istikamette ansızın gözüne bir şey çarpmıştı. Denizin ortasında hiç yoktan ortaya çıkmış bir adaydı bu.

“DİKKAAAT!” diye bağırp dümeni kırdı.

Metis kenara kaçıp büyük bir dönüş yaparak yana yattı. Fakat üzerinde yol aldığı akıntı, yönlerini değiştirmelerine izin vermeyecek kadar kuvvetliydi. Üstelik kıyıya doğru hızlarını almışlardı bile. Çok yakındaydılar.

“HERKES YERE YATSIN! SIKI TUTUNUN!” diye bağırdı Murray, bedenindeki tüm ağırlıkla dümene abanarak. Metis bodoslama adaya girdi. Fakat Murray’in beklediği gibi bir çarpışma olmadı. Geminin bordası karaya oturmamıştı. Omurgası sağlandı. Baş kısmı sadece hafifçe titredi ve güverteyi tutan destekler azıcık gıcırdadılar.

Ada önlerinde *açılmıştı*.

Metis’in gövdesi içeri girdi ve dalgaların üzerindeki gidişi yavaşladı. Murray bir şeylere sürtündüklerini hissediyordu ama

sürtünen, karinanın alt kısmı değil de geminin dalgaların içindeki kısmıydı. Sanki adanın dibi yoktu.

Nihayet son bir defa dalgaların üzerinde inip kalkan Metis tamamen durdu.

Murray dümeni bıraktı. Hayretler içindeydi. Rüzgâr saçlarını dağıtıyordu.

“Siz de benim gördüğümü görüyor musunuz?” diye sordu Shane.

Murray şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

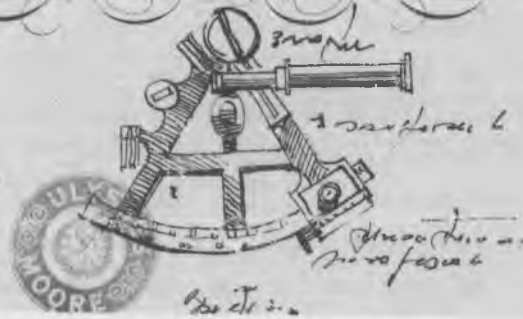
Yüzen çöplerden oluşan kocaman bir adaya yanaşmışlardı.

26. BÖLÜM

YÜZEN ADA

Hoşca + + Hoşca + +
Quo Ruo Ruo!
Non + + Non + +
Non + +

GÖRÜNEN O Kİ, DENİZE ÇOK FAZLA ŞEY ATIYORUZ.
ONLARLA NE YAPMAMIZ GEREKTİĞİNİ DÜŞÜNMEK ZORUNDA
KALACAĞIMIZ ZAMANLAR YAKINDA GELECEK.

DEDALUS MATBAACILIK 1900-1900
Baskı Makinesi, Matbaa, Font, Malzeme ve Baskı Silindiri Üreticileri

NO 2011

Cöp adası göz alabildiğine uzanıyor ve yavaşça kendi etrafında dönüyordu. Çöpler yaklaşık bir metre yüksekliğinde, sabunsu ve kalıp gibi bir kütle meydana getirmişti. Şişeler, vazolar, bahçe koltukları, eski telefonlar, bardaklar, sofrta takımları, alışveriş sepetleri, ayakkabılar, kumaşlar, televizyon ekranları, kutular, kartlar, naylon çoraplar, masa lambaları, kahve makineleri... Her renk ve türden binlerce eşya akıntının bu noktasında toplanmış ve birbirlerine eklenmişti.

Metis, yarısına kadar bu adanın içine batmış ve içeride hapis kalmıştı.

“Hangi cehenneme geldik böyle?” diye sordu Shane. Kullanılmadığı için ölmüş eşyaların bu görüntüsü onu derinden sarsmıştı.

“Modern dünyanın artıkları...” diye mırıldandı Profesör Gallippi, kelimeleri acı acı çiğneyerek. İşe yaramaz eşyalarla dolu bu ada ona üzüntü vermişti. “Bay Baekeland ve DuPont’a korkutucu icatları için teşekkür edin...” Sonra alçak sesle ekledi: “Bakalit ve naylon çoraplar olmadan bu dünyada yaşamayı nasıl başarırdık?”

Connor, İtaka’nın güvertesinden inip bir ayağıyla çöplere bastı, fakat hemen içine gömülünce, “Beni yukarı çekin!” diye bağırdı.

Murray yanastıkları zaman dubaya bağlamak için kullanacakları tahta kazıklardan birine bağlı duran halatı ona attı. Connor yukarı tırmanıp güverteye çıktı.

“Buraya nasıl geldik biz böyle...” dedi.

“Burada mahsur kalmaya hiç niyetim yok!”

“Gemiye yüzen çöplerden kurtarın!” diye mırıldandı profe-

sör Galippi. “Bundan iyi bir dandik roman ismi olurdu. AH AH!” Sonra ekledi: “Biraz sert olduysa affola.”

“Sanki belli belirsiz hareket ediyor gibi...” dedi Mina, etraflarındaki kutular, şişeler ve çoraplardan oluşan yığını inceleyerek. Eşyalar tatlı tatlı geminin gövdesini okşuyorlar ve hafifçe hareket ediyorlardı.

“Bu, kutup kaşiflerinin uyguladığı bir yöneme benziyor sanırım,” dedi Profesör Galippi. “Kutba ulaşmak için buzulları kırmak zorunda kaldıklarında kadırgalarının kıvrık uçlarını kullanmışlardı.”

“Kutba ulaşmışlar mıydı peki?” diye sordu Shane.

“Gemiyle başaramamışlardı haliyle,” diye cevap verdi profesör. “Ancak kendilerini buza gömmeyi başarabilmişlerdi. Havanın ısınıp buzulların erimesini beklemek zorunda kalmış, bu arada açlıktan ve soğuktan ölmemeye çalışmışlardı...”

“Burayı hangi akıntının meydana getirdiğini bilmiyorum...” diye araya girdi Connor. “Ama buradan ayrılmak zorundayız!”

“Planın nedir?” diye sordu Murray.

Connor bir kez daha Metis’in güvertesinden İtaka’ya atladı. “Motorlu bir römorkörümüz var. Yaşlı ama sağlamdır. Bizi te-reyağından kıl çeker gibi buradan çıkarır.”

“Larry Huxley, Kilmore Koyu’na ulaşmak için geçilmesi gereken ikinci sınavın Yüzen Ada olduğunu söylemişti ama.” dedi Mina.

“Yani?” diye sordu oğlan.

“Yani şu anda oradayız,” diye homurdandı Shane. Sırt çantasından bir tenis topu çıkarıp adaya attı. Top, şişelerin ve vazoların üzerinde birkaç defa zıplayıp elli adım ötelerinde durdu.

“Mesajda burada Hayal Gücü sınavının olacağı yazıyordu,” dedi Mina tekrar.

“Bunun gibi bir yerin nasıl bir hayal gücü istediğini anlayamıyorum,” diye cevap verdi Connor, dudağını bükerek.

Yelkenin bağlanmasına yardım ettiler. Ardından Connor pruvadan İtaka’nın güvertesine kaydı. Aşağı girip gözden kayboldu. Sonra motorlar çalıştı.

Çocuklar binlerce renkten meydana gelen adaya şaşkın gözlerle bakmayı sürdürüyorlardı.

“Böyle bir yerin oluşması sence kaç sene almıştır?” diye sordu Murray.

“Üç ay ve şu çok sevdiğiniz süpermarket yeterli olmuştur,” diye dalga geçti Profesör Galippi.

“Burada binlerce şişe olmalı,” dedi Shane.

Binlerce şişe, ayakkabı ve...”

“Hiç oyuncak yok,” dedi Mina bu noktada.

Hepsi dönüp ona baktılar.

Connor, İtaka’dan onlara seslendi. “Bir dakika daha bekle-yin, sonra buradan çıkacağız!”

Mina denize terk edilmiş çöp yığınına işaret edip lafını tekrarladı: “Hiç oyuncak yok! Toplar, bebekler, kurşun askerler... lastik ördek bile. Sizce de tuhaf değil mi?”

“Uzun yıllar önce,” dedi Murray, “bir yük gemisi fırtınada taşıdığı yirmi sekiz bin lastik ördeği kaybetmiş. O günden beri dünyayı geziyorlarmış...”

“Murray bu da senin şu korku hikâyelerinden biriye bunu hemen söyle ki kendimi hazırlayayım,” dedi Shane.

“Bu bir hikâye değil,” diye mırıldandı oğlan. “Gerçekten ya-

şanmış. Kitapta okudum.”

“Her okuduğuna inanma,” diye araya girdi Profesör Galippi yüzünde bir gülümsemeyle.

“Evet Mina, ama yine de tuhaf. Haklısın,” diye devam etti Murray. “Bu adada hiç oyuncak yok.”

İtaka'nın motorları kükredi ve karbüratöründen yağlı bir sıvı püskürdü. Ardından motorlar döndü ve tekne geri geri gitti. Halatlar gerildi. Bağlı oldukları kış taraftaki demir destekler gacırdadı. Metis'in gövdesi zangır zangır titredi ve baş bodoslaması çöp yığınlarının arasından kurtuldu. Fakat gemi bir milimetre bile geri çekilmemişti.

Connor biraz daha gaz verdi, halatları kopma noktasına kadar gerdi ve Metis'i adadan çıkarmaya çalışırken römorkörün kış tarafı neredeyse suya gömüldü. Gemi yaralı bir hayvan gibi inledi, sızlandı ve ağladı, fakat içine battığı plastik bataklıktan kurtulamadı.

“Durun! Yeter, Connor, yoksa her şeyi mahvedeceğiz!” diye bağırırdı dümende duran Shane.

Connor afallamış bir halde İtaka'yı durdurdu. Bu çöpler nasıl bu kadar sağlam olabiliyordu? Motorlara verdiği güçle bir petrol tankerini çekebilirdi.

“Belki de altında ne olduğuna bir bakmalıyız!” diye bağırırdı ötekilere.

“Hiçbir şey yok altında,” diye mırıldandı profesör Galippi, kendi kendine. Murray ona baktı. Adada mahsur kaldıkları

* Çevirmenin notu: Galiba burada Donovan Hohn'un *Moby-Duck: The True Story of 28,800 Bath Toys Lost at Sea* (Moby-Duck: Denizde Kaybolmuş 28.800 Deniz Oyuncaklarının Gerçek Hikâyesi) adlı kitabından bahsediliyor.

zaman boyunca suratındaki ifade hiç değişmemişti. Neler olup bittiğini bilen birinin sakin ve alaycı bakışlarıyla bakıyordu.

Connor ise giderek daha fazla öfkeleniyordu. İtaka'nın damına çıkıp aletlerinin arasından uzun zıpkınlar çıkardı.

"Dikkat edin!" diye bağırdı onu güverteye atmadan evvel. Zıpkınlar korkutucu sesler çıkararak zeminde zıpladılar.

"Pek etkilenmiş görünmüyorsunuz profesör," dedi Murray.

"Öyle mi? Ah! Aslında hiç farkında değilim," diye cevap verdi adam. "Buraya kadar geldiğiniz halde neden şimdi geri dönmek istiyorsunuz? Bana bu ada bizi hiç bırakmayacakmış gibi geliyor."

"Öyle mi?"

"Öyle," diye cevap verdi profesör aynı sakinlikle. "Balinalar bize kılavuzluk etti. Rotamızı akıntıya girecek şekilde çevirdiler. Bana kalırsa buraya gelmemizi istiyorlardı."

Murray'le aynı şeyi düşünüyorlardı. "Peki ama sizce neden?"

"Nasıl neden?" diye güldü Profesör Galippi. "Burası çöplerden yüzen bir ada. Biz de onlardan farklı değiliz. Sen, ben ve ötekiler. Hantal, işe yaramaz, hatta belki de aşırı renkli... Kendimize benzer birini bulduk mu bir grup oluşturmak için ona tutunuyoruz. Buraya rengarenk bardaklar adası diyoruz. Karada olduğumuzda ise ona şehir diyoruz." Sonra homurdanarak ekledi. "Bir kez içine girdin mi bir daha geri dönüşü olmaz. AMA! Bizi teflon tavalardan farklı kılan bir şey var," diye açıkladı.

"Neymiş o?"

"Arkadaşının söylediği şey: biraz hayal gücü."

"Hayal gücü mü?"

"Evet!" diye cevap verdi adam. "Eğer geri dönemiyorsak... o zaman neden ileri gitmeyi denemiyoruz?"

27. BÖLÜM

DENİZİN ORTASINDAKİ TELEFON

1) mor... □...
 2) mor... Δ...
 3) mor... ○...
 4) mor... ○...

TELEFONA CEVAP VERMEMEK NEZAKETSİZLİKTİR.
 KARŞI ÖDEMELİ OLSA BİLE.

DEDALUS MATBAACILIK

Baskı Makinası, Matbaa. Foto. Malzeme ve Baskı Silindiri Üreticileri

Notlar

Connor hiçbir şey bilmek istemiyordu. Metis'i kullanılmış plastik bataklığından çıkarmak için her yolu denemişti, ama ne kadar çabalarsa çabalasın hiçbir şey işe yaramıyordu. Sonunda pes edip Murray ve Profesör Galippi'nin iki kürek alıp onları geminin bodoslamasının önünü çöplerden temizlemek için kullanmalarına izin verdi. Bir kutuyu ve büyük bir televizyonu yana ittiklerinde Metis hafifçe sarsılıp birkaç metre ilerleyebildi.

"Siz de gördünüz mü?" dedi Mina. "Hareket ediyoruz!"

"Ben de bakayım!" diye bağırdı Connor. Duyduklarına inanamıyordu.

"Evet, evet! Profesör haklıymış!" diye bağırdı Murray.

"Öteki kürekleri alın ve bize yardım edin!"

Kürekleri sırik ve zıpkın gibi kullanan çocuklar Metis'i yirmi metre daha Yüzen Ada'nın içlerine soktular. Çöpler, geminin bodoslamasının önünden yumuşakbaşlılıkla çekiliyorlar ve kış kısmına doğru yavaşça kapanıyorlardı.

Derken gemi yeniden durdu.

"Bunun işe yaramayacağını söylemişim," dedi Connor. "Şimdi daha da fazla içine gömüldük. Elindeki mızrakla geminin önündeki şişeleri dağıtmaya biraz daha uğraştı. Bu da yetmeyince ip merdiveni aşağı atıp o da suya indi. Bir bacağını uzatıp adanın sağlamlığını ölçtü, sonra ip merdiveni elinden bırakmadan çöplerin üzerinde yürümeyi denedi. "Lanet olası şeyler, benim ağırlığımı bile taşıyor! O kadar yoğun ki. Pislik kütlesi," dedi. "Bu da geri dönmek için yol kazmamız gerektiği anlamına geliyor!"

“Bence yapmamız gereken şey bu değil Connor,” dedi Profesör Galippi. Yüzünde mutsuz bir ifade vardı.

Connor çöplerin üzerinde dengede durmaya çalışarak ona baktı.

“Ah, öyle mi? Peki neden?”

“Çünkü görünen o ki, şu anda bulunduğumuz durumda ne ileri ne de geri gidebilmemiz mümkün,” diye cevap verdi adam.

“Öyleyse ne yapmalıyız?”

“Söylemesi kolay değil,” diye cevap verdi Profesör Galippi. “Ama galiba sorun... senin teknen.”

Metis’in kışına bağlanmış olan İtaka’yı işaret etti. Römorkörün gövdesi, yüzen plastik adaya çarpıp duruyordu. O da Metis gibi kendine yol açmayı başaramamıştı.

“Ada onu istemiyor,” diye lafını bitirdi profesör, çok kısık bir sesle.

Connor’ın yüzü kıpkırmızı oldu. “Bu nasıl bir saçmalık böyle?” diye bağırdı. “Ada onu istemiyor ne demek? Neden İtaka geçemezmiş? Siz hepiniz delirdiniz mi?” Sonra kimse cevap vermemesine rağmen konuşmaya devam etti. “İleri gitmemiz mümkün olmadığı için gidemiyoruz!” Kelimeler ağzının içinde ölüyorlardı. İtaka’yı gösterdi. “Onunla... bir alakası yok!” diye hıtkırdı.

Murray, profesörün doğru söylediğini hissediyordu. Ama kalbi sıkışmıştı. İtaka, Connor’ın eviydi. Onun her şeyiydi. Sahip olduğu her şey onun içindeydi.

“Onu burada bırakamam,” diye mırıldandı oğlan.

“Yola devam etmek zorunda değilsin,” dedi profesör. “Belki de benim önerim gerçekten de tam bir deli saçmalığıydı. Belki

de hepiniz gemiden inmeli ve beni bu işe yaramaz eşyalar adasında tek başıma bırakmalısınız. Neden olmasın? İtaka'ya dönün ve neler olacağını görelim. Motorları çalıştırıp geri dönebilirsiniz. Bense..."

Tam bu sırada bir telefon çaldı ve Galippi sustu.

"Gaipden sesler mi duyuyorum?" diye sordu ötekilere.

Havada en ufak bir esinti bile yoktu. Ufkun bir yanında ince tabakalar halinde bulutlar, öteki yanındaysa gri ve yoğun bir gökyüzü vardı. Deniz, çöplerin arasında bir açılıp bir kapanıyordu. Ve şüphe götürmeyecek şekilde bir yerlerde telefon çalıyordu. Yavaş ve tekrar eden bir zil sesi.

"Aşağıda!" diye bağırdı Mina.

Çöplerin arasında yüz metre ileride bir yeri işaret etti. Farklı türde kutuların ve bir sehpanın arasında eski, siyah bakalit bir telefon vardı. Ve çalıyordu.

Onu görür görmez Murray'in yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

Profesör Galippi fısıldadı: "Biraz hayal gücü. Biraz hayal gücü çocuklar."

Fakat bu durum Connor'ı daha fazla öfkelendirmişti. "Bu imkânsız..." diye mırıldandı. Sonra da çöplerin arasında, eskinden daha öfkeli bir şekilde, tıpkı bir kabadayı gibi yürümeye başladı.

"Connor, hayır!" diye bağırdılar.

"Dikkat et!"

"Bir ipe tutunsaydın!"

Fakat Connor durmadı. Ne Metis'e ne de İtaka'ya baktı. Uzun adımlarla siyah bakalit telefona ulaştı. Duvara asılan mo-

dellere dendi. Numaraların olduğu bir daire ve ahizenin hemen altında bir çingırağı vardı.

Çalıyordu.

Çalıyor ve çalıyordu.

Sanki ezelden beridir çalıyor gibiydi.

“Geldim!” diye bağırdı Connor elinde olmadan. Deddiği şeyi fark ettiğinde durumun saçmalığını düşünüp güldü. Telefonun Yüzen Ada’nın altında gözden kaybolan siyah bir kablosu vardı.

Connor derin bir nefes alıp ahizeyi kaldırdı.

“*Hoş geldin gezgin dostum,*” dedi bir kadın sesi. “*Hayali Yerler Konseyi tarafından hazırlanan ses kaydını dinliyorsun. Şu anda sınır çizgisinde bulunmaktasın. Eğer devam edersen maceraların, risklerin, sırların ve gizemlerin olduğu bir dünyaya adım atacaksın. Fakat bu dünyada felaketler, ayrılıklar, savaşlar ve ölümcül tuzaklar da var. Hayali Yerler Konseyi senin kişisel güvenliğinden sorumlu değildir ve sorumlu tutulamaz; ayrıca bir gün eve döndüğünde seni hatırlayan birini bulacağının sözünü veremez.*”

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra, kayıt yeniden başladı: “*Hoş geldin gezgin dostum... Hayali Yerler Konseyi tarafından hazırlanan ses kaydını...*”

Bu kelimelerin sahibi kimdi? Ne zaman kaydedilmişti? Buraya kadar nasıl gelmişti? Connor kendi kendine soruyor, kalbi göğüs kafesinin içinde deliler gibi atıyordu. Hayali Yerler Konseyi mi? Maceralar mı? Sorumluluklar mı? Bu her zaman hayal ettiği şeydi. Tamamen ona ait bir video oyunu gibiydi.

Ama emin olamıyordu.

Telefonu titreyen ellerle yavaşça kapattı.

Telefon şimdi susmuştu.

“NE OLDU?” diye bağırdılar Metis’tekiler.

Connor arkadaşlarına baktı. Murray’in içgüdüleri. Mina’nın zekası. Shane’in gücü. Profesör Galippi’nin sağı solu belli olmayan tavırları. Bir macera için gerekli tüm öğelere sahip gibi görünüyorlardı. Tıpkı İtaka’da defalarca atıldıkları maceralar gibi.

Yaşlı römorkörün neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, hafif hafif yalpa vuruyordu. “Eşyalar düşünmez. Ama biz hep eşyaları düşünüyoruz,” dedi Connor kendi kendine. “Elde ettiğimiz şeylerin bizi ele geçirmesine izin veririz. Bizim olan şeyleri savunur ve koruruz. Ve bu da ağırlaşmamıza neden olur.”

Sahip olmanın dayanılmaz ağırlığı.

Terk edilmiş çöplerden bir tabakanın üzerinde ayakta duran Connor gözlerinin dolduğunu hissetti.

İtaka. Onu buraya kadar takip eden evi. Sınıra kadar.

Bir tarafta tıpkı Profesör Galippi’nin bahsettiği her zamanki dünya vardı. Öteki tarafta ise...

Connor döndü.

Öteki tarafta ne vardı? Göz alabildiğine uzanan çöpler mi?

“CONNOR!” diye bağırdı gemidekiler.

Sonra dikkatini bir şey çekti.

Tam telefonun yanındaki bir açıklıkta, birkaç şişeyle, yumurta kaplarının arasında sarı bir lastik ördek vardı.

Connor gülümsedi. Lastik ördek de hep aynı gülümsemeyle ona cevap verdi. Büyük, siyah beyaz iki gözü ve kocaman yanakları vardı.

Oğlan onu almak için eğildi ve gözlerinin içine baktı. “Sen nersin lastik ördekçik? Öteki tarafa geçmek doğru bir adım mı olur yoksa yanlış mı? Ya onlar için? Doğru mu olur, yanlış mı?”

Lastik ördek cevap vermedi.

“Ev mi yoksa macera mı?”

“COOONNOOOR!”

Connor lastik ördeği iki tarafından sıktı. Oyuncak hemen cevap verdi: “Vak!”

Connor kederle gülümsedi. “Bunu senden hiç beklemezdim.”

Elini kaldırıp Metis’tekilere döndüğünü işaret etti.

“Telefondaki kimdi?” diye sordular, onu güverteye çektiler.

Oğlan doğrudan Profesör Galippi’ye bakıyordu. “Hiç kimse,” dedi. “Ama galiba siz haklısınız profesör. Kıç taraftaki hatları kesmeli ve...”

“Ya İtaka’ya ne olacak?” diye sordu Murray.

Connor onu duymazlıktan geldi. Dik başlılıkla, önlerinde açılan ufku işaret etti. “Adayı aşmayı denemeliyiz.”

Sonra lastik ördeği Mina’nın avucuna koydu.

“Yanılmışsın,” dedi gülümseyerek. “Burada oyuncaklar var.”

İtaka’yı terk etmeden önce Connor alabildiği kadar eşyayı Metis’e geçirdi. Sebze bahçesindeki limon ağacını kıç tarafına, dümenin yanındaki desteklerden birine bağladı ve hard disklerini daha evvel Ulysses Moore’un günlüklerini buldukları çinko kutuya yerleştirdi.

Teknesinden ayrılırken gözlerinde yetim kalmış çocukların bakışı vardı.

İtaka’yı ayırır ayırmaz Metis yol almaya başladı. Murray’in pusulasını kullanarak rotalarını izlemeye çalışıyorlardı, ama ge-

minin çöplerin arasında kat ettiği yol onların bildiği bir yön bulma kuralına göre çizilmemişti.

Böylece birkaç saat daha geçti. Kürekler ve zıpkınlarla çöpleri ittirme işini sırayla yapıyorlar, görevli olmayanlar da o sırada karınlarını doyuruyorlardı.

“Sizce bir daha eve dönebilecek miyiz?” diye sordu Mina bir ara.

Siyah bakalit telefonda duyduğu sözler hâlâ Connor’ın kulaklarını cızılatıyordu, ama bir şey söylemedi.

Yüzen Ada’yı keşfettikten sonra ilerleyen saatlerde çöplerin türü yavaş yavaş değişmeye başladı. Sonunda Metis kendini oyuncak bebekler, oyuncak arabalar, dinazorlar ve tren modelleri arasında buldu. Bunu fark ettiğinde Profesör Galippi derin bir oh çekti ve gidip bavulundan kırmızı ve mavi oyuncak arabalarını aldı. Onlara son bir defa baktı, küçük ön camlarına tatlı bir öpücük kondurdu ve dikkatli bir hareketle onları öteki sahipsiz oyuncakların arasına bıraktı.

“Bunu neden yaptın?” diye sordu Connor. Bu hareketi onu derinden etkilemişti.

“Çünkü en doğrusu buydu...” diye cevap verdi profesör. Gözleri dolu doluydu.

“Onlar... senin için çok mu önemliydi?”

“Ah, hayır. Sadece iki eski arabaydı işte,” diye yalan söyledi Tony Galippi. “İhtiyar bir adamın karmakarışık hatıraları işte...”

“Neden karmakarışık?”

“Hatırlamak istemediğin şeyleri hâlâ hatırladığın için karmakarışık evlat,” dedi, esrarengiz bir ifadeyle gülümseyerek.

* * *

“Deniz göründü!” diye bağırdı gözcülük yapan Mina.

“*Thalatta! Thalatta!*” diye tekrarladı Profesör Galippi. Bu Yunanca kelime “deniz” anlamına geliyordu. Bu dilde konuşulduğunu duyan Metis ileri doğru atıldı.

Açık deniz birkaç yüz metre ötelerindeydi. Sahipsiz oyuncaklardan meydana gelen kabuk, açılmaya, yeniden özgürce yola devam etmelerine izin vermeye başlamıştı.

Murray ve Shane gri askerlerden meydana gelen bir grup oyuncağı zıpkınla son kez ittirdikten sonra açık denize çıktılar. Geminin yeniden dalgaları göğüslediğini hissederek hissetmez Connor yelkeni açma emrini verdi.

“Eve dönüyoruz!” diye bağırdı, dümene geçerek. Ama aslında buna hiç niyeti yoktu.

Bu sefer gidecekleri yönü geminin belirlemesine izin verdi. Metis kendini rüzgâra doğru çevirdi ve burnunu kaldırdı. Sonra aniden rüzgârı arkasına aldı ve yelkenlerini şişirip tam yol ileri doğru atıldı.

“Yeniden yola çıktık!” diye rahat bir nefes aldı Murray. “Şu yelkene bakın!”

“Altımızda balina veya başka tehlikeli hayvanlar yok, değil mi?” diye sordu Connor.

“Yok kaptan!” diye cevap verdi Murray farkında olmadan.

Connor, göğsü gururla şişerken, geminin hareketine eşlik edercesine bağırdı: “Yelkenler fora! Bilinmeyen topraklara!”

Metis’in omurgası mutlulukla baştan aşağı titredi. Bodoslaması dalgaları denizlerin efendisiymişçesine jileti gibi kesiyordu.

“Kilmore Koyu’na doğru!” diye ekledi Murray.

Connor ona baktı. İlk fırsatta arkadaşlarına telefonda duyduklarını anlatması gerektiğini düşündü. Ama sonra aniden rüzgâr yön değiştirdi, gökyüzü üstlerine kapandı ve daha onlar açık denizde hızla yol almanın keyfini süremeden gemi yoğun bir sis bulutunun içine girdi.

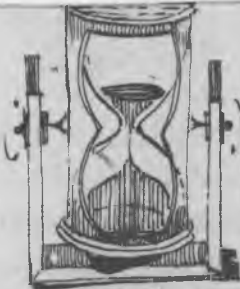

28. BÖLÜM

HAYALET GEMİ

İsmail Hakkı Çelebi
İsmail Hakkı Çelebi
İsmail Hakkı Çelebi
İsmail Hakkı Çelebi

AÇIK DENİZDE BELİREN BİRAZCIK SİS
YALNIZ OLANI ARKADAŞ CANLISI,
CESURU KARARSIZ VE KARARSIZI DA
KAPTAN YAPMAYA YETER.

İsmail Hakkı Çelebi
İsmail Hakkı Çelebi

İsmail Hakkı Çelebi
İsmail Hakkı Çelebi

EDALU'S MATBAACILIK

Baskı Makinası, Matbaa, Font, Malzeme ve Baskı Silindiri Üreticileri

8.000

“Anlamıyorum...” diye fısıldadı Mina. “Aşmamız gereken başka sınavlar olmaması gerekiyor...”

Uçsuz bucaksız, rutubetli ve sıcak, süte benzer bir sisin içinde sıkışıp kalmışlardı. Rüzgâr aniden kesilmişti. Yelkenleri kapanan Metis, akıntının gücüyle yoluna devam ediyordu. Hızı saatte iki deniz miliydi. Fakat hiçbir şey görmedikleri düşünülüğünde bu hız bile tehlikeli olabilirdi. Arada sırada pus dağılıyor ve açık deniz kendini gösteriyordu.

Bu anlardan birinde Murray ufukta, yemyeşil adalardan meydana gelen bir topluluk görür gibi oldu. Sonra Metis’in etrafı yeniden sütümsü bir beyazlıkla kaplandı ve adalar gözden kayboldu.

Murray uzakta bir şeyler gördüğüne inandığı sırada, karanın ne tarafta olduğunu anlamak için cebinden yazı masasının çekmecesinde bulduğu altın pusulasını çıkarmıştı. Pusulanın ibresi güney, güneybatı yönüne gittiklerini gösteriyordu. Öyleyse Murray’in gördüğü adalar tam tersi yönde olmalıydı.

“Güneydoğu yönünde karaya dair izler var!” diye bağırdı güverteden. Sis içinde, elinde pusulayla yürümeye çalıştı. “Connor beni duydun mu?”

“Emin misin?”

“Evet!”

Connor ikinci bir kez daha sormadı.

Eğilip, dümeni doksan derece sola çevirdi. Metis inip kalkıp dalgaların üzerinde eğildi. Neredeyse duracak kadar yavaşlamıştı.

“Rüzgârı başa alıp gemiyi durdurduk!” diye bağırdı Connor. Doğru söylüyordu. Şimdi sadece çok hafif bir akıntı onları istikametlerinin tam tersi yönüne, Murray’in gördüğü kıyıya

götürüyordu. Rüzgâr gemiyi kontrol edemeyecek kadar azdı.

“Küreklerle asılın!” diye emir verdi.

Murray ve Galippi bir tarafa, Shane ve Mina öteki tarafa geçip kürekleri denize indirdiler.

“Haydi, hop! BİR,” diye bağırarak işaret verdi Murray.

Örümceğin bacaklarına benzeyen bu devasa kürekleri çekmek hiç de kolay iş değildi. Hepsini aynı anda çekmek ise çok daha zordu.

Metis, dalgaların arasında zikzaklar çizerek ilerlemeye başladı. Her seferinde sise daha fazla gömülüyordu.

“Profesör, küreği bana verin ve dümene siz geçin!” diye bağırdı Connor, nemli ve sıcak sisin içinden.

“Niyeymiş o?” diye karşı çıktı adam, güvertenin bir yerlerinden. “Beni ruhsuz bir ihtiyarın teki mi sandın? Sen rotanı düşün Kaptan Connor ve bizi buradan çıkarmanın bir yolunu bul!”

Connor güvertede ayak sesleri duydu. Sonra Murray’in yanına geldiğini gördü.

“Güneydoğu,” diye hatırlattı çocuk, elindeki pusulayı göstererek. Ardından tekrar gözden kayboldu.

“Haydi, hop!”

“Haydi, hop!”

“Haydi, hop!”

Kürek çekişleri arasında uzaklardan gelen bir uluma sesi duyular. Derin ve keder dolu bir sestti.

Aynı anda hepsi kürek çekmeyi bıraktılar.

“Siz de duydunuz mu?”

“Evet. Ne olabilir?”

“Gemi düdüğüne benziyor!”

“Sinyale cevap verelim!”

“Belki vermesek daha iyidir. Biraz bekleyelim!”

Bekleyip dinlediler. Kalkık duran küreklerden su damlıyordu. Metis akıntıyla birlikte yol alıyordu.

İkinci bir ses duydular. Bu seferki daha yüksek, ama daha tiz ve keskindi.

“Bir ses daha!”

“Fakat daha farklı!”

“Tam tersi yönden geliyordu.”

“Küreklerle asılın!” diye emretti dümendeki Connor.

“Haydi, hop!”

“Haydi, hop!”

Birkaç dakika boyunca hiç ses duyulmadı. Bekleyiş dayanılmaz bir hal almıştı. Sadece kürek çekerlerken çıkan nefes ve şıpırtı sesleri vardı.

Derken Mina bir ses duyup kürek çekmeyi bıraktı.

“Sen de duydun mu?” diye sordu, yanında kürek çeken Shane’e.

“Hayır. Ne duymam gerekiyordu?”

“Sanki...” Mina cümlesini tamamlamadı. Yanılmış olabileceğini düşündü. “Yok bir şey,” dedi.

Bir kez daha küreklerle asıldı.

“Biri bağıyor!” diye bağırdı Profesör Galippi güvertenin karşı tarafını kaplayan sisin içinden. “Siz de duydunuz mu?”

“Bir erkek!” diye bağırdı Connor.

“Yanıyorsunuz!” diye karşılık verdi Murray. “Kadın sesi!”

“Haydi, hop!”

Shane hiçbir şey duyamıyordu. Sadece giderek yoğunlaşan

ve ayak bileklerine dolaşan boğucu sisi fark edebiliyordu.

“Ben duymadım!” diye bağırdı. Sesi, sisin içinde kaybolmuştu.

“Bu babam!” diye bağırdı Murray aniden. Oturduğu banktan kalktı. “Siz de duymadınız mı? Bu babamın sesi. Çağırıyor... Beni çağırıyor!”

“Murray!” diye bağırdı Connor. “Yerine dön! Babanın sesini duymuş olamazsın!”

“Size duyduğumu söylüyorum!” diye ısrar etti Murray.

“... Brunilde?” dedi bir süre sonra Profesör Galippi. “Brunilde sen misin? Bana ne söylemeye çalışıyorsun sevgilim?”

“Profesör!”

Shane yanı başında ayak sesleri duydu.

“Ağlıyorlar!” diye mırıldandı Mina.

“Kim ağlıyor?” diye sordu Shane. “Ben hiçbir şey duymuyorum.”

“Çocuklar, Shane! Geminin yanında ağlayan çocuklar var.”

Shane kızı bileğinden tuttu. “Mina! Burada çocuk mocuk yok...”

Kızı kendine çekti. Mina’nın gözleri uyuyormuş gibi kapalıydı, ama konuşmaya devam ediyordu. “Sana ağlıyorlar diyorum Shane. Çocuklar...”

Shane belki kendine gelir diye kızı sarstı, ama Mina tepki vermedi.

Güverteden ayak sesleri geliyordu.

“Brunilde!” diye bağırdı Profesör Galippi yeniden. Bu sefer sesi daha yakından geliyordu.

“Sizi tanımıyorum...” dedi Connor’ın sesi. “Kimsiniz?”

Metis belli belirsiz rotasından çıkmıştı. Shane arkadaşının

dümeni bıraktığını anladı.

Hiçbir şey düşünmeden harekete geçti. Geç olmadan bir şeyler yapması gerekiyordu.

Mina'nın uykulu bedenini kaldırıp kaptan kamarasına doğru gitti.

"Bırak beni Shane..." diye mırıldanıyordu Mina, kollarının arasında yarı uykulu hareket etmeye çalışarak. "Bana ihtiyacı olan çocuklar var. Shane..."

Shane bu yaptığının bir anlamı olup olmadığını bilmiyordu, fakat Mina'yı kamaraya sokup kapıyı kapattı. Sonra el yordamıyla geri dönüp Profesör Galippi'yi buldu. Yaşlı adam küpeştenin önündeki sisi işaret ediyordu.

"Geliyorum Brunilde... Dayan!" diye mırıldanıyordu.

Shane onu yakaladığında profesör fazla karşı koymadı. Onun da gözleri kapalıydı. Shane yaşlı adamı Mina'yı kapattığı kamaraya götürdü. Kapıyı açmak için, ayağa kalkıp dışarı çıkmaya çalışan kızı itirmek zorunda kaldı.

"Bırak bizi Shane!"

"Evet, bırak bizi!"

Shane denize bir şeyin düştüğünü duydu. Baştan aşağı buz kesti. Kamaranın kapısını kapatıp güverteye, ta pruvaya kadar koştu. Murray küpeştenin üzerinde kolunu ileri uzatmış, ayakta duruyordu. Küreğini denize atmıştı. Babasının sesine bir şeyler söyleyerek cevap veriyordu. "Masum olduğumu biliyorum. Biliyorum, sana inanıyorum. Lütfen böyle konuşma!"

Shane ona arkasından sarılıp, nazikçe küpeştenin üzerinden indirdi. Kaptan kamarasına döndüğünde Mina ve Profesör Galippi kapıyı yumrukluyordı.

Sonra Connor'ı aramaya gitti. Onu dümene yapışmış vaziyette gözleri kapalı mırıldanırken buldu. "Hayır, sizi tanımıyorum... kim olduğunuzu bilmiyorum... Size nasıl inanabilirim?"

Shane onu kendisiyle gelmeye ikna etmekte epey zorlandı. Connor'ı sonunda dümendenden ayırmayı başardığında genç çocuk kapalı gözkapaklarının altından ağlıyordu.

"Üzgünüm Connor... Çok üzgünüm..." diye tekrarladı Shane.

Connor onların korkusuz kaptanıydı, Shane bunu çok iyi biliyordu. Fakat görünen oydu ki, sis de bunu anlıyor ve onun en zayıf noktasını bulduğunu biliyordu. Sis hepsini ele geçirmişti. Shane güvertede bir aşağı bir yukarı koştururken sis onun etrafında da yoğunluğunu arttırmaya başladı. Ve her zaman sakinliğini koruyan oğlan kendisine fısıldayan sesler duymaya başladı.

"Kış kış! Defolun!" diye bağırdı serbest kalan eliyle sisi dağtırmaya çalışarak. "Gidin buradan! Ne olduğunuzu biliyorum! Sizden korkmuyorum!"

Aslında Shane'in bir şey bildiği yoktu ve korkuyordu. Bu sisin en gözü kara olanları korkutmaya, en cesurları yıldırmaya yaradığını düşünüyordu. Belki de bu yüzden başlarda o hiçbir şey duymamıştı, tam bir korkak olduğunu bildiği için. Fakat sis ona kendini cesur hissettirmiş ve cesaretini kanıtlar kanıtlamaz ona da eziyet etmeye başlamıştı.

Shane'in aklına denizcileri yemek için şarkı söyleyerek gemilerini batıran yarı kadın yarı balık olan şu yaratıklar geldi. Onlara siren dendiğini biliyordu.

Connor'ın elini bırakmadan yerden bir halat aldı. Bir yandan da Murray'in sisin içinde gördüğü kıyıların siren kayalıkları olduğunu düşünüyordu. Ya gemi düdükları neydi?

Sanki çağırırmış gibi o alçak ve kasvetli ses tekrar duyuldu. Oğlan bu sesi daha hızlı çalışması için bir uyarı olarak algıladı.

“Özür dilerim... Çok özür dilerim...” dedi arkadaşlarına, onları halatlarla ayak bileklerinden bağlarken.

Onlarsa uykuda hareket ediyormuş gibi uyuşuklukla çırpınıyorlardı.

Fakat Shane cesaretini yitirmeyip devam etti.

“Bırak bizi Shane!”

“Gidip onlara yardım etmek istiyoruz!”

“Onlar benim annem babam!”

Shane, duyduklarına kulaklarını tıkayıp hepsini kaptan kamarasına kapattı. Dışarı çıkamayacaklarından emin olmak için kapının kulpunu da bağladı.

“Lanet olası hikâyeler!” diye bağırdı dümene koşarken. Sis kulaklarını yakmaya başlamıştı. Shane’in aklına Edgar Allan Poe’nun hikâyesi gelip duruyordu. Dipsiz bir girdabın içinde kaybolan gemiyi düşündü. Dümene tutunduğunda kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

“Ya şimdi?” diye sordu kendi kendine. “Gemiye kumanda eden tek bir kişi var.”

Arkadaşları kapıyı yumruklamayı ve ondan kendilerini dışarı çıkarmasını istemeyi sürdürüyorlardı.

İkinci ses daha tiz ve keskindi. Sol tarafından gelmişti. Ölmekte olan bir hayvanın iniltisine benziyordu.

Shane, Connor’ın dümenin yanı başında bıraktığı Murray’e ait pusulayı ayağıyla kendine doğru çekti. Onu yerden alıp baktı. Sonra başını iki yana salladı.

Buradan çıkmalıydı. Ne tarafa gittiklerinin bir önemi yoktu.

“Shaaane,” diye mırıldandı, tam bu sırada sisin içinden bir ses. “Shaaane!”

Fakat Shane’in kendini korkunun kollarına bırakmaya niyeti yoktu. Ne yapması gerektiğini buldu. Korkmamalıydı. Düşünmeyi bırakması yeterli olacaktı.

Bu emre uymalıydı.

Ortada bir emir olmasa bile kendi uydurabilirdi.

Dümeni düz tutup Metis’i akıntıya doğru çevirdi.

“Shaaane!”

Oğlan güldü. “Daha iyisini yapman gerekiyor, seni beceriksiz sis bozuntusu!” diye meydan okudu.

Babasının sesini duyar gibi olmuştu. Shane babasına karşı derin bir korku beslerdi. Fakat sesine karşı değil. O, babasının sessizliğinden korkardı ve hiç konuşmamasından.

Bir eliyle dümeni tutarken, öteki eliyle yelkeni kapalı tutan halatı yakaladı.

Kendi yelkenini.

Yelkenin bir ismi vardı...

“Cesaret!” diye bağırdı. “Rüzgârla şiş ve bizi buradan çıkar!”

Tam bu sırada esen bir rüzgâr oğlanı hayretler içinde bıraktı.

“CESARET!” diye bağırdı Shane.

Metis ileri atılıp burnuyla dalgaların içine daldı. Denizden sıçrayan köpükler güverteyi ıslatıyordu.

“GİDELİM, HAYDİ!” diye bağırdı Shane yeniden.

Derken baş kısmının önünden gemi düdüğünün kasvetli çağrısı yükseldi. Oğlan hiç tereddüt etmedi, sadece güldü. Ve Metis ona itaat etti. Oğlanın arzusunun gücüyle hayat bulmuş, yelkeni kim bilir nereden gelen bir rüzgârla şişmiş ve sisin

içinden çıkmaya başlamıştı. Giderek hızlanıyordu.

Parmaklarının altında geminin koskoca gövdesinin hayat bulduğunu hissetmek heyecan verici bir duyuydu. Shane, dümeni kendi haline bırakıp önünde açılan sise baktı. Pus, iplikler halinde yırtılıyor ve onunla birlikte fısıltılar da kayboluyordu.

“Tam yol ileri,” diye mırıldandı oğlan. “Buradan çıkalım artık!”

Metis dalgaların üzerine çıkıp köpükleri bir bıçak gibi yarıyordu. Dalgaların içine gömülüp tekrar çıktı. Sonunda sis tamamen dağıldı.

“İşteee!”

Ve aynı anda Shane’in gözlerinin önünde devasa bir yelkenlinin karaltısı belirdi. Oğlan gri yelkenlerini ve direklerini tam zamanında görmüş, düdüğünün kasvetli ve derin sesini işitmişti. Metis son süratle geminin üzerine gidiyordu. Manevra yapacak alan yoktu.

Shane her şeyin sona erdiğini düşündü.

Korku bir rüzgâr gibi üzerine doğru esiyordu.

Ama bu sefer onu yenecekti. Shane düşünmemeye çalıştı.

Pruvanın geminin en büyük kısmı olduğunu biliyordu, bu yüzden dümeni düz tuttu.

Böyle yaparak önünde beliren yelkenlinin tam ortasını hedeflemiş oluyordu.

Dümeni düz tuttu... gemiyi ortalamak gibi delice bir planı vardı.

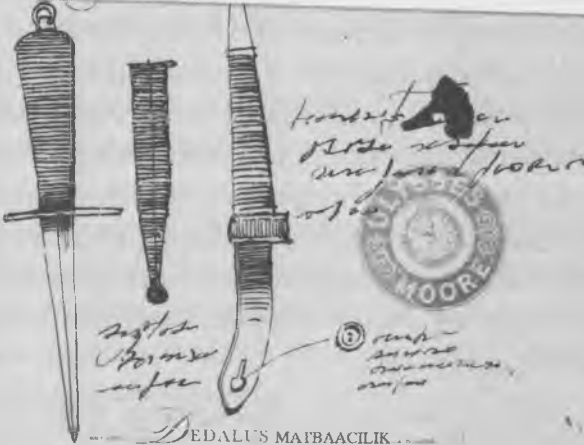
“Tam yol ileri!” diye fısıldadı dişlerinin arasından. Ve Metis bir sonraki dalgaya binip havaya zıplamak üzereyken bağırdı: “DİKKAAAAT! ÇARPIYORUUUUUZ!”

29. BÖLÜM

DENİZ KURDU

TÜM DENİZCİLER KENDİ MACERALARINI
ANLATMAK ZORUNDA DEĞİLLER.
BAZEN GÖRKEMLİ BİR YELKENLİ
KÜÇÜK BİR SANDALA DÖNÜŞEBİLİR.

Baskı Makinası, Matbaa, Font, Matzeme ve Baskı Silindiri Üreticileri

Adı Phantom olan geminin kaptanı Metis'in sisin içinden çıkıp üzerine doğru geldiğini anladığında artık çok geçti. Gene de çarpışmayı engellemek için umutsuzca manevra yapmaya çalıştı. Yirmi yedi metre uzunluğunda, yedi metre genişliğinde, yelkenleri sonuna kadar açılmış, seksen tonluk bir gemiye kumanda ediyordu.*

Rüzgârın altına doğru bir manevra yapılmasını emretti. Fakat yelkeni değiştirecek zaman yoktu. Gemi o kadar yana yattı ki küpeştesi neredeyse suya geçecekti.

Metis tam o sırada direkleri ve yelkenleriyle çarptı. Gemiye bir taraftan öbür tarafına kadar geçti. Geminin ana yelken direği kırılıp ikiye bölündü, suyla dolan yelkenler ağırlaştı. Phantom yattığı taraftan bir daha kalkamadı. O sırada yerlerinden kopan halatlar ve yelkenler Metis'in güvertesinde kırbaç gibi şaklıyorlar, kürekleri parçalayıp kaptan kamarasının tavanını kırıyorlardı.

Shane palamarlar kafasının üzerinde dönüp durur, her şey çatlayıp kırılırken kendini yere attı. Metal plakalarla güçlendirdikleri ana yelken direği binlerce parçaya ayrılmak üzereydi ve yamalarla yaptıkları rengarenk yelken de yırtık pırtık olmuştu. Bir an için Metis, örümcek ağına benzeyen bu kumaş parçaları tarafından sarmalanıp kalma tehlikesiyle karşı karşıya kaldı, ama yükünün gücü onu kurtardı. Yelkenden kurtulup halatları bir kuyruk gibi arkasından sürükledi. Durduktan sonra kendi etrafında bir dönüş yaptı.

* *Çevirmenin notu:* Bu isimde ve aynı şekilde tasvir edilen bir gemiye Jack London'ın *Deniz Kurdu* adlı romanında rastladım.

Güverteyi kaplayan yelken parçalarından gemiyi ilk kurtaran Shane oldu. Arkadaşlarını kurtarmaya koştuğunda onları birbirlerine bağlı vaziyette buldu. Büyük, gri bir yelken üzerlerine kapanmıştı. Elinden geldiğince çabuk onları kurtardı.

“Murray! Mina!”

“Neler oldu?”

Shane cevap vermedi. Profesör Galippi’nin öksürdüğünü duyuyordu. Her biri serbest kalkana dek ipleri kesmeye ve yelkeni parçalamaya devam etti. Hepsi iyiydi, sadece biraz sersemlemişlerdi.

“Bir yelkenliyle çarpıştık!” diye bağırdı Shane, ayağa kalkmalarına yardım ederken.

Güverteye döndüklerinde Phantom’un bir denizcisini de yanlarına aldıklarını fark ettiler. Halatların altında mahsur kalmıştı ama hayattaydı.

Shane ona yardım etmek için atıldı, ama hareket edecek yeri olmayan adam kendini halatlardan kurtarıp Metis’in küpeştesinden aşağı atladı ve suyun içinde gözden kayboldu.

Shane’in sesi soluğu kesilmişti. Denizci gri deriliydi ve hiç ses çıkarmamıştı.

Mina bir çılgılık attı. Yana yatmış dev yelkenliye bakıyordu. Yelkenleri su almış, denizciler onları dibe çekmemesi için çaresizce kumaşları kesmeye çalışıyorlardı.

“Onlara hemen yardım etmeliyiz!” diye bağırdı Connor. “Güverteyi yelkenlerden kurtaralım. Manevra yapmalıyız!”

Mina ve Murray sersemlemiş bir halde Phantom’un siyah gövdesine bakmayı sürdürüyorlardı. Bir gemiden çok, can çekişen bir balınaya benziyordu.

“O gemi için elimizden bir şey gelmez...” dedi Profesör Galippi.

“Ama denizcileri kurtarabiliriz!” diye karşılık verdi Mina.

“İyi ama neden bağırırmıyorlar?” diye sordu Murray. “Dilsizler mi?”

Haklıydı. Yelkenlinin denizcileri hiç ses çıkarmadan hareket ediyorlardı. Hepsinde tekinsiz bir hava vardı. Yelkenli su almaya başladığı anda kendilerini sessizce denize atmaya başladılar. Denize dalışlarında insanın kanını donduran bir tuhafılık vardı. Kendilerini dalgaların arasına bırakıyorlardı. Yüzmüyorlar, kaskatı bir şekilde suya gömülmeyi bekliyorlar ve öylece gözden kayboluyorlardı. Bir çocuk oyunundaki yenilmiş askerlere benziyorlardı. Oyunu bırakıp çekiliyor gibiydiler.

Murray ve arkadaşları dehşet içinde onlara bakıp neden böyle davrandıklarını çözmeye çalıştılar. Onlara seslendiler. Ama onlar gemiyi terk ederek suya atlamayı sürdürüyorlardı.

“İntihar eden kuzey farelerini izlemek gibi...” diye fısıldadı Profesör Galippi. Bu geminin mürettebatının kendi iradeleri dışında hareket eden deliler, hayaletler veya gri robotlardan meydana geldiğini fikrini ileri sürdü. “Sayıları fazlaştığında... kuzey farelerinin kendilerini kayalıklardan aşağı attıklarını söylerler...”

“Ama onlar fare!” diye bağırıyordu Mina.

“İnsan değiller yani...” dedi Murray. “İnsanlar kendilerini bu şekilde denize atmazlar! Şunlara bakın! Yelkenli bir oyuncak gibi suya batıyor.”

Haklıydı. Phantom kulakları sağır eden bir gürültü çıkarak çöktü. Hemen sonra da pruvası yukarı kalktı ve geri kalan kısmı hayret verici bir hızla sulara gömüldü. Sonunda deniz, geminin üzerine kapandı.

“Korkunç!” diye haykırdı Connor.

“Bir şeyler yapmalıyız... Bir şeyler...”

“Hepsi benim suçum,” diye mırıldandı Shane. Bu trajediye kendisinin neden olduğunu düşünüyordu.

Tam bu sırada bir şey duydular.

TAK!

Metis’in halatlar ve yelken bezi parçalarıyla kaplı güvertesinde bir kanca belirdi. Küpeşteye ulaşip bir yere takılıncaya kadar geri geri sürüklendi ve kasıldı.

“Neler oluyor?” diye sordu Mina.

“Biri gemiye çıkıyor,” diye bağırdı Murray.

“Bize saldırıyorlar!” diye haykırdı Connor.

Tam bu sırada yarı çıplak bir oğlan, bir yengeç çevikliğiyle gemiye tırmandı. Üzerinden sular damlarken güverteye çıktı ve birkaç adım ötelerinde durdu. Etrafını çevreleyen felaketi inceledikten sonra ana yelken direğine baktı. Gerçek olduğunu anlamak istercesine parmağını tahta döşemelere değdirdi.

“Sen de kimsin?” diye sordu Murray, cebindeki çakısını bulmaya çalışırken.

Oğlanın uzun ve dağınık saçları kızıl renkteydi. Zayıf ve kaslı bedeni yara izleriyle kaplıydı.

“Onu nasıl buldunuz?” diye sordu. Sesi heyecandan çatlak çatlak çıkıyordu. Derin bir nefes aldı. Parmağını küpeşteden bir türlü ayırmıyordu. “Arkadaşın Sis Halkası’nı geçmeyi nasıl başardınız?”

“Dediklerinin tek kelimesini bile anlamadım,” diye cevap verdi Murray.

Kızıl saçlı oğlan etrafına baktı. Gözlerinde etrafı tanıdığına dair bir ifade vardı. Oraya alıştı.

“Bu gemiyi tanıyor musun?”

Öteki, güverteyi adım adım incelemeyi sürdürdü. Ambara açılan kapağa bakıp, “Burası değişmiş,” dedi.

“Az önce bir gemiyle çarpıştık...” diye hatırlattı Murray.

“Bu gemiyi tanıyor musun?” diye sordu Connor yeniden.

“Evet. Tanıyorum,” diye cevap verdi oğlan. İkisi neredeyse aynı yaşıydılar. “Yıllar önce bu bizim gemimizdi.”

“Seni de mi evinden uzaklara götürdü?” diye sordu Mina korkuyla.

Oğlan dönüp ona baktı. Gülümsedi. “Hayır, diye cevap verdi. “Ben gitmeyip kalanlardan biriydim.”

Bir süre durup sessizce Murray’i, Shane’i, Connor’ı ve Profesör Galippi’yi inceledi. “Nasıl yaptınız bilmiyorum, ama Phantom’u bize ulaşmadan önce son anda durdurduğunuz için size teşekkür ederim...” diye fısıldadı. “Denizcilerin boğulmasına üzülmeyin. Bunu durduramazdınız. Elinizden bir şey gelmezdi. Ama ağlamayın ve umutsuzluğa kapılmayın. Onlar sizin için üzülmezlerdi.”

Ardından birkaç kulaç ötelerinde, hafif yelkenleri olan kırmızı bir yelkenliyi işaret etti.

“O benim gemim Nemesis,” dedi. “Benim adım da Rick Banner. Kilmore Koyu’ndan Rick Banner.”

30. BÖLÜM

KILMORE KOYU'NA DÖNÜŞ

*Prose a l'usage de
les deux machines
Rosa (Rosa)
Günül Rosa Rosa
Rosa Rosa*

ROTASINDAN AYRILMAYANLAR İÇİN
ERZAK ALINABİLECEK BİR LIMAN, TERK EDİLMİŞ BİR KASABA
VE ÇAY İÇMEYE GİTMEK İÇİN BİR ASANSÖR DAİMA VARDIR.

Walter Rosa Rosa

DEDALUS MATBAACILIK
Baskı Makinası, Matbaa, Font, Malzeme ve Baskı Silindiri Üreticileri

1924

Nemesis'in güvertesindeki saate göre, denize açıldıkları aynı pazar gününün öğlen saatlerinde iki gemi uzun bir burna yanaştılar.

Metis'in pruvası ipek gibi ıslıtlı bir denizi kesiyordu. Ufuk, uçuk pembe bir renge bürünmüş, kuş tüyüne benzeyen olağanüstü beyazlıktaki bulutlarla beneklenmişti.

"Başardık..." diye mırıldandı Profesör Galippi, başını incelediği haritalardan kaldırıp derin bir iç çekerek.

"Nerede olduğumuzu anlayamıyorum. Hesaplarıma göre burada kıyı olmaması lazım."

Oysaki vardı. Hem de orada, çok yakındaydı. Kayalıklara çarpan dalgaları, denize inen tepelerdeki çimenlerin yeşilini ayırt edebiliyorlardı.

Connor, Nemesis'in arkasından ilerliyor, onun yaptığı manevraları taklit ediyordu. Kaptan Banner onları Phantom'un enkazını arkada bırakmaya ikna etmiş ve birlikte en yakındaki limana gitmeyi teklif etmişti. Fakat hiçbiri, sanki hiç varolmamış gibi birkaç dakika içinde denizin dibini boylayan gemiyi kafalarından atamıyorlardı. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki, gerçek mi yoksa hayal mi olduğunu anlayamamışlardı.

Yalnızca Metis'in güvertesindeki yırtık yelken bezi ve halatlar bir çarpışma olduğunu kanıtlıyordu.

Nemesis'in bayrağı rüzgârda dalgalanıyordu. Üzerinde denizde duran, etrafı dört anahtarla çevrili bir kapı resmi vardı.

Kısacık bir zaman içinde her şey bir rüyanın ana hatlarını kazanmıştı. Murray ellerini cebine sokmuştu; biriyle çakısına dokunuyordu, ötekiyle de altın pusulasına. Mina plastik örde-

ği sıkıyordu. Shane başına yelkenin bezleriyle yapılmış, tıpkı korsanların taktığına benzer rengarenk bir bandana bağlamıştı. Connor bir zamanlar İtaka'ya bağlı olan halatların geminin kış tarafına çarparken çıkardığı sesleri dinliyordu.

Nemesis kıyıya doğru dümen kırıp burnun ucundaki deniz fenerinin yanından geçti. Burnu döner dönmez denizden esen sert rüzgârlarla karşılaştılar. Metis'in burnu neredeyse tamamen dalgaların içine gömüldü ve güvertesi köpük içinde kaldı.

“Yaşasın!” diye bağırdı Connor. “Sıkı tutunun!”

Burnun öteki tarafı küçük bir koya açılıyordu. Burası Ulysses Moore'un siyah beyaz fotoğraflarında gördükleri yerin aynısıydı.

Manzara karşısında Murray'in nefesi kesilmişti.

Koyun bir tarafında küçük bir balıkçı barınağı, öteki tarafında ise denize dik inen bembeyaz bir kayalık uçurum vardı. Kasaba kayalığın eteklerine kuruluydu. Siyah çatılı beyaz badanalı evleri, küçük kilisesinin çan kulesini ve kumsalın arkasındaki yer altı sığınaklarını seçebiliyorlardı. Kasabanın ardında mor çiçekler ve lavantalarla benek benek tepeler vardı. Burnun tam aksi yönündeki kayalık uçurumun tepesinde, ağaçlarla dolu bir bahçenin ortasında, bir villanın yüksek kulesi görünüyordu.

“Kilmore Koyu...” diye mırıldandı, onu ilk gören Murray. Metis'in pruvasına sınıksız tutunup önlerinde dalgaları yara yara ilerleyen Nemesis'e baktı.

Geminin genç kaptanı Rick Banner, arkasını dönüp işaret vererek onlara manevra yapacağını söyledi. Bir martı sürüsü, iki teknenin üzerinden geçip kulakları tırmalayan çığlıklar attılar.

Yavaşça, yüksek bir duvarla korunan bir limana girdiler.

Sonunda Nemesis'ten onlara demir atmalarını ve gemiyi bağmalarını söyleyen bir işaret geldi.

Murray'in ve öteki çocukların gözleri, yavaş yavaş haftalardır ulaşmayı hayal ettikleri kasabaya alışiyordu. Fotoğraflara bakarak hayal ettikleri ve Ulysses Moore'un günlüklerinde okudukları yerle gözlerinin önündeki bu yer arasında bazı farklar olduğunu fark ettiler.

Her şeyden önce kumsaldaki sığınakların tehditkar bir havası vardı. Kasaba gerçek dışı bir sessizlik içindeydi. Sadece martıların çığlıkları ve rüzgârın sesi duyuluyordu.

Ne kumsalda ne de sokaklarda insanlar vardı. Balıkçıların tekneleri karaya çekilmiş ve korunaklı limanda Nemesis'in dışında sadece bir tane tekne kalmıştı. Bu da We're Here adında bir balıkçı teknesiydi.*

Banner'in emirlerini yerine getiren Connor, dümen kırarak manevra yaptı ve demir atılmasını emretti. Shane ve Murray kilitleri açıp zincirin hızla akmasına izin verdiler. Çapa, tok bir gürültü çıkararak dibe vurdu ve Metis uzun bir yolculuğun sonunda kıyıya yanaştı.

"Galiba hedefimize ulaştık..." diye mırıldandı Mina, endişeli bir sesle.

"Burası güzelmiş," diye homurdandı Shane.

Kasabanın doğal koyu küçük bir mücevhere benziyordu. Deniz fenerinin olduğu burundan, Argo Villası'nın bulunduğu kayalık uçuruma kadar uzanıyordu. Fakat onları rahatsız eden bir şey vardı sanki.

* *Çevirmenin notu:* Bu isme de gene Kipling'in *Korkusuz Kaptanlar* adlı romanında rastlanıyor. Hikâyenin geri kalanında adı geçecek kaptanına da öyle.

“Saat kaç?” diye sordu Murray. “Denizde günler geçirmişiz gibi geliyor.”

“Öğlen saatleri,” diye cevap verdi Profesör Galippi, güneşe bakarak. Sonra ekledi: “Tabii hâlâ aynı gezegendeyssek.”

Murray evlere baktı. Kapalı pencerelere, sessiz sokaklara, dükkânların kapısında sallanan tabelalara ve son olarak da bembeyaz kayalığa. Oranın ardında heybetli bir deniz mağarası olduğunu biliyordu.

Küçük, dıştan motorlu bir tekne, limandan çıkıp onlara doğru yöneldi. İçinde Rick Banner ve vişne çürüğü renginde bir ceket, kırmızı çoraplar, bisiklet ayakkabıları ve uzun pamuklu bir bere giyen bir adam daha vardı. Metis’ten ayrılmalarını ve kendi teknelerine binmelerini işaret ettiler.

Connor emin olamıyordu. Bilemediği bir nedenden ötürü Metis’i terk etmenin iyi bir fikir olmayacağını düşünüyordu. Murray ise hiç tereddütsüz ip merdivenden inip dıştan motorlu tekneye atladı.

Öteki adam kendini Disko Troop diye tanıttı ve buraya gelmeyi başardıkları için onları kutladı.

“Demek Phantom’u batırdınız ha! Harikasınız!” diye kükredi, küçük teknesini kayalığa doğru sürerken. “Nihayet iyi bir haber!” Konuşurken bir yandan da sakız çiğniyordu. “Artık dayanılmaz bir hal almaya başlamıştı. Ondan kurtulmanın zamanı gelmişti. Kumpanya’ya karşı sayı kazandık!”

Çocuklar akıllarından geçen binlerce soruya rağmen hiç seslerini çıkarmıyorlardı. Dıştan motorlu tekne, denizin içinden çıkan bir kayalığın yanından geçti ve hemen ardındaki çakıl taşlı bir sahile yanaştı.

“Tek başına bir gemi görmeyeli aylar olmuştu...” diye devam etti Disko Troop. Rick suya inip dıştan motorlu tekneyi karaya çekti. “İnsan yüzü bile görmüyorduk. Burada, kasabada umutsuzluğa kapılmaya başlamıştık.”

“Çok memnun olduk,” diye cevap verdi Murray. “Ama galiba bir yanlış anlaşılma oldu. Biz Phantom’u batırmak niyetinde değildik. Biz... neler olduğunu anlamadık bile.”

“Ben anladım,” dedi Shane. “Onu görür görmez anladım. İçimden, ‘Onları batırmalıyım,’ dedim. ‘Biliyorum bu... korkunç bir düşünce. Ama öyle hissettim. Ve yaptım!’”

“Eline sağlık evlat!” diye bağırdı Disko. “Senin bir heykelini yapmak lazım!”

“Doğru mu söylüyorsunuz?” diye sordu Shane. “Ama o denizciler... onların hepsi... ÖLDÜ!”

“Hangi denizcilerden bahsediyorsun? O dilsizlerden mi?” dedi yaşlı balıkçı. “Onlar denizci değil. Deniz köpekleri bile değil onlar!” Dönüp konuşmak için izin istiyormuşçasına Rick Banner’a baktı ve ekledi: “Yoksa siz Kumpanya’nın ambargosu hakkında hiçbir şey bilmiyor musunuz? Ya sis hakkında?”

Mina ve Murray şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar. Deniz, kayalıkların arasında hışırdıyordu.

Rick, adama beklemesini işaret etti. “Bu kadar yeter Disko. Onları hanımefendiyle konuşmaya götüreceğim.” Misafirlerine baktı. “Yükseklik korkusu olan var mı?” diye sordu.

Kayalık uçuşunun beyaz yüzünden aşağı upuzun ipler sarkıyordu. Tam tepeden başlıyor ve kumsala kadar iniyorlardı. Bazılarına ilkel görünümlü tahta basamaklar takılmıştı, ötekilerdeyse

kaldıraçlar vardı.

“Eskiden basamaklar vardı... Ama sonra kayalık çöktü,” diye açıkladı Rick. “Yine de yolu izlemektense buradan çıkmak daha iyi.” Boşta duran iplerden birini aldı. “Tırmanmayı bilenler bunları kullanabilir. Diğerleri, basamaklı iplerden çıksın.”

“Bu arada sen ne yapacaksın?” diye sordu Mina.

“Ben önden çıkıp geldiğinizi haber vereceğim,” diye cevap verdi oğlan.

Tahta basamaklardan birine bastı ve kayalığa geçirilmiş bir kancaya ipi bağladı. Bu, ipin gerilmesini sağladı ve Rick zorlukla ona tutundu. “Kayaya çarpmamaya dikkat edin!”

Bunu dedikten sonra tahta basamağın üzerine eğilip ipi bıraktı. Bir saniye önce kayalığın dibinde duran tahterevallinin itişiyi kurşun gibi yukarı fırladı.

“Vay canına,” dedi Murray, yukarı doğru uzanan makara sistemine hayranlıkla bakarken.

“Al benden de o kadar!” dedi Mina.

Ötekiler onu durdurmadan önce, boşta duran tahta basamaklardan birine bastı, ipi kancaya geçirdi ve o da tıpkı Rick Banner gibi delice bir hızla yukarı doğru fırladı.

Murray, Shane, Connor ve Profesör Galippi ne diyeceklerini bilemiyorlardı.

“Biz ne yapacağız?” diye sordu Murray.

“Bence tırmanalım,” diye cevap verdi Shane.

“Ben ihtiyarlık haklarımı kullanmak istiyorum çocuklar... Bir asansörün olmadığını göz önünde bulunduracak olursak, sizlerden birinin beni nazıkçe yukarı çekmesini rica edeceğim...”

Tırmanışın yarısına vardığında Murray'ın başı fena halde dönmeye başlamıştı.

Kilmore Koyu'nun kayalık uçurumu denize dimdik iniyordu ve kayalığın içindeki mağaradan dalgaların uğursuz yankıları duyuluyordu.

Bir gizeme doğru tırmanıyor gibiydiler.

Dişlerini sıkıp adım atmaya ve kendini yukarı çekmeye odaklandı. Tepeye vardığında nefesi tükenmişti ve elleri acıyordu. Kimse yoktu. Mina ve ev sahibi kayalığın tepesindeki esrarengiz evin yemyeşil bahçesinde gözden kaybolmuşlardı.

Sonra makaralardan biriyle Profesör Galippi'yi de peşleri sıra çekerek Shane ve Connor geldi.

Ulysses Moore'un evi, duvarlarına serilmiş sarmaşıklardan bir halıyla kaplıydı. Heybetli ve kibar görünümlü kulenin pencereleri kapalıydı.

Etraflarını çevreleyen bahçe kendi haline bırakılmıştı. Çimenler uzamış, ağaçların dalları yapraklarla ağırlaşmıştı. Daracık bir patika kırık camlı bir verandaya doğru uzanıyordu.

Denizdeki dalgaların gürültüleriyle böceklerin vızıltıları birbirine karışıyordu.

"Hâlâ burada birilerinin yaşadığına emin misiniz?" diye sordu Profesör Galippi.

Murray ne cevap vereceğini bilmiyordu. Verandaya doğru yürümeye başladığında kapının onları içeri davet etmek istercesine açık bırakıldığını fark etti.

İçerideki tüm mobilyalar dışarı açılan kapıların önüne yığılmıştı. Ortada, üzeri haritalar ve denize dair resimlerle kaplı dikdörtgen bir masa duruyordu. Duvarlara gemi ve ekipman

listeleriyle adaları ve küçük takımadaları gösteren başka haritalar asılmıştı.

Masanın ortasındaki bir kitap öylece açık duruyordu. Adı, *Hayal Edilebilen En Uzak Adalar Atlası*'ydi.*

Evin içine verandayı izleyip büyük siyah bir kapıdan geçilerek giriliyordu. Murray bir an için bunun günlükte okuduğu Zaman Kapısı olabileceğini düşündü. Fakat bu kapı açıktı ve eskiliğinden başka bir gizemi yok gibiydi. Uzun bir koridora açılıyordu. Koridorun etrafında mobilyaların beyaz çarşaflarla örtülü olduğu küçük oturma odaları vardı. Son olarak bir mutfak vardı. Murray, Mina ve Rick'in ellerinde gümüşten vazolarla oradan çıktıklarını gördü.

Evin girişinde uzun beyaz saçlı bir kadın belirdi. Mısırlılırınkine benzeyen bir burnu ve açık renk gözleri vardı. Yüzündeki melankolik çizgiler ve alçak sesi, içine kapanık biri olduğunu gösteriyordu.

"Sizleri uygun şekilde ağırlayamadığım için özür dilerim. O gemi karasularımıza girdiğinden beri rahat yüzü görmedik..." dedi. "Sizin de anladığınızı düşündüğüm üzere, kötü bir düşmanla karşı karşıyaydık."

"Savaştasınız..." diye mırıldandı Connor, gözlerini verandadaki haritanın üzerinde dolaştırıp isim ve gemi listelerini okuduktan sonra.

"İlan edilmemiş bir savaş bu, ama daha iyi olduğu söylene-
mez..."

"Connor."

* *Çevirmenin notu:* Bu kitap bana Judith Schallansky'nin uzak adalar atlasını hatırlattı.

Kadın başını salladı. “İşte böyle. Aylardır çok sıkı ambargo kuralları altında yaşıyoruz. Bizimkilerden hiçbiri ötekilerle iletişime geçemiyor. Sizden önce öyleydi en azından.”

“Size kim saldırıyor?” diye sordu Murray.

“Sizin açıkta karşılaştığınıza benzer gemiler,” diye cevap verdi kadın.

Mina ve Rick Banner’ın verandaya çıkmasına izin vermek için kenara çekildi. İkisi ellerindeki vazoları masaya koydular.

Murray’in sorusunu duyan kızıl saçlı oğlan, “Hayali Hint Kumpanyası,” diye cevap verdi. “Ona kısaca Kumpanya diye bilirsiniz.”

“Evi bir görmelisiniz. İçerisi...” dedi bu sırada Mina. Gözleri heyecandan parıl parıldı.

“Benim adım Penelope Moore...” diye kendini tanıttı kadın. “Ulysses Moore’un eşiyim.”

“Benim adım Shane,” dedi Shane.

Connor kendini daha evvel tanıtmıştı.

“Benim adım da Tony Galippi, hanımefendi...” dedi profesör. “Çevirmenim ve yabancı dillere bayılan biriyim. Galiba bende size ait bir şey var...”

Bunu dedikten sonra Ulysses Moore’un günlüğünü kadına uzattı.

“Ya sen?” diye sordu Penelope, Murray’e.

“M-Murray,” diye kekeledi oğlan, burnunu havaya kaldırarak. Saçlarını gözünün önünden çekip yemyeşil gözleriyle kadına baktı. “Murray Clarke.”

Penelope’nin eli hafif ve güçlüydü.

“Argo Villası’na hoş geldin Murray Clarke.”

31. BÖLÜM

ASİLER SALONU

Handwritten text in a cursive script, likely a letter or a poem, written on a piece of paper with decorative flourishes.

YOLLAR ZORLU VE SİS YOĞUN.
KAPIYI AÇMAK İÇİN
SOHBETİ YARIDA BIRAKMAK
HOŞ KARŞILANMAZ.

Handwritten text in a cursive script, likely a letter or a poem, written on a piece of paper with decorative flourishes.

DEDALUS MATBAACILIK
Baskı Makinası, Matbu, Font, Malzeme ve Baskı Silindiri Üreticileri

Doğüstü bir havası olan büyük bir salona alındılar. Mobilyaları korumak için üzerlerine atılmış örtülerden Afrika maskeleri, Polinezya tılsımları, lav ısıyla pişmiş kil çanaklar, Mısır lahitleri, çivi yazılarıyla kaplı yıldızlar, hâlâ çöl kokan kemikten sütun başlıklar ve derin deniz dalgıçlarının kullandığı başlıklar belli oluyordu. Duvarlarda harabeye dönüşmüş kale resimleri, esrarengiz boşluklar ve salonun ortasında durmaksızın bir o yana bir bu yana sallanan kristal bir avize vardı.

“Biz de arkadaşınız Mina’yı dinliyorduk,” dedi Penelope Hanım. “Bize öykünüzün büyük kısmını anlattı. Lütfen devamını da anlatın ve...” Murray’e baktı. “Senin çok iyi bir hikâye anlatıcısı olduğunu duydum.”

Murray’in yüzü içine gömüldüğü kızıl renkli kanepeyle aynı rengi aldı. Fakat hemen cesaretini topladı.

Bakışlarını salonun zemini kaplayan halının geometrik şekillerine dikerek Metis’i nasıl bulduklarını ve onu yeniden denize açılmak için nasıl tamir ettiklerini anlattı. Güvertede buldukları küpten bahsetmekten kaçındı. Bunun için doğru anı bekliyordu.

“Buraya tesadüfen gelmediniz...” diye lafa girdi Penelope. “O gemiyi elli yıldan uzun süredir tanıyorum. Kocamsa daha da fazla. Bu geminin bir şeyi tesadüfen yaptığı görülmüş şey değil. Kaptanını kendi seçen ve yolunu kendi tayin eden bir gemidir.”

“O kadarını biz de anladık...” diye mırıldandı Connor. Koltuğun ucuna oturmuş, huzursuzlukla kıpırdanıyordu.

“Metis sizleri buraya getirmeyi kafasına koyduysa... bunun için nedenleri olmalı.” Penelope anlaşılmaz gözlerle Rick Banner’a baktı. “Yıllar evvel ortadan kayboldu... Onu yeniden göreceğimizden umudumuzu kesmiştik.”

“Gene de bu kadar uzağa nasıl geldiğini anlayamıyorum,” diye araya girdi Rick. “Ve neden bu kadar kötü durumda olduğunu...”

Mina, “Belki de küple bir alakası vardır...” diyecek ol-duysa da, Murray ona beklemesini işaret etti. Çünkü Bayan Penelope’nin hikâyesini dinlemek istiyordu.

“Her neyse, şimdi burada. Sizin gelişiniz bizim için bir mu-cize. Aylardır Kilmore Koyu’nun açıklarında devriye gezen ve dış dünyayla bağlantımızı koparan gemilerden birini yok et-tiniz...” diye mırıldandı. “Çok az kişi kaldık. Gene de umut etmeyi hiç bırakmadık. Sizin gelişiniz bizim için en büyük ödül oldu.”

“Lafınızı kestiğim için özür dilerim Bayan Penelope...” dedi Connor bu noktada. “Ama biz neden bahsettiğinizi bilmiyo-ruz. Bu sabah yola çıkarken tek amacımız denize açılmaktı... Metis’in özel bir gemi olduğunu düşünüyorduk, ama... şu anda hepimiz adına konuşuyorum... *bu kadar* özel olduğunu bilmi-yorduk.”

Kambur Balina Bariyeri ve Yüzen Ada’yı kısaca anlattı. Fa-kat telefon kaydının içeriğinden bahsetmekten özellikle kaçındı ve doğrudan sise geçti.

“Biz ona Sis Çemberi deriz,” dedi Penelope. “Onu Kumpanya’nın getirdiğine inanıyoruz... Böylece Lacivert’teki rotaları daha iyi kontrol edebiliyor.”

“Lacivert!” diye bağırdı Profesör Galippi. “Eşinizin günlüklerinde Lacivert’ten bahsediliyordu... Eşinizden bahsetmişken, o...”

Penelope eliyle anlaşılmaz bir işaret yaparak cevap verdi: “Sanırım bunu anlayabilmeniz için bulunduğumuz yerin doğası hakkında temel bilgilere sahip olmalısınız.”

Rick sandalyesinde dikleşti. Sanki Penelope’nin gereksiz açıklamalarda bulunacağından endişelenmişti. Fakat evin hanımı, sesinde hiç değişiklik olmadan anlatmaya devam etti: “Kilmore Koyu hiçbir yere benzemez. Burayı eşsiz kılan bazı özellikleri var. Kumpanya’dan önce buraya ulaşmak daha kolaydı. Ana yoldan ayrılıp koya inen küçük bir yola sapmak yeterli oluyordu. Eşimin Kilmore Koyu gibi yerlere taktığı bir ad vardı. Eğer günlükleri okuduysanız bunların büyük bir bölümünü zaten öğrenmişsinizdir Bay Galippi.”

“Aslına bakarsanız eşinizin el yazısının, öğretmenlerin tabiriyle tıpkı bir karınca duasına benzediğini itiraf etmek durumundayım, bir de üstüne yazmak için kullandığı o diller eklenince...”

“Kayıp ve uydurma diller eşimin en büyük tutkusu olmuştur...” diye açıkladı Penelope, yüzünde bir gülümsemeyle. “Fakat anlamadığınız yerleri çevirebilmeniz için *Unutulmuş Diller Sözlüğü*’nün kütüphanede bir kopyası daha olacaktı... Tabii savaş başladığında buradan giden şeyler gibi o da kaybolmadıysa.” Penelope derin bir nefes aldı. “Ama lütfen konudan uzaklaşmayalım. Geçmiş yıllarda hafızam bana kötü bir oyun oynamış ve çok şeyi kaybetmeme neden olmuştu. Diyordum ki; Ulysses’in Kilmore Koyu gibi yerlere taktığı bir ad var. Onlara *hayali yerler* der ve fantastik veya varolmayan yerlerden farklı

olduklarını söyler.” Penelope Moore kelimelerinin havada kalmasına izin verdi ve bu arada hepsine çay ikram etti. Çayından bir yudum aldıktan sonra anlatmaya devam etti: “Hayali yerler aslında tamamen gerçektirler. Ama onları farklı kılan bir özellikleri vardır. Bu farklılık onları birbirine bağlar. Kilmore Koyu’nun etrafında derin bir yarık var... bir uçuruma benziyor. İçine düşüp ölebildiğin gerçek bir uçurum bu. Ama aynı zamanda sembolik de. Zamanın ilerlediği dünyayla, zamanın hiçbir işe yaramadığı dünya arasındaki bir sınır çizgisi. Hayali yerler zamansız istasyonlardır. Ya da bir arkadaşımızın dediği gibi ‘kayıtsız zamanlarda’ yaşarlar. Oralarda zaman daha hızlı veya daha yavaş akıyor olabilir, eşit olabilir. Veya gezegenimizde olması gerektiğinin tam tersi yönde akıyor olabilir.”

“Bu, gemide hepimizin saatlerinin durmuş olmasını açıklıyor...” dedi Connor.”

Penelope başını sallayıp devam etti: “Hayali yerlerin her zaman suyla bir bağlantısı vardır. Su onların içine işlemiştir. Genelde adalar ya da heybetli bir nehrin veya küçük bir derenin arkasındaki şehirlerdir. Göller, adalar, kanallar, şelaleler ve dağlardaki su kaynakları. Zaman yarığının öte tarafında su hayali yerlerin en temel elementidir. Bundan sonrasında hepsi birbirinden farklıdır. Harikulade ve insanın gönlünü ferahlatan yerler vardır, tıpkı bir zamanlar Kilmore Koyu’nun olduğu gibi. Ötekiler kaotik ve kalabalıktır, tıpkı Lankhmar şehri gibi. Ve sonra elbette korkunç yerler de vardır. Biz onlara Karanlık Limanlar deriz.”

“Kumpanya oralardan mı gelmiş?” diye sordu, hikâyenin sonunu bekleyemeyen Shane.

Rick başını hayır anlamında salladı. Penelope konuşmaya devam etti: “Tüm hayali yerler birbirlerine su sayesinde bağlanırlar. Lacivert akıntısı sayesinde. Metis’in kaptanı bu akıntılar sayesinde farkında bile olmadan seyahat edebilir. Su, hayali olmayan yerlere de gidebildiği ve ikisi arasında rahatça yer değiştirebildiği için, içinde fark etmeden bir taraftan öteki tarafa geçmek mümkündür.”

“Hayali yerlere sadece denizden ulaşıldığını mı söylüyorsunuz yani?” diye sordu Mina. “Nehirlerden ve... göllerden geçerek mi?”

“Hayır,” diye cevap verdi Penelope sakince. “Hayali Hint Kumpanyası gelmeden önce hayali yerler arasında dolaşmanın başka yolları da vardı. Bunlardan ilki Zaman Yarığı’nın dibine ulaşmaktı. Ama bu çok az kişinin bildiği, geri kalanların ise dünyanın merkezine seyahat* dolarak adlandırdıkları tehlikeli bir yöntemdi... Yarık’ın dibine kim ulaşıtıysa orada...” Bu noktada Penelope durakladı. Rick Banner sarsılmış görünüyordu.

“Dev bir labirent buldu,” dedi kızıl saçlı oğlan kupkuru bir sesle. “Koridorlar ve kapılarında sonsuzluğa uzanan sayıların yazdığı odalardan meydana gelen uçsuz bucaksız bir yer.”

“Kapıların altını çizmek gerek,” diye sözü aldı Penelope. “Sonuçta onlar bizim bu küçük kasabamızın en büyük sırrı. Uzun yıllar önce, dehaları ulaşılmaz boyutlarda olan bazı zanaatkarlar, belirsiz zamanlarda, Rick’in bahsettiği bu labirentin ortasında toplanan Hayali Yerler Konseyi’ne büyük bir skandal

* *Çevirmenin notu:* Elbette burada Jules Verne’nin aynı isimdeki romanına gönderme yapılıyor. Ayrıca sonraki birkaç cümle bana Ludvig Holberg’in yazdığı *Niels Kilm’s Underground Travels* (Niels Kilm’in Yeraltı Yolculukları) kitabını hatırlattı.

yaratacak bu icatlarını sundular. Onlara Zaman Kapıları demişlerdi ve sekiz tane üretmişlerdi.”

“Dokuz,” diye düzeltti Rick.

“Dokuzuncuyu siz yaptınız,” diye karşılık verdi Penelope. “Ama şimdi bu hikâyeyi anlatmanın zamanı değil...” Çocuklara ve yaşlı profesöre baktı. “Zaman Kapıları sıradan kapılara benziyordu. Muhtemelen aynılarından sizin evlerinizde de vardır... Ama bunlar bir defa açıp öteki tarafa geçtiğinizde... sizi hayali başka bir yere götürüyorlardı. Öyle birdenbire hem de.”

“Denize açılmaktan daha kolay olduğu kesin...” dedi Connor.

“Veya dünyanın merkezine inmekten...” diye mırıldandı Mina hayranlıkla.

“Bunlar çok güçlü nesnelerdi. Aynı zaman da çok tehlikeli-lerdi,” diye anlatmaya devam etti Penelope. “Biz bunları elimiz-den geldiğince boşboğaz insanlardan korumak istiyorduk...”

“Sonra Kumpanya mı geldi?” diye sordu Shane.

“Aynen öyle. Limana sıradan görünen bir gemi yanaşmış-tı,” dedi, o anı hatırlayarak Penelope. “Bayrağı tanıdık değildi: yarısı mavi, yarısı alevden bir denizin ortasında duran bir semender vardı bayrağında. Alevleri yanlarında getirdiklerini bilmiyorduk. Bu geminin bir tehdit oluşturacağını da hiç düşünmedik. Mürettebatının içinde Hayali Yerler Konseyi’nden insanlar vardı. Bazılarını tanıyorduk. Onlarla konuşmuştuk. Bunlar başka hayali yerlerin halklarıydı. Bize inandırıcı geldiler. Anlaşma yapmak istiyorlardı.”

“Nasıl bir anlaşma?” diye sordu Profesör Galippi.

“Ticari anlaşmalar. Hayali yerler arasında ittifaklar. Yükün bir kısmını vermek şartıyla korsanlara karşı güvenlik önlemleri.

Çoğumuz onlara inandı. Kumpanya'ya dahil olmayı kabul etti. Ve böylece yavaş yavaş...”

Penelope'nin sesi kısıldı.

“Ne oldu?” diye sordu Murray.

“Kabul edenlerin hepsi kayboldu,” diye cevap verdi Rick. “Ardından sessizlerin gemileri geldi. Onlardan birini siz de gördünüz. Denizciler dilsiz, ruhsuz ve hikâyesiz insanlar.”

“Kumpanya'nın gemileri Lacivert'in rotası üzerindeki tüm limanları kontrol etmeye ve etrafında devriye gezmeye başladı,” diye ekledi Penelope. “Orada sadece sessiz denizciler yok. Etten ve kemikten insanlar var. Kumpanya'nın işlerini yapıyor, bir yerden bir yere gitmek isteyen herkesi denetliyorlar. Onların izni olmadan hiçbirimiz hayali yerler arasında seyahat edemiyoruz. Bu korkunç bir şey, korkunç! Üstelik giderek daha kötü oluyor. Konsey'i ele geçirip Labirent ve Yarık'a girişleri kapattılar... Böylece özgür hayal gücü ölmeye başladı.”

“Peki Zaman Kapıları'na ne oldu?” diye sordu Murray.

Penelope hafifçe başını salladı. “Onlar da artık çalışmıyor. Kapılar kapalı ve mekanizmaları artık dönmüyor.”

Penelope divandan kalkıp onları üç basamakla çıkılan başka bir odaya götürdü. Burası ilkinden daha yuvarlaktı ve tavanı tuğlayla örülmüştü. Taş duvarda eski, siyah bir kapı vardı. San-ki biri onu açmaya çalışmış ve sonra da yakmış gibi baştan aşağı tırmık izleri ve yanıklarla kaplıydı. Deliklerinde dört anahtarın durduğu eşkenar dörtgen şeklinde çetrefilli bir kilidi vardı.

“Bu bir Zaman Kapısı...” diye açıkladı Penelope anahtarları çevirirken. Kilidin mekanizması harekete geçti.

TAK.

TAK.

TAK.

TAK.

“Ama gördüğünüz gibi kapalı kalmaya devam ediyor...”

Hepsi kapıyı itip çekmeyi denediler, ama bir sekoya ağacını oynatmaya çalışmaktan farksızdı.

Murray’in içi cız etti. Tam oynayacağı sırada birisinin en sevdiği oyuncakını yok ettiğini öğrenmek gibiydi. Ötekiler, Zaman Kapısı’nın olduğu odadan ayrılırken o kımıldamayı bile başaramadı.

Zaman Kapısı artık yoktu.

Kapalıydı.

Penelope’nin sesini dinleyerek ona bakmayı sürdürdü. Kadın anlatmaya devam ediyordu: “Bu yüzden günümüzde Kumpanya’nın kurallarını kabul etmeyen hayali yerlere ulaşmak çok zor.”

“Ama... biz bunu bilmiyorduk. Yani kurallar ve denetleme hakkında bir bilgimiz yoktu!” diye itiraz etti Mina.

“Tam da bu yüzden şimdi sizleri burada misafir etmekten çok mutluyuz. Siz boğazımızı sıkı bir engeli kırdınız... ve gemilerimizin bir türlü aşamadığı Sis Çemberi’nden kolayca geçtiniz.”

“Biz asileriz,” dedi bu noktada Rick. “Hayali yerlerin haydutları. Biz kötüleriz.”

Salona bir sessizlik çöktü.

“Kumpanya bizim küçük isyanımızı desteklemiyor...” diye devam etti Penelope. “Büyük hayali yerleri kendi hükmünün altına almak istiyor. Bu yüzden de onlara karşı koyanlarla tüm ilişkiyi kesiyor.”

“Ambargo...” diye mırıldandı Connor.

“Aynen öyle. Bazıları onların hükmünü kabul ediyor, bazılarıysa karşı koyuyor. Bizim gibiler ise başkaldırıyor.”

“En iyisi,” dedi Connor.

“Biz de sizdeniz!” diye bağırdı Mina.

Penelope’nin sesinden yorgun olduğu anlaşılıyordu. “Gerçek şu ki bu baştan kaybedilmiş bir savaş dostlarım. Çünkü çok az kaldık... Hazırlanıp birbirimizle iletişim kurmamız bile çok zor. Ötekilere ne olduğunu bilmiyoruz. Öldüler mi hayattalar mı haberimiz yok...”

“Ama bu durum artık değişebilir!” dedi Mina.

“Metis var,” diye mırıldandı Shane.

“Metis beklenmedik bir hediye, gerçekten...” diye kabul etti Penelope. “Onun yeniden koydan içeri girdiğini görmek yüreğimi yeniden umutla doldurdu.”

“Size bir soru sorabilir miyim Penelope Hanım?” diye araya girdi Connor. “Bizi buraya iki şey getirdi: Biri, bizden önce buraya gelen bir çocuğun küçük bir küpün içine gizlediği mesajlardı...”

“Bildğim kadarıyla böyle bir şey olmadı...” diye cevap verdi Penelope.

Sonra Rick ekledi: “Disko’nun da dediği gibi, Kumpanya geldiğinden beri Kilmore Koyu’na tek bir gemi bile yanaşmadı.”

Connor devam etti: “Ama eşinizin kitaplarında yazan ve profesörün çevirdiği günlükteki bilgiler...”

“Bir kısmını,” diye düzeltti profesör.

Connor başka bir şey demeden Penelope’den bir cevap bekledi.

“Eşim hiç kitap yazmadı...” diye başladı kadın. “Ama biliyorum ki geçmişte onun yazılarına başvurulmuştu.”

“Eşiniz şimdi nerede?” diye sordu Profesör Galippi.

“Kimse tam olarak bilmiyor,” diye açıkladı kadın. “Savaş başladığında o ve arkadaşlarımızın büyük çoğunluğu Kilmore Koyu’ndan ayrılıp öteki hayali yerlerdeki isyanı organize etmeye gitmişlerdi. Bildiğim son şey Ulysses’in Hayali Hint Kumpanyası’nın kurucusunu aradığıydı.”

“Çok az tanıdığımız bir adam,” diye açıkladı Rick. “Hayali yerlerden birinde, ulaşılmaz bir kalede saklanıyor.”

“Kocam onu arayıp bulacağını umut ediyordu,” dedi Penelope, “ve yeneceğini. Anlaşılan yanılıyordu. Onu beklerken Rick, Disko Bey, ben ve öteki birkaç kişi kasabayı savunmaya çalışmanın yollarını aradık, ama...”

“Şey... affedersiniz hanımefendi,” dedi Mina. “Hayali Hint Kumpanyası’nın kurucusu olan bu adamın... bir adı var mı?”

“Ah, evet, elbette var...” diye cevap verdi Penelope.

Zaman Kapısı’nın olduğu odada Murray elini ahşaba yaklaştırdı. Akort çatalına benzer uzak bir titreşim hissediyordu. Öteki eliyle dört anahtarın durduğu kilide dokundu.

Bir.

İki.

Üç.

Dört.

Derin bir nefes aldı.

“Adı Larry Huxley,” diye cevap verdi Kaptan Rick Banner, öteki salondan.

Murray kapıyı nazıkçe kendine doğru çekti.

Kapı aralanmıştı.

“MURRAY!” diye bağırdı Mina salondan. “BUNU DUYDUN MU?”

Murray’in eli titredi ve kapı kapandı. Oğlan gerçeklere dönmek için gözlerini sertçe kırıştırdı.

Onu gerçekten açmıştı. Yoksa sadece hayal miydi?

“Geliyorum!” diye cevap verdi.

Ama tereddüt etti. Zaman Kapısı’nın tırmık izleriyle kaplı ahşabına baktı.

Kapı da ona bakıyordu.

32. BÖLÜM

YARDIM HEYETİ

dece Duce Duce

Dece Duce Duce

Dece Duce Duce

LACIVERT'İN İKİ KOLUNUN OLMASI BÜYÜK ŞANS.
BİR KORSAN HER ZAMAN
AKŞAM YEMEĞİNDEN ÖNCE
EVİNE DÖNMEK İSTER.

DEDALUS MATBAACILIK
Baskı Makinası, Matbaa, Font, Malzeme ve Baskı Silindiri Üreticileri

KABİL

V erandadaki ışık azalmaya ve altın sarısı bir renk almaya başlamıştı. Akşam dört güneşi yerini beş güneşine bırakıyordu.

Rick Banner, Connor'la birlikte büyük masanın üzerini kaplayan takımadaların gösterildiği haritaya gömülmüştü.

"İlk iş, ötekileri haberdar etmeliyiz..." diyordu kızıl saçlı oğlan. "Sisi burada geçip batık deniz fenerine ulaşabiliriz. Oradan da Lyonesse'in kayıp adalarına* varırız..."

Bu sırada Mina denize bakıyordu.

Penelope Moore yanına yaklaştı.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu.

"Şahane," diye cevap verdi kız.

"Ama seni endişelendiren bir şey var, öyle değil mi?" dedi kadın.

Mina önce tereddüt etti ama sonra başını salladı. "Şey. Birden fazla şey var aslında."

Penelope kızın yanına geçip bakışlarını dalgalara gömdü. Rüzgâr ağaç dallarının arasında tüm kudretiyle esiyor, güneş sık aralıklarla birbirini takip eden bulutların arasına gizleniyordu. Deniz, gümüş bir plaka gibi gri ve parıltılıydı.

"Sorun şu..." diye mırıldandı Mina. "Asiler ve uzak ülkeler, gemiler ve Kumpanya hakkında konuşuyorsunuz... Ama..."

Penelope sabırla bekledi.

"Ama biz ailelerimize akşam yemeğine döneceğimize söz verdik. Ve... bütün bu olanlar... bir rüyaya benziyor. Evet, kesinlikle

* Çevirmenin notu: Lyonesse takımadaları Biskay Körfezi'nde Cornwall'un güney ucunda bulunur. Jack Vance'in *Lyonesse* üçlemesinde buradan bahsedilir.

bir macera bu. Hayal edebileceğim en inanılmaz macera, ama...”

“Ailen için endişeleniyorsun.”

Mina hafifçe başını salladı.

“Sence endişelenen sadece sen misin?”

“Bilmiyorum,” diye kabul etti kız. “Murray merakla bana bakıyor, ama yanma yaklaşırsam konuşmak istemediği için hemen uzaklaşıyor.” Mina hanımefendiye döndü. “Bunun doğru olduğunu sanmıyorum.”

“Kesinlikle değil.”

“Biz rüya görmüyoruz, öyle değil mi Bayan Penelope? Az sonra uyanıp hâlâ yatağımızda olduğumuzu veya Metis’le daha yeni denize açıldığımızı ve her şeyin bir rüyadan ibaret olduğunu anlamayacağız, öyle değil mi?”

“Hiç sanmıyorum tatlım,” diye cevap verdi Penelope. “Her şey bir yana, senin haklı olduğunu düşünüyorum. Ailelerinize akşam yemeğine döneceğinizi söylediyse, bence yapmanız gereken şey akşam yemeğine evde olmak.”

Mina fal taşı gibi açılmış gözlerle kadına baktı.

“Ama... nasıl?”

“Bizim siyah eski bakalit telefonu kullanıp evi arayabilirsiniz. Mina... bunu ben de yapabilirim. Ailelerinizi arayıp sizin için endişelenmemelerini söylerim. Ne de olsa siz Hayali Hint Kumpanyası’nın en korkunç gemilerinden birini batırdınız ve sonsuza kadar kaybolduğunu düşündüğümüz bir gemiyle buraya kadar geldiniz... üstelik hikâyenin bizim hiç bilmediğimiz kısımlarını da açığa çıkardınız.”

“Larry Huxley’nin mesajlarından mı bahsediyorsunuz hanımefendi?”

“Onlardan ve kocaminkilerden...” diye mırıldandı hanımefendi.

“Gerçekten Kumpanya’nın başkanınm bir çocuk olduğuna inanıyor musunuz?”

“Zorunlu olmadıkça inanmayı uzun zaman önce bıraktım ben. Ama fikrimi soracak olursan... hayır. Bir çocuğun Kumpanya’nın başkanı olabileceğine inanmıyorum. Bence bunun arkasında bir kötü niyet var veya... başka bir gizem.”

Birkaç saniye süren sessizliğin ardından ekledi: “Kocam her zaman hayali yerlerin gerçek krallarının çocuklar olduğunu söylerdi...” İçini çekip Profesör Galippi’ye baktı. Adam, okulun ilk günü heyecanla arkadaşlarına kavuşan bir öğrenci gibi ötekilerle birlikte masadaki haritanın üzerine eğilmişti. “Ve çocuk olmayı bırakmıyorlar.”

“Ancak bu, akşam yemeği sorununu çözmiyor,” diye hatırlattı Mina.

“Gerçekten burada kalıp günbatımını beklemek istemiyor musun?” diye gülümsedi Penelope.

“Sizce ne yapmalıyım?”

“Bu sizin maceranız Mina. Buna siz karar vereceksiniz. Metis sizi seçti ve siz de onu tamir ettiniz. Artık onun tanıdığı kaptanlar sizlersiniz. Metis, Lacivert’in akıntılarını tanıyan ve balinalarla yüzmeyi bilen bir gemi... bence sizi tam zamanında eve yetiştirmeyi de biliyordur.”

“Bunu gerçekten yapabilir mi?”

“Sadece istemen yeter.”

Mina bu basit açıklama karşısında heyecanını gizleyemedi. “Şey... ama...” Duraksadı. “Eğer biz... eve dönersek?..”

“Buraya tekrar dönebilir misiniz?” Penelope gülümsedi. “Bana kalırsa rotayı biliyorsunuz. Bir sonraki sefere bugün yaşadığınız engelleri aşmanıza gerek kalmaz.”

“Peki ya siz? Biz olmadan nasıl savaşıacaksınız?” diye devam etti Mina.

Verandanın ortasındaki masanın başındakiler susup onların konuşmasına kulak kabarttılar.

Penelope, Mina’nın karşısına geçip gözlerinin içine baktı. “Mina, Mina... Sen başkalarına karşı her zaman bu kadar sevecen ve düşünceli misindir?”

Mina kızardı. “Galiba...” diye kekeleydi.

“Dönmenizi dört gözle bekleyeceğiz,” dedi Penelope. Rick bir şey diyecek oldu, ama Penelope elinin bir hareketiyle onu durdurdu. “Eğer akşam yemeğine yetişmek istiyorsanız şimdi yola çıkmalısınız... Bay Ezio limanda, şimdiye kadar yelkeninizi tamir etmiştir.”

“Hey!” diye itiraz etti Shane. “Ben yeni bir yelken istemiyorum...”

“Bunun üzerine de *Cesaret* yazabilirsin cesur çocuk,” dedi Penelope. “Ama dönmek istiyorsanız artık yola çıkmalısınız. Seçim sizin!”

Bu sefer karşı çıkan Connor oldu. “Ben hemen dönmek niyetinde değilim! Burada kalmak istiyorum. Sizinle omuz omuza dövüşeceğim! Huxley’nin Kumpanya’yla ne işi olduğunu öğrenmek istiyorum ve... hepinizin adına konuşuyorum. Hiçbiriniz dönmek istemiyorsunuz! Buraya kalma niyetiyle geldik... Bu doğru değil mi çocuklar?”

Mina yere baktı. Shane cevap vermedi. Murray duraksadı.

“Murray?” diye ısrar etti Connor. “Sen söyle. Buraya kalma niyetiyle geldik mi gelmedik mi? Senin planın neydi?”

Murray annesini ve ona verdiği sözü düşündü. Sonra Mina ve Shane’e baktı. Brady kardeşleri de düşündü. “Ben sadece tam gün süren bir macera istedim...” diye cevap verdi isteksizce. “Ve bugün sona ermek üzere.” Connor’ın elleri hâlâ iki yanında açık duruyordu. Murray yutkundu. “Eğer mümkünse dönmek istiyorum.”

“Lacivert sizin hayal edebildiğiniz daha hızlıdır,” diye cevap verdi Penelope. “Kumpanya’yla savaş gelecek haftaya kadar başlamayacak. Rick!”

“Penelope Hanım?”

“Bu genç kaptana Lacivert Haritalar Kitabı’nı ver.”

“Ama hanımefendi... Kitap...”

Penelope, Rick’e dönüp itiraz istemediğini söyleyen bakışlarla baktı. Ardından Connor’a döndü. “Kitaptaki haritalarda Lacivert’in bizim bildiğimiz akıntılarını bulacaksınız. Ne olursa olsun Kumpanya’nın eline düşmemeye dikkat et.”

Connor sert bir cildi olan kitabı başta almak istemedi, ama sonra onu isteksizce göğsüne bastırdı.

“Size ihtiyacımız olursa,” diye devam etti Penelope, “bir kartpostal göndeririz.”

“Kartpostal mı?” diye kıkırdadı Shane.

“Aynen öyle. Kilmore Koyu’ndan bir kartpostal,” diye açıkladı kadın. “Onu görür görmez size ihtiyacımız olduğunu anlayacak ve olabildiğince çabuk buraya geleceksiniz.”

“İyi ama kartpostal bu yahu!” diye sertçe çıkıştı Shane. “Bize nasıl kart atabilirsiniz ki? Kumpanya, dışarıdaki dünyayla tüm

bağlarınızı koparmadı mı?”

“Hepsini değil,” diye belirtti Penelope. “Bizim postanemiz hâlâ en iyi şekilde çalışıyor, çünkü... düşünün bir, günümüzde kim kartpostal kullanır ki? Kimse buna dikkat etmedi.”

Çocuklar utanarak gülümsediler.

“Öyleyse sizden kart bekleyeceğiz...” diye mırıldandı Shane. Hâlâ bu işe inanası gelmiyordu.

“Haydi, şimdi gidin! Bugün yeteri kadar Phantom batırdınız. Bu öyle az buz bir şey değil.”

Connor kederle başını salladı.

“Cesaret,” diyerek hâlâ yerlerinden kıpırdamayan çocukları yüreklendirdi Penelope. “Gidin! Size güvenebileceğimizi biliyoruz. İhtiyacımız olduğunda sizi çağıracağız.”

Çocuklar hafifçe başlarını salladılar.

Mina verandanın kapısını itti. Bahçedeki otlar rüzgârda hışırdıyorlardı.

“Ama yapmanız gereken bir şey var... yeniden eve döndüğünüzde,” diye ekledi hanımefendi.

“Yeter ki isteyin!” diye bağırdı Murray. Geri hamle yaptıkları için kendini suçlu hissediyor, bu yüzden onlar için onurlu bir şeyler yapmak istiyordu.

“Bu kayıp çocuğun nasıl olup da... hayali yerler için bir tehdit oluşturduğunu anlamaya çalışabilirsiniz. Belki bu şekilde kocamın izini de bulursunuz...”

Penelope Moore’un son cümlesini uzun bir sessizlik izledi. Ardından Profesör Galippi boğazını temizleyip, “Anlaşıldı Bayan Penelope...” dedi, “ama daha önce... bana kocanızın kütüphanesinde bulunan bir sözlükten bahsetmiştiniz... ve

günlüğünü çevirmeme yardımcı olabileceğini söylemişsiniz...”
İhtiyar profesör yavaşça ayağa kalkıp herkesi utançtan kurtarmak için homurdandı. “Çocuklar akşam yemeği için Lacivert’in öte yakasındaki evlerine döndüklerinde ben de bu tarafta kalıp biraz çalışabilirim. Nasıl derler, sizi rahatsız etmem... uyumam için bana bir yer verin yeter.”

SONSÖZ

*Benim için
her şeyi yap
Her şeyi yap
Her şeyi yap.*

HİÇBİR ŞEY GÖRÜNDÜĞÜ GİBİ DEĞİLDİR. DEĞİŞEBİLİR.
DEĞİŞİM İÇİN BİR KAPI AÇMAK GEREKİR
VE HER ŞEY O KAPIDAN İÇERİ GİRER.

*D*EDALUS MATBAACILIK

Baskı Makinası, Matbaa, Font, Malzeme ve Baskı Silindiri Üreticileri

8-021

Connor, Metis'i yaşlı meşe ağacına bağladığında güneş ufukta batıyordu ve nehrin akıntıları altın yaldızlı bir yılanın pulları gibi parılıyordu. Karaya çıkıp suyun içinde yavaşça inip kalkan heybetli Viking gemisine baktılar. Derin bir kedere boğulmuş gibiydi.

O uzun gün boyunca başlarından geçenleri kafasında yenden yaşarken İtaka'yı düşünmemeye çalışıyordu. Gemisini son- suza dek kaybettğine inanamıyordu. Kalbinin derinliklerinde bir gün onu denizin bir köşesinde yenden bulacağına dair gizli bir umut besliyordu. Ve o zaman onu evine geri getirecekti. Onlara hiçbir kötülüğün yaklaşamayacağı yaşlı meşe ağacının altındaki nehrin o küçük kovuğuna. Ne de olsa bu, denizin ortasındaki yüzen bir çöp adasında çalan telefona cevap vermekten daha olanaksız bir şey değildi.

Geri dönüş yolculukları bir saatten biraz daha fazla sürmüştü. Sis Çemberi'ni kıçtan aldıkları bir rüzgârla geçmişler, kulaklarına tıpa tıkmışlardı. Böylece hiçbiri kendi korkularına yenik düşmemişti. Metis sisi geçtikten sonra Yüzen Ada'nın açıklarından dolaşmıştı. Bu sefer balinalarla karşılaşmamışlardı. Artık rotayı biliyorlardı.

Connor gemiyi nehrin ağzından içeri sokmuş, konteyner gemilerinin arasından kolayca geçirmişti. Gemiciler onlara bakmaya tenezzül etmemişlerdi.

Sonuçta nehre girip üniversitenin bahçesinin hemen dışına demir atan bir Viking gemisi ne kadar tuhaf olabilirdi ki?

Dünya merakını yitirmişti sanki.

Ama o yitirmemişti. Arkadaşları da öyle.

Belki de Metis bu yüzden onları seçmişti.

Connor yeni yüzen-evinin güvertesine atladı. Kaptan kaması son çarpışmada yerle bir olmuş olsa da, Profesör Galippi'yle birlikte düzenledikleri ambar kapağının altındaki bölmeye girip yattı.

Şilte rahattı.

Ama ne bilgisayarı vardı ne de elektrik ışığı.

Harita kitabının sayfalarını çevirip gün ışığı elverdiği sürece okudu. Ardından güneş battı ve nihayet uykuya daldı.

Mina, ortaya buraya fırlatılan tabakların, bardakların sesini ve babasının yüksek sesle yakınmalarını sokaktan duyabiliyordu.

Bisikletini evin önündeki bahçede bırakıp hızla içeri girdi. Çalışmaya başlayan saati yarım saat geciktiğini söylüyordu.

Babasının anlaşılmaz bir şeyler söylediğini duyan Mina tam kapının önünde duraksadı. "Hayır," dedi kendi kendine. Böyle hissetmesinde ve elinden geldiğince çabuk eve varmaya çalışmasında yanlış bir şeyler vardı. Babası bir şeye kızmışsa bile bu onun suçu olamazdı. Öyle olsa bile, akşam yemeğine yarım saat geciktiği için bu kadar kızması saçmaydı.

O pazar günü bir yelkenliyle denize açılmış ve makara sistemiyle bir kayalığa çıkmıştı. Babası bunu bilse öfkeden küplere binmekte haklı olurdu. Derin bir nefes alıp geri döndü ve bisikletini düzgün şekilde park edip kilidini taktı. Bu sırada aklına o öğleden sonra Rick Banner'ın söylediği bir söz geldi. Kayalık uçuruma tırmanırken kızıl saçlı genç kaptan fazla konuşmamıştı. Kıza sadece şöyle demişti. "Senin becerikli biri olduğun

belli oluyor,” demişti. Heyecanla anahtarını kilide sokup çevirdi. Cebinde taşıdığı lastik ördeğe dokunup içeri girdi. Annesi, pazar günü giydiği uzun sarı’lerinden biriyle mutfaktaydı. Babası rugby formasını giymiş, koridorda bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Odanın bir köşesinde oturan büyükannesi dua eder gibi ellerini ileri uzatmıştı. Kardeşlerinden biri merdiveni çıkıyordu. Öteki üst katta çoktan toplanmış kutuları boşaltıyordu. Kimse yerinde duramıyor gibiydi.

Mina’nın içeri girdiğini gören annesi hemen yanına koştu. “Mina!” diye bağırdı. “Sana söylediler mi?”

Mina gülümsedi. “Neyi söylediler mi?”

“Lütfen! Artık yeter!” diye bağırdı babası, aynı anda kafasını duvara vururken.

“Palo Alto’dan aradılar...” diye devam etti kadın. “Babanı almaktan vazgeçmişler!”

“Bunu yapabilirler mi?” diye sordu Mina. Hemen ardından, “Bu taşınmadığımız anlamına mı geliyor?” dedi.

“Hayır, bunu yapamazlar!” diye yakındı babası. “Ya nereye gidelim istiyorsun? Nereye? Nereye?”

“Üzgünüm baba...” diye mırıldandı kız, mutluluğunu saklamaya çalışarak.

“Ah, ama beni dinlemeleri gerek! Bu iş böyle yapılmaz! Anlaşmıştık! Her şey kesinleşmişti! Kesinleşmişti!”

Kızını görmezlikten gelen adam, ok gibi merdiveni çıkıp solugu oğullarının yanında aldı. “Şimdi bir e-posta yazacağım. Evet... aynen öyle yapacağım! Sonra da onu internetten yayınlayacağım! Yeri göğü yakacağım! Evet, onlara dünyayı dar edeceğim!”

Mina evin içinde süzülür gibi hareket ediyordu. Annesinin

yanına mutfğa gitti, büyükannesini öptü, içinde elmalı ve kö-rili tavuk olan tencerenin kapağını açıp gülümseyerek sordu: “Yemekte ne var?”

Shane’in babası karanlık salonda oturuyordu.

Televizyondaki görüntülerin renkleri yüzüne yansıyor. Sıkça yaptığı gibi sesini açmadan televizyon seyrediyordu.

Shane yanına gitti. Koltuklardan birinin üzerindeki muşam-ba örtüyü kaldırıp oturdu.

Babası ona baktı.

“Ne var?” diye sordu.

“Hiç,” diye cevap verdi Shane.

Adam bakışlarını çevirdi. Yeniden televizyona döndüyse de, dikkatinin hâlâ oğlunda olduğu anlaşılıyordu. Çünkü hemen sonra, “Gülecek ne var?” diye sordu.

“Gülmüyorum.”

“Peki o yüzündeki ne?”

“Gülümseme,” diye cevap verdi Shane.

Gülüyordu, çünkü babasının sesi Sis Çemberi’nde duydu-ğundan tamamen farklı gelmişti.

“Benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Seninle dalga geçmiyorum. Sadece gülümsüyorum.”

“Neden?”

“Yok bir şey,” diye cevap verdi Shane.

Televizyonda bir belgesel vardı. Ormanlar ve göller. Dağlar. Babası ekranın arkasında sadece kendisinin anladığı bir şey var-mış gibi televizyona bakıyordu.

“Yok bir şey, yok bir şey. Senin hayatın koca bir ‘yok bir şey’

zaten,” diye homurdandı.

“Affedersin. Sana bir sürü yalan söyledim galiba...” diye cevap verdi Shane, sakinliğini koruyarak.

Babası gözlerini belgeselden ayırdı. “Sen iyice kafayı mı yedin?”

Shane koltuğun kenarlarına abanıp kendini yukarı çekti. “Bu oda çok havasız kalmış,” dedi.

“Pencere arkanda.”

Shane pencereyi açtı.

Sakin ve huzurlu bir akşamdı. Yıldızlar henüz çıkmamıştı.

“Neden yarın balığa gitmiyoruz?” dedi dışarı bakarken. “Oltalarımız hâlâ tavan arasında bir yerlerde olmalı.”

Babası cevap vermedi.

“Ben gider bakarım,” diye ekledi Shane, koltuğa dönerken.

Babası bir şey demedi. Ama ağzının içinde bir şeyler gevelediği belli oluyordu.

“Ne dersin?”

Adam elini televizyonun kumandasına koydu. “Onları bulamazsın. Seninle gelmem gerek.”

“Şimdi mi?” diye sordu Shane.

Babası televizyonu kapatıp oğluna döndü. “Onları nereye koyduğumuzu hatırlıyorum,” dedi. Sesi birazcık titremişti.

Evin kapısının önünde rüzgâr saçlarını dağıttı.

Murray durdu.

Kafasının içindeki görüntüler ve düşünceler bir girdap gibi dönüyordu. Şimdiden Kilmore Koyu’na dönecekleri anı düşünmeye başlamıştı. Evinin kapısına bakarken Murray atlattık-

ları sıkıntıları düşündü. Ortaya çıkardıkları gerçekler ve yeni yeni anlamaya başladıkları şeyler. Ve hâlâ anlayamadıkları şeyler. Kayıp çocuğu düşünüp kendi kendine onun nasıl Hayali Hint Kumpanyası'nın esrarengiz lideri olduğunu sordu. Acaba Metis'i öğlen saatlerini geçirdikleri o lagüne sürükleyen gizem neydi? O gün kendisine anlatılan onca şeyden, savaşlardan, hayali yerlerden ve dilsiz denizcilerden sonra o hâlâ Metis'in lagüne gelişini düşünüyordu. Neden?

Murray eve yaklaştıkça kendini daha da yaralı ve acı içinde hissediyordu. Normal hayatına dönmek için attığı her adım bir yara daha açıyor, biraz daha derin bir kesik atıyordu ruhuna.

Yürüyerek dönmüştü. Bisikletini yarın alacaktı. Hem de büyük bir mutlulukla.

Çakısı ve altın pusulası hâlâ cebindeydi. Yağmurda yazabilmesini sağlayan not defteri de öyle. Oraya düşüncelerini, fikirlerini, şüphelerini ve aklındaki soruları not almıştı.

Her şey boşlukta yüzüyordu. Ya da rüzgârla başka bir yere taşınıyordu.

Bakışlarını gökyüzündeki bulutlara dikti.

"Sana ne oldu Larry?" diye sordu kendi kendine, rüzgârın taşıyıp götürebileceği kadar yüksek sesle.

Acaba Kilmore Koyu ne taraftaydı? Denize bakması yeterdi, o da öyle yaptı. O küçük kasaba neredeydi bilmiyordu ama denizin olduğu tarafta olmalıydı.

Oraya geri döneceklerini biliyordu.

"Sizi yalnız bırakmayacağız," dedi yine yüksek sesle. Ağaçların tepeleri geceye hazırlık yaparcasına hışırdıyordu.

"Zaman Kapısı'nı yeniden açacağım," diye fısıldadı, bu sefer

kelimeleri kendine saklamaya özen göstererek.

Argo Villası'ndaki gizemli Zaman Kapısı. Sıradan bir kapıya dair cevabı merak edilen ne çok soru vardı.

Murray evinin kapısını açtı. Bugün için bu kadar gizem yeterliydi.

Evin içinden güzel kokular geliyordu.

“Selam!” diye bağırdı. “Kimse yok mu? Döndüm ben!”

İÇİNDEKİLER

1. Yazıhane	7
2. Nehrin Üstündeki Ev	13
3. Oyuncular	25
4. Kaçış Dersleri.....	31
5. Operasyon Sağ Kol.....	41
6. Lagünde Kaybolmak.....	49
7. Gizli Kalıntı.....	55
8. İşler Değişiyor	63
9. Şifreler ve Sırlar	69
10. Manyetik Alanlar ve Çamurlu Alanlar.....	79
11. Gece Gelen Hayaletler	87
12. Huxley Küpü	93
13. Çevirmen.....	103

14. Sarayın Kralı	111
15. Kayıp Dil.....	119
16. Yelken	129
17. Rakamlar Kütüphanesi.....	137
18. Çarşının Açılışı	145
19. Çeviri.....	155
20. Son Karar.....	163
21. Önceki Gece.....	173
22. Cumartesi.....	181
23. Bisiklet Hırsızları.....	189
24. Seyirciler.....	197
25. Lacivert	203
26. Yüzen Ada.....	213
27. Denizin Ortasındaki Telefon	219
28. Hayalet Gemi	229
29. Deniz Kurdu	239
30. Kilmore Koyu'na Dönüş.....	245
31. Asiler Salonu.....	255
32. Yardım Heyeti	267
Sonsöz	303

ULYSSES MOORE

Macerayı, gizemleri ve sırları seven
çocuklar için bir kitap serisi

1. ZAMAN KAPISI
2. UNUTULMUŞ ESKİ
HARİTALAR DÜKKANI
3. AYNALAR EVİ
4. MASKELER ADASI
5. TAŞLARIN MUHAFIZLARI
6. İLK ANAHTAR
7. SAKLI ŞEHİR
8. YILDIRIMLARIN EFENDİSİ
9. GÖLGELER LABİRENTİ
10. BUZLAR ÜLKESİ
11. KÜL BAHÇESİ
12. HAYALİ GEZGİNLER KULÜBÜ
13. ZAMAN GEMİSİ

KILMORE KOYU - CORNWALL - UK.

TURTLE
PART

Handwritten notes:
Kilmore Koyu
Cornwall
Kilmore Koyu
Kilmore Koyu

SALTON
CLIFF

WHALES CALL

SHARE HEELS

Handwritten signature: J. M. Moore

US MATBAACIK

Small text at the bottom of the page, likely a printer's mark or address.

Small text at the bottom of the page, likely a printer's mark or address.